

Bị Cầm Cố Đích Ba Ba

Contents

Bị Cầm Cố Đích Ba Ba	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	37
17. Chương 17	41
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	56
24. Chương 24	59
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	69
28. Chương 28	73
29. Chương 29	78
30. Chương 30	80
31. Chương 31	84

Bị Cầm Cố Đích Ba Ba

Giới thiệu

Bạch Trung Dật mới 22 tuổi bị 2 tên công giam cầm hành hạ. Sống trong cảnh tính nô đã được 6 năm. 6 năm sống trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-cam-co-dich-ba-ba>

1. Chương 1

Đến lúc phải rời khỏi đây nhưng sao tim ta lại có chút không nở.

Bị khoá tại trong phòng kia chính là người mà cả đời này ta yêu nhất.

Nhưng ta không thể không đi.

Vì giải cứu hân, hoặc là nói để có được hân, ta phải rời khỏi nơi đây, rời khỏi ba của ta.

Từ bé ta đã vô cùng tò mò không biết đằng sau cánh cửa kia xảy ra những việc gì. Khi ta vừa mới học bước đi, ta vừa chảy nước miếng vừa bập bễ đi tìm ba, nhưng chưa bò đến được cánh cửa kia thì đã bị một đôi cánh tay mạnh mẽ to lớn ôm lấy, nâng ta lên cao như muốn vút ta ra ngoài, ta cảm thấy rất sợ hãi, không kịp khóc, cũng không kịp hét lên...

“Lan, đừng! Cầu xin người!” Từ trong phòng có một bóng người lao vọt ra, đôi tay trắng nõn gầy gò vội ôm chặt lấy cánh tay của Lan.

“Ba. . . Ba... .” Ta giãy dựa trên không trung, điên cuồng gào hét kêu ba, ba cố gắng đoạt lấy ta nhưng hình như ngay cả đứng hân cũng không làm được, chỉ có thể lo lắng nhìn ta, có lẽ ta không bao giờ có thể quên được ánh mắt của ba lúc đó.

“Buông tên tiểu quỷ ra, người muốn hù dọa chết Tiểu Bạch à... ?”

Lại có một nam nhân khác đi ra, dáng người cao lớn khiến cho ba trông càng thêm nhỏ bé gầy yếu.

“Tiểu quỷ này âm ỉ quá, thật muốn quăng hân ra khỏi đây!” Thương Lan oán giận nói.

” Để xem lần sau người còn dám quên đóng cửa nữa không, người vốn biết Tiểu Bạch rất hay xấu hổ rồi mà còn như thế.” Người vừa đi ra rất nhanh tóm lấy ta từ tay Thương Lan, nhét ta vào trong phòng rồi khoá ” cách ” một tiếng.

Thế là từ đầu đến cuối ta vẫn chưa được chạm vào ba....

“Ba... Ba... .” Ta đập đập cánh cửa, gào khóc một hồi lâu nhưng không ai thèm để ý đến.

“Ba... .” Ta chán nản nằm xuống tấm thảm khóc nức nở cho đến khi mệt mỏi quá mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Kỉ ức của ta, bắt đầu từ ngày đó....

Cont...

2. Chương 2

“Ba. . . Ôm một cái... Ôm một cái.” Một tiểu nam hài lắc lắc người nhanh chân đến bên Trung Dật , cùng hân thân thiết, Trung Dật yêu thương ôm lấy hân rồi cha con hai người đi tới ghế salon ngồi xuống.

“Nhạc Nhạc mấy tuổi rồi?”

Tiểu nam hài nghiêm túc đếm từng ngón rồi lại từng ngón tay, lập tức trưng ra một loại chờ đợi cùng vẻ mặt mang theo khích lệ nhìn Trung Dật: “Ta năm tuổi rồi.”

Trung Dật nắm lấy tay nó đứng lên , thương lượng nói: “Nhạc Nhạc, chúng ta đi học nhà trẻ có được không?”

“Không, không đi học nhà trẻ.” Nhạc Nhạc giận dữ lập tức đứng lên: “Ta muốn ở cùng với ba!”

“Nhưng Nhạc Nhạc đã lớn, không muốn đọc sách a!”

“Nhạc Nhạc còn nhỏ không có lớn lên!”

“Nhà trẻ có thang trượt ! Nhạc Nhạc thích nhất thang trượt mà ...”

“Không cần!”

“Còn có nhiều điều thú vị khác!” (cái này ko chắc về nghĩa cho lắm ='=!!)

“Không thêm!”

“Lại có rất nhiều bạn bè cùng tuổi khác, Nhạc Nhạc sẽ gặp được nhiều bạn tốt!”

“Không muốn, không muốn, không cần!” Nhạc Nhạc thu về bộ mặt thoát nhìn rất đáng thương.

“Nhưng các bạn cùng trang lứa khác đều đã đọc sách viết chữ, Nhạc Nhạc sẽ không làm vậy sao?” Trung Dật phìên nảo lại tiếp tục khuyên bảo.

Đứa nhỏ này ngay từ bé đã quá quẩn quýt lấy mình, đã bị Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam (Thương Lan là tên cổ xưa rồi, đổi tên!) * kháng nghị rất nhiều lần rồi, bốn tuổi lúc đó “Hắn quá nhỏ” còn có thể mang qua, bây giờ năm tuổi rồi, muốn giữ lại hắn bên người sợ rằng không đơn giản, tối hôm qua đã đáp ứng hai người bọn họ thuyết phục cho Nhạc Nhạc đi học nhà trẻ, nếu như không làm được, bọn họ muốn vắn gậy cổ Nhạc Nhạc cũng không ngoài ý muốn.(2 ông này đã man ='=!!!)

“Nhạc Nhạc mặc kệ. . . Nhạc Nhạc muốn ở cùng với ba.”

“Nhạc Nhạc không nghe lời, là đứa trẻ hư.” Trung dật đem Nhạc Nhạc ngồi bên cạnh ghế salon rồi tránh ra xa, làm bộ không để ý tới hắn.

“Có phải thúc thúc muốn đuổi ta ra ngoài?” Đứa nhỏ cũng không phải cái gì cũng đều không hiểu. (thúc thúc là 2 thằng ác ôn kia đó =__=)

“...” Trung dật quay đầu kinh ngạc nhìn hắn, nhưng không phủ nhận, bởi vì điều Nhạc Nhạc nói chính là sự thật, hơn nữa điều đó làm hắn mất đi lí do thuyết phục Nhạc Nhạc học nhà trẻ.

“Cho nên ta không đi học nhà trẻ, ta phải ở lại chỗ này bảo vệ ba.” Nhạc Nhạc nghiêm túc nói, Trung Dật nghe xong rất cảm động, nhưng đây vốn chỉ là ý nghĩ đơn thuần của một đứa nhỏ

“Nhạc Nhạc, không nên kéo, ta sẽ tức giận đó !” Nhạc Nhạc đột nhiên kéo chặt xích trên cổ Trung Dật, hai Trung Dật nhất thời trọng tâm không yên liền ngã trên ghế salon, Trung Dật tức giận giơ tay lên rồi làm bộ muốn đánh hắn.

“Ba người yên tâm, thúc thúc là người xấu, ta lớn lên muốn làm cảnh sát, đem tất cả bọn họ xử bắn, ta phải giúp ba thoát khỏi sợi dây, sau này ta với ba sẽ cùng sống với nhau.” Nhạc Nhạc lại chăm chú nói.

Trung Dật là người không thể uy hiếp kẻ khác bằng hành động, Nhạc Nhạc căn bản không để vào mắt, trong thế giới của hắn, chỉ có hai loại người, người tốt cùng người xấu, hắn cùng ba vốn là người tốt, hai thúc thúc là người xấu, ba bị hai người thúc thúc buộc đứng lên, cho nên chờ khi hắn lớn lên , hắn muốn giải cứu ba.

Quả không ngoài dự đoán, xế chiều hôm đó không thuyết phục được Nhạc Nhạc, tiểu tử này rất quật cường ,lôi kéo cả mình vào suy nghĩ giống hắn, chỉ là loại này cá tính rất dễ có hại. Trung Dật không cách nào tưởng tượng được rằng Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam bộ dạng vô cùng tức giận, bọn họ như là hai con dã thú, một khi tức giận rồi thì việc gì cũng có thể làm được... .

Nhạc Nhạc nhìn Trung Dật không nói gì, tưởng rằng cổ hắn lại đau, tì mả lại bên cạnh cổ Trung Dật thổi khí , bộ dáng như đang che chở món đồ chơi mình yêu quý nhất.

“Nhạc Nhạc không đi nhà trẻ, ba sẽ không quý Nhạc Nhạc” Trung Dật quay sang Nhạc Nhạc nói câu cuối .

“Oa oa oa...” Trung dật vừa nói xong , nước mắt Nhạc Nhạc lập tức ồ ạt chảy ra, hắn khóc rất dữ dội, thanh âm lớn như hồng chung, lập tức mặt đỏ lên vì khóc, Trung Dật biết là Nhạc Nhạc dùng khổ kế , biết rõ chính mình không nỡ để hắn khóc, hắn liền khóc cho người xem, muốn đi an ủi hắn, lại sợ hắn càng không hiểu ra chuyện, không đi an ủi hắn, hắn sẽ khóc như một đứa mất ươt.

Một hồi lâu, Trung Dật thở dài một hơi, hay là không nhận được thỏa hiệp rồi, Nhạc Nhạc cá tính rất quật cường, không để ý tới hắn hắn sẽ khóc, ai kêu hắn chính là bảo bối con mình, làm ta luôn không nỡ để

hắn khóc. Trung Dật nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn: “Nhạc Nhạc đừng khóc, ba không có ép nếu người không thích”.

Trung Dật vừa nói xong, Nhạc Nhạc chỉ chờ có vậy, tự nhiên nước mắt lập tức ngừng chảy, Trung Dật thấy vậy chỉ có thể thở dài một hơi, thầm mắng một tiếng “tiểu quỷ”. Rồi khi không chú ý Nhạc Nhạc đột nhiên hôn lên bờ môi của hắn làm Trung Dật lại càng hoảng sợ, bờ môi nhỏ mềm mại đầy xúc cảm cũng làm trái tim hắn giật mình, nhưng vừa lấy lại tinh thần liền lập tức đẩy ra.

“Ba...” Nhạc Nhạc quyết theo cái miệng nhỏ nhắn, thoát nhìn rất không vừa lòng.

“Không thể...” Trung Dật hơi thở gấp gấp khó khăn nói.

“Nhưng thúc thúc cũng làm như vậy.” Nhạc Nhạc lập tức lấy lý do. (đấy ~ trẻ con có tinh thần và khả năng học hỏi rất cao ~ các phụ huynh nên chú ý điều này ~)=)

“Người cũng nói thúc thúc là người xấu, người không thể giống bọn họ cùng nhau làm việc xấu.”

Lời Trung Dật nói làm cho Nhạc Nhạc hoang mang, lúc đó hắn cảm giác rằng, đôi khi làm người xấu cũng tốt... (ý em nó là làm người xấu thì tha hồ “làm gì” ba nó)

~~*~*~*~*~*

P/s :đổi Thương Lan thành Ân kiện Nam ~:”> (tác giả đổi không liên quan đến tớ ^^)

Cont

3. Chương 3

Buổi tối hai người kia sẽ trở về, Trung Dật phiền não nghĩ, cả ngày hôm nay tốn bao nhiêu thời gian cũng không thuyết phục được Nhạc Nhạc ngược lại còn làm cho hắn càng muốn bám dính lấy mình, mặc dù rất vui nhưng lại càng sợ hãi hơn.

Nhưng bây giờ cũng không còn biện pháp nào khác nữa, Trung Dật nghĩ tới nghĩ lui, dù hắn có phải bỏ mạng cũng không để cho Nhạc Nhạc chịu một chút thương tổn nào, nghĩ vậy làm cho Trung Dật khôi phục được một chút nghị lực.

Nhìn Nhạc Nhạc ở bên cạnh chăm chú xem truyện tranh, Trung Dật cảm thấy dù chịu khổ cũng rất đáng giá... Lúc Nhạc Nhạc còn nhỏ, vào một buổi chiều tối, hắn sốt cao rồi khóc không ngừng, Trung Dật đành phải nhờ Trương Bách liên lạc với Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam xin phép cho mình được đưa Nhạc Nhạc đi khám, bởi vì Trung Dật vốn là bị cấm gọi điện thoại lẫn tự ý ra khỏi nhà. Trong lúc chờ đợi, Nhạc Nhạc khóc không ngừng, Trung Dật vội ôm hắn vào ngực, Nhạc Nhạc tự nhiên không khóc nữa, khẽ sát vào ngực Trung Dật, cách lớp áo sơ mi đã ướt đầm, mở cái miệng nhỏ nhỏ ngậm lấy núm vú của hắn, Trung Dật vô cùng hoảng sợ, nhưng lại chỉ nhẹ nhàng đẩy hắn ra.

“ Trẻ con ai cũng làm thế mà.” Nhạc Nhạc dùng giọng nói ngây thơ kháng nghị.

“Chỉ được làm thế với mẫu thân thôi” Trung Dật áy náy nhìn Nhạc Nhạc nói, hận chính mình không thể cho hắn có một người mẹ, khiến hắn cùng mình phải sống một cuộc sống tù túng giam cầm ...

“Nhưng ta đâu có mẫu thân.. ” Nhạc Nhạc oán giận bất mãn nói.

“Nhạc Nhạc, xin lỗi. . . Chờ ba có thể đi ra ngoài, nhất định sẽ tìm cho người một người mẫu thân được không?” Trung Dật ôn nhu an ủi.

“Không cần ... Ta có ba là đủ rồi...” Nhạc Nhạc nói lớn, rồi hung hăng ngậm núm vú của Trung Dật như muốn độc chiếm lấy nó, dùng sức hút thật mạnh khiến Trung Dật cảm thấy đau đớn, nhưng hắn không đành lòng đẩy Nhạc Nhạc ra, bởi vì hắn biết chính mình đã nợ Nhạc Nhạc rất nhiều.

Song tất cả đều bị Ân Kiện Nam nhìn thấy, hắn lạnh băng không nói một lời, tóm lấy Nhạc Nhạc rồi ném ngã xuống đất, Trung Dật vội vàng dùng tay đỡ lấy Nhạc Nhạc, Ân Kiện Nam ném rất mạnh khiến Trung Dật tưởng như đầu khớp xương của mình cũng bị ép gãy ra, hắn cảm thấy hình như Ân Kiện Nam muốn ném chết Nhạc Nhạc.

Nhìn hành động vừa nãy của Trung Dật khiến Ân Kiện Nam càng thêm tức giận. Nhìn Nhạc Nhạc đang giãy dụa khóc lóc trên không trung, Trung Dật cố chịu đựng toàn thân đau đớn quỳ rạp trên mặt đất nắm lấy quần Ân Kiện Nam : “Kiện Nam, đừng mà! Nhạc Nhạc đang bệnh, hấn không chịu nổi đâu.”

Ân Kiện Nam nhìn Trung Dật nước mắt chảy dài ngời trên mặt đất, cũng không đành lòng liền buông Nhạc Nhạc ra, ân cần đỡ Trung Dật dậy, nhưng miệng vẫn độc địa nói: “Tiểu quỷ này ngã chết là đáng đời.”

Đến khi Trung Dật liên tục thúc giục không ngừng, Ân Kiện Nam mới không cam lòng mà đưa Nhạc Nhạc đi bệnh viện, đang chuẩn bị đi thì thấy Thiệu Diệp đang chậm rãi đi vào, Trung Dật oán hận không thèm quay đầu về phía hấn.

“Tiểu Bạch đừng nóng giận mà! Trường Bách nói là tên tiểu quỷ này ngã bệnh chứ đâu phải người ngã bệnh.” Thiệu Diệp nũng nịu dựa vào Trung Dật, hại Trung Dật một trận loạn choạng suýt ngã, Ân Kiện Nam ôm Nhạc Nhạc còn đang hôn mê ,nhìn thấy cảnh đó nhất thời không bước đi nổi: “Thiệu Diệp, không cho phép người bắt nạt Tiểu Bạch” Ân Kiện Nam trong lòng rửa thắm con hồ ly này rồi oán hận rời đi.

“Yên tâm, người mau dẫn Nhạc Nhạc đi khám đi, Tiểu Bạch để ta chăm sóc là được rồi...”

Lúc này, Nhạc Nhạc nằm viện được năm ngày, đáng lẽ hấn chỉ bị cảm một chút nhưng bởi vì đến trễ nên thiếu chút nữa dẫn đến viêm não, có điều, bây giờ Trung Dật càng lo lắng chính là Ân Kiện Nam sẽ không dễ dàng buông tha cho Nhạc Nhạc.

Trung Dật âm thầm quyết định khi Nhạc Nhạc trở về sẽ luôn ở bên bảo vệ hấn, không rời hấn một bước, nhưng Nhạc Nhạc về nhà nghỉ ngơi được một tuần thì buổi tối hôm đó, Ân Kiện Nam đột nhiên đem nhốt Nhạc Nhạc vào một cái hòm sắt, Trung Dật giãy dụa ngăn cản nhưng lại bị Thiệu Diệp ôm chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhạc Nhạc khóc đến toàn thân ướt đầm bị nhét vào cái hòm to như người hấn. Giấy thể nào cũng không thoát khỏi Thiệu Diệp, cũng ngăn không được Ân Kiện Nam, bọn họ cố ý, cố ý làm chuyện tàn nhẫn như vậy trước mặt mình, ý muốn cảnh cáo mình rằng mình chỉ có thể thuộc về hai người bọn họ, cho dù người nào cũng không được phép chạm vào, dù là con ruột của mình cũng không ngoại lệ.

Lại một lần nữa Trung Dật thật sâu cảm nhận được mình là một người cha vô dụng và thất trách.

Buổi tối hôm ấy, Trung Dật vẫn bị hai người bọn họ mạnh mẽ chiếm đoạt, cho dù hấn mơ mơ màng màng nhưng trong lòng hấn luôn cảm thấy bất an, bất giác tỉnh lại hấn nghĩ tới cái hòm sắt kia không biết có đủ không khí hay không, hấn sợ Nhạc Nhạc sẽ bị ngạt thở, hấn lo lắng như thiêu đốt, rất muốn mở tung cái hòm kia, nhưng vừa định động dậy thì phát hiện cái đó vẫn còn đang ở trong hạ thể hấn, Trung Dật từ từ rút ra, đúng lúc đó Thiệu Diệp cũng tỉnh dậy: “Người muốn làm cái gì?” Thiệu Diệp luôn luôn khó ngủ vì vậy khi bị đánh thức rất hay bực bội.

“Ta.....Nhạc Nhạc vẫn còn ở bên trong. . . .” Trung Dật cầu khẩn nhìn hấn nói.

“Không cần lo cho hấn. . . .” Một cánh tay trắng kiện ôm lấy Trung Dật khiến hấn không thể làm gì khác hơn ngoài việc nằm yên không động dậy,... Hai mươi phút sau, Trung Dật nghĩ Thiệu Diệp chắc là đã ngủ, liền nhẹ nhàng khéo léo đẩy tay của Thiệu Diệp ra, kết quả rất không ổn bởi vì Thiệu Diệp vẫn chưa ngủ....

Hấn không quan tâm đến cơ thể Trung Dật đã yếu đến mức nào, một lần nữa lại đem cái đó nhét vào trong cơ thể Trung Dật khiến hấn đau đến mức không kiềm chế được mà kêu lên vài tiếng, tiếng động làm Ân Kiện Nam cũng tỉnh dậy, kết quả hai người luân phiên nhau xâm phạm hấn cả đêm... .

Tối hôm đó, Trung Dật bị hai người bọn họ làm cho kiệt sức, toàn thân đau đớn đến chết lặng, rên rỉ đến tận bình minh.

Sáng sớm hôm sau, hai người kia đã mặc quần áo chỉnh tề đi đến trường đại học giỏi nhất nước, Trung Dật chờ bọn hấn rồi đi liền cố chịu đựng toàn thân đau đớn, từng bước run rẩy đến bên cái hòm nhưng cái hòm đã không còn ở đó nữa.

Bọn họ đã chuyển cái hòm sang một gian phòng tắm tối khác, sợi xích cột Trung Dật lại không đủ dài, cho dù hấn cố gắng kéo đến cổ sắp gãy ra cũng không cách nào đến gần cái hòm được.

Hấn trong lòng nóng như lửa đốt nhìn Trường Bách, quỳ xuống trước mặt hấn, dập đầu cầu xin hấn mở cái hòm ra, nhưng Trường Bách chỉ đứng yên bối rối, cái vẻ mặt này làm cho Trung Dật nhận ra rõ tình cảnh

của Trường Bách cùng với tình cảnh của chính mình không khác nhau là mấy....

Mãi cho đến đêm, Nhạc Nhạc hoàn toàn kiệt sức mới được thả ra, lúc vừa mở cái hòm, trong không khí bỗng xộc ra một mùi nước tiểu khó ngửi quện với mùi mồ hôi hôi thối, Trung Dật nhìn thấy Nhạc Nhạc đang hôn mê bất tỉnh, sắc mặt thì trắng bệch, hàm răng cắn chặt, đầu ngón tay còn dính ít máu. Hắn suýt nữa nổi điên lên, hai tay run rẩy vội ôm lấy Nhạc Nhạc từ trong tay Trường Bách, trong nháy mắt lệ tuôn như suối, hắn tràn ngập yêu thương nức nở hôn lên cái trán, hai gò má, mắt, mi cùng cái miệng của Nhạc Nhạc, Trung Dật nhìn thấy móng tay Nhạc Nhạc bị gãy ra còng đau lòng không kìm nổi : “Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc... Tỉnh lại. . . Ba ở bên cạnh người đây... nhanh tỉnh lại đi... Bảo bối duy nhất của Ba... Tỉnh lại... .” Nước mắt rơi như mưa, hắn thừa nhận chính mình rất hay khóc, giống như người mẹ vì con mà khóc.

Không thể không cảm tạ ân đức của Thượng Đế, khi Trung Dật gọi được một lúc thì nghe thấy Nhạc Nhạc thì thào kêu rên: “Ba... .”

Khóe mắt Trung Dật tràn ngập nước mắt, hắn sung sướng ngậm một ít nước đưa vào miệng Nhạc Nhạc, cái miệng nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc ngay lập tức liền hút chặt lấy miệng Trung Dật không chịu buông ra, dường như muốn vĩnh viễn quấn chặt lấy đôi môi hắn, cho đến khi không thở nổi, Nhạc Nhạc mới mở miệng buông ra, Trung Dật lại ngậm thêm một ít nước nữa.

Lúc này giọng nói khó xử của Trường Bách vang lên: “... Nếu để các thiếu gia thấy được sẽ không tốt đâu!” Trường Bách hảo tâm nhắc nhở.

Làm cái gì cũng không được sao? Đột nhiên lúc đó trong đầu Trung Dật nảy sinh ý nghĩ muốn chết cùng với Nhạc Nhạc, sống như vậy cũng chẳng có chút danh dự tôn nghiêm, Nhạc Nhạc, ba thật vô dụng, lúc nào cũng để người chịu thương tổn, bị ức hiếp, không được hưởng những tháng ngày hạnh phúc như những đứa trẻ cùng trang lứa khác... .

“Nhạc Nhạc, cùng ba chết có được không?” Trung Dật nghiêm túc nhẹ giọng hỏi.

Cont...

4. Chương 4

“Nhạc Nhạc, cùng ba chết có được không?” Trung Dật nghiêm túc nhẹ giọng hỏi.

“Ba... ?” Nhạc Nhạc thần trí chưa rõ nên không biết Trung Dật đang nói cái gì.

“Nhạc Nhạc... Ba cùng người đến thế giới khác nhé, một nơi không có ai bắt nạt chúng ta.” Giải thích cái chết với đứa trẻ chưa đầy ba tuổi như Nhạc Nhạc mà nói rất khó khăn, Trung Dật vừa nói vừa một lần nữa ngậm ít nước đưa vào cái miệng nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc.

Một người phụ thân, vì con trai của mình sẽ không quan tâm tới kẻ khác có cao hứng hay không, cũng giống nhau, một người phụ thân không muốn sống cũng sẽ vì con trai của mình mà không sợ đắc tội với bất cứ kẻ nào.

Sau khi uống mấy ngụm nước, Nhạc Nhạc lại bắt đầu một mẻ hôn mê, Trung Dật lo lắng Nhạc Nhạc ngủ rồi sẽ không tỉnh lại, liền đem hắn đến phòng tắm dùng nước vỗ nhẹ lên mặt, Nhạc Nhạc tỉnh lại nhưng thân thể yếu ớt vô cùng, suy nhược ngã vào người Trung Dật, Trung Dật một bên thao thao bất tuyệt kể chuyện xưa cho Nhạc Nhạc, một bên dùng nước ấm giúp hắn lau người, vừa nói vừa rơi lệ, Trung Dật phát hiện khi mình miêu tả cho Nhạc Nhạc nghe về thế giới cực lạc cảm thấy rất đau lòng, hắn tới thế giới này chưa đầy ba năm, người cha vô dụng này lại hy vọng cùng chết với hắn.

Vào buổi tối, may mắn Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam tham gia vài hoạt động chào mừng ở đại học, đến khuya mới có thể trở về, cho nên Trung Dật cùng Nhạc Nhạc có nhiều thời gian ở chung với nhau hơn, buổi tối tám giờ cũng là lúc Nhạc Nhạc phải đi ngủ, Trường Bách theo quy định ôm Nhạc Nhạc từ trong tay Trung Dật ra, Trung Dật bình tĩnh để Trường Bách ôm Nhạc Nhạc đi, sau đó đột nhiên quỳ xuống trước mặt Trường Bách.

“Bạch thiếu gia người làm gì vậy?” Trường Bách hỏi, hai tay ôm Nhạc Nhạc, vô cùng khó xử nhưng Trường Bách cũng không lo lắng, mấy năm nay thiếu niên cũng quỳ xuống xin hân không ít, chỉ là rất nhiều việc hân thật sự không cách nào giúp được.

“Cơ thể Nhạc Nhạc vừa mới khá hơn, lại bị nhốt vào hòm sắt lâu như vậy, ta sợ thể trạng hân suy yếu sẽ rất nguy hiểm, phiền người đêm nay giúp ta ở cạnh trông nom hân, giúp ta coi chừng hân, cầu người, Trường Bách cầu người...” Trung Dật dập đầu hướng Trường Bách.

“Bạch thiếu gia, người yên tâm, đêm nay ta sẽ trông chừng hân, không làm cho hân xảy ra việc gì đâu.” Trường Bách vẫn để Trung Dật dập đầu, đây là hai người bọn họ ngầm hiểu, nếu như Trường Bách làm không được, hân sẽ nâng Trung Dật dậy, nếu như Trường Bách có thể làm được hân sẽ để yên, Trung Dật thấy Trường Bách không có động tĩnh gì liền cười vui vẻ... Nụ cười của hân không giống nam nhân, nữ nhân so ra cũng kém nhiều, cho tới bây giờ Trường Bách cũng không dám nhìn thẳng vào mặt hân... .

Chưa người nào lại không tham lam nghĩ muốn lưu lại khuôn mặt của hân, chỉ cần hé ra là đủ để điên đảo chúng sinh, mỉa hoặc thiên hạ .

Trung Dật nhanh chóng vệ sinh thân thể rồi trở về phòng, nhưng hân mãi lo lắng cho Nhạc Nhạc nên chẳng cảm thấy buồn ngủ, hơn mười giờ tối thì Thiệu Diệp trở về, hân đi qua cửa phòng mang theo mùi rượu nồng nặc, thoáng một cái, Trung Dật đã nghe thấy tiếng vòi hoa sen xả nước, hơn mười phút sau, Thiệu Diệp chỉ mặc độc cái quần lót, cả người ướt sũng đi tới nằm bên người Trung Dật, Trung Dật sợ hân làm xằng làm bậy không dám cử động, lúc này Thiệu Diệp quả nhiên an phận đi ngủ.

Ngay lúc Trung Dật thở phào một hơi, Thiệu Diệp đột nhiên vén áo hân lên, mặc sức mà hút nhũ thủ của Trung Dật, vừa ngậm lại vừa cắn: “Tiểu Bạch, hôm nay có thật nhiều nữ sinh đến làm quen, các nàng chắc rất muốn lên giường với ta đây, nhưng ta lại cự tuyệt hết, ta đã thủ thân vì người, biết không? ... Tiểu Bạch. . . Ta yêu người. . . Rất rất yêu người... Người có thể yêu ta một chút không... ?”

Thiệu Diệp thì thầm lẩm bẩm, say rượu khiến cho hân dám thừa nhận chính mình yêu Trung Dật, nói xong, Thiệu Diệp liền vươn đầu lưỡi liếm liếm thân thể Trung Dật, làm Trung Dật không thể kiềm được có chút kinh hãi, nhất thời Thiệu Diệp thẹn quá hoá giận liền đem Trung Dật hôn tỉnh: “Người vừa mới nghe được cái gì?”

“Ta đang ngủ ,cái gì cũng không nghe thấy.” Trung Dật bình tĩnh giải thích, nhưng Thiệu Diệp vẫn biết hân đang nói dối: “Ta còn lâu mới yêu người.”

“Ta biết...”

Trung Dật bình tĩnh như vậy làm cho Thiệu Diệp tức điên lên: “Hừ, tiện nhân!” Thiệu Diệp cảm thấy chính mình bị nhục nhã, hân bay qua thân thể Trung Dật, giật hai bắp đùi ra rồi vội vàng đâm thẳng vào sâu trong hậu huyệt của hân.

“Tránh ra. . . Buông ra...” Trung Dật nhìn hân vì uống say mà mặt đỏ bừng bừng đầy thịnh nộ, vốn dĩ Thiệu Diệp cũng rất độc tài, càng huống chi hân lại uống rượu vào. Trung Dật cảm thấy sợ hãi, hân biết rõ đêm nay nhất định cũng không dễ chịu, phải cố gắng phối hợp với Thiệu Diệp, làm cho hân sớm chấm dứt, nếu không chờ Ân Kiện Nam trở về nhìn thấy, thế nào cũng là một hồi “luân chiến” vô tận...

Thiệu Diệp nhìn thấy hai chân Trung Dật lui lại một chút, lúc sau lại có chút mở rộng như yêu cầu hân tiến vào, Thiệu Diệp có bao giờ nhìn thấy bộ dáng nhiệt tình của Trung Dật như thế? Vốn chỉ là tức giận cố ý muốn làm cho hân đau đớn, kết quả lại bị hân khơi mào dục hoả, thế là lập tức hưng phấn lên... .

“A... a...a...” Trung Dật xiết chặt ga giường, nhin không được đau đớn liền kêu lên thành tiếng, cái loại đau đớn này quả thực không phải người thường có thể chịu được, lúc mới bắt đầu hân còn có thể cố gắng xoay thắt lưng nghiêng hợp phân thân của Thiệu Diệp, nhưng sau khi Thiệu Diệp phóng thích hai lần vào trong cơ thể hân, lại càng ngày càng có tinh thần, như muốn đem mình ăn sạch sẽ mới thôi, hơn nữa phân thân lại nóng rực như ngọn lửa càng lúc càng phình to, Trung Dật trong tiềm thức cố gắng giãy dụa, Thiệu Diệp đang cao hứng, nhất thời không đề phòng liền bị hân tránh ra: “Ta đau quá... Van cầu người. . . Buông tha ta...” Trung Dật cúi thấp người cầu xin hân, tất cả quật cường đã sớm bị chà đạp rồi, hoàn cảnh thay đổi con người, vì Nhạc Nhạc, hân không thể nhất thời cứng đầu, làm cho chính mình ngày mai không bước xuống giường được.

“Trung Dật... nói cho ta biết... Vì cái gì người càng lúc càng trở nên xinh đẹp? ... Vì cái gì. . . Ta chỉ vốn là yêu người, yêu đến không cách nào tự kiềm chế... ?” Thiệu Diệp vẫn còn say rượu, mắt lim dim nhìn Trung Dật cầu xin buông tha, bộ dáng của hắn đẹp quá, đến mức làm cho trái tim mình tê dại, như trong tâm đang bị một ổ kiến cắn vào, buông tha ta? Cái gì buông tha ta? Trung Dật, người không biết sao? Người là của ta, cả đời là của ta, vĩnh viễn cũng không trốn được ta... .

Thiệu Diệp nhìn thấy Trung Dật vẻ mặt cầu xin giống như vừa cự tuyệt lại vừa hấp dẫn, thế là tình tròng cùng rượu ý xông thẳng vào não, phân thân trưởng lớn đến mức không thể hơn được nữa, như bản năng của dã thú, hắn xông thẳng vào giữa hai bắp đùi trắng nõn của Trung Dật, lấy ngón tay đâm vào mật huyết, một tay kia đỡ lấy phân thân, hung hăng vọt thẳng vào, sau khi xông tới mấy lần, Trung Dật kêu lên sợ hãi rồi bất tỉnh, nhưng Thiệu Diệp cũng không dừng được, không dừng được *** đang sôi trào, không dừng được ý muốn độc chiếm, giam cầm tình yêu...

“A.a.a.” Nửa đêm, đau đớn kéo Trung Dật tỉnh lại, trong lồng ngực, hắn nghe thấy một chuỗi âm thanh thê lương nhưng hình như có chứa một tia *** đang quấy rối, một tiếng rút ra, hình như linh hồn đang thở dốc, hồn phách như bị giấu ở trong thụ tinh ngàn năm, bị rễ cây cuốn lấy, trọn đời không được siêu sinh... Mà, thanh âm đó, vốn là của chính mình, một chuỗi, một chuỗi từ chính trong miệng mình phát ra, thật không thể tin nổi...

“A...a...a...” Thân thể không cách nào tự di chuyển được, trái tim cùng cơ thể bị tùy ý di động, cho dù bị xoay đi xoay lại thành đủ các tư thế khó khăn, nhưng đều không thể kháng cự, chỉ có thể tiếp nhận phân thân to lớn hung hăng kia, huyết khẩu bị căng ra đến không thể tưởng tượng nổi... Trung Dật thê lương rên rỉ, nước mắt vô thức chảy ra khiến cho hắn càng thêm bất lực, cũng có cả cảm giác đau thương, gây cho người triu mến cùng xâm phạm.

Trời sinh vốn như cánh hoa non nớt mềm mại đung đưa theo gió, gió đi bướm đến, toàn bộ cũng không có cách nào chống cự được.

Trong nháy mắt, cảm giác như sóng to gió lớn cuốn đi chính bản thân mình...

Thuận theo cơn thịnh đang chạy nước rút, mấy lần tỉnh lại rồi lại hôn mê, tất cả cảm giác trừ đau đớn ra thì cũng chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ không rõ.

Sáng sớm...

Tiếng Trường Bách gõ cửa truyền đến, Nhạc Nhạc, ba ở chỗ này ... Trung Dật hỗn loạn mơ màng, như bị bóng đè, ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy nổi, hắn giãy dụa rời giường, đêm qua nhất định đã làm gì chọc tới Ân Kiện Nam, hai cái dương khối kia, một ngày nào đó chắc chắn sẽ làm mình chết trên giường..... Tiếng gõ cửa lại truyền đến.. Nhạc Nhạc, ba tới .Trung Dật bất chấp cơ thể đau nhức vô lực, giãy dụa vài lần, hít một hơi cố gắng hết sức đứng dậy, cuối cùng té ra sàn nhà

” Bạch thiếu gia. . . Người không sao chứ ... Bạch thiếu gia...” Trường Bách tuy có chìa khóa phòng, nhưng hắn không dám tự ý tiến vào, Trung Dật nghĩ muốn gọi hắn, nhưng lại khàn khàn không phát ra được thanh âm nào... Trung Dật đành cố gắng bò đến bên cạnh cửa, dùng tứ chi di chuyển như động vật, bất đồng chính là hạ thân ẩm ướt dính dính làm hắn xấu hổ vô cùng, chất lỏng từ huyết khẩu chảy ra, mang theo sắc mùi tình ái... .

Thật vất vả nhằn nài mang theo một thân đả thương đau đớn bò tới cạnh cửa, Trung Dật phát giác bản thân đã không còn khí lực, hai chân run rẩy không cách nào giữ được, căn bản không thể đứng dậy, Nhạc Nhạc, ba không dậy được ... Trung Dật nhắm mắt lại, phát ra toàn bộ sức lực vịn vào cánh cửa để đứng dậy, cánh cửa bật mở ra, Trường Bách lo lắng đưa tay ra đỡ hắn: “Bạch thiếu gia người không sao chứ? “

“Nhạc Nhạc đâu ? Có sao không?” Trung Dật khó khăn thốt ra được vài từ kéo theo một trận đau đớn từ yết hầu.

“Ba... Ba...” thanh âm non nớt vang lên, thoáng cái lại nghe thấy tiếng bước chân truyền đến, Trung Dật cười... .

“Bạch thiếu gia... quần áo của người...” Trường Bách ngượng ngùng nhắc nhở, dù là Thiệu thiếu gia hay Ân thiếu gia, cho tới bây giờ cũng rất ghét người khác nhìn thấy làn da của Trung Dật, càng huống chi giờ phút

này hấn lại toàn thân lỏa lồ ... Vạn nhất bị hai thiếu gia biết được, nửa đời sau của hấn chắc phải học chữ nổi dành cho người mù rồi.

Nhưng Trung Dật căn bản không để ý đến việc này, bây giờ hấn chỉ sốt ruột lo lắng cho Nhạc Nhạc, không rảnh nghĩ đến việc khác, Trung Dật yếu ớt ngồi xuống, cho Nhạc Nhạc nhào vào lòng mình, nhưng Nhạc Nhạc đột nhiên do dự, nhìn đôi môi đầy vết hồng tím cùng dấu răng trái khắp người ba...

Trung Dật nhất thời lúng túng đỏ mặt, hấn không biết phải nói như thế nào với Nhạc Nhạc, hai người xấu hổ nhìn nhau một lúc...

Nhạc Nhạc đột nhiên hôn lên dấu vết trên người Trung Dật: “Đây là của Thiệu thúc thúc hay Ân thúc thúc đây?”

Trung Dật nghe xong cứng đờ cả người, hành động đó của Nhạc Nhạc khiến hấn không biết phải làm sao, càng huống chi giờ phút này, hấn ngay cả giờ tay lên cũng vô cùng khó khăn... .

“Ba, Nhạc Nhạc không muốn chết, Nhạc Nhạc muốn sống, đến khi trưởng thành muốn ở cùng với ba.” Nhạc Nhạc như công khai lời thề nói với Trung Dật...

Đây cũng là chuyện của hai năm về trước rồi....

Cont...

5. Chương 5

Trong ánh hoàng hôn mờ mờ ảo ảo, Mặt trời bắt đầu khuất dần về phía tây, bị song cửa chắn lại tạo thành một hàng bóng dài, chiếu vào người Trung Dật, làm cho hấn lộ ra một vẻ đẹp huyền ảo kỳ lạ, đột nhiên hiện ra trong không khí rồi ngay lập tức lại biến mất không dấu vết gì...

Nhạc Nhạc mê mẩn nhìn hấn, nhưng Trung Dật không hề phát hiện... .

Đã hai năm nữa trôi qua, chính vì một câu nói của hài tử này: “Ba, Nhạc Nhạc không muốn chết, Nhạc Nhạc muốn sống”

Chỉ một câu nói đó làm mình cố gắng nhẫn nại ngậm sỉ nhục mà sống sót, trải qua một cuộc sống như một con rối không có ngày đêm, hết thấy tất cả đều vì Nhạc Nhạc, vì hấn, vì hấn có thể sống sót, nhưng rồi sẽ đến đâu đây, hay là mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ cho an toàn của hấn, lo lắng cho an nguy của hấn, Nhạc Nhạc à... lựa chọn của người có đúng hay không? ... Sự hy sinh của ba vất vả quá... .

Song những bất lực cùng lo lắng của Trung Dật, Nhạc Nhạc không hề cảm thụ được chút nào, Nhạc Nhạc vẫn ngang ngạnh không muốn đi nhà trẻ, hấn không biết hai người thúc thúc đã không thể chịu đựng được việc hấn cứ bám dính lấy ba dưới một mái nhà, cho dù hấn mới năm tuổi, bọn họ cũng vẫn ghen ghét đố kỵ.

Nhưng Trung Dật có thể nói cái gì đây? Thế giới của người lớn vốn rất phức tạp, hấn sao có thể cho Nhạc Nhạc biết rằng thế giới đó vốn là một nơi mạnh được yếu thua, ép con người ta phải tàn khốc mới có thể sinh tồn được. Có thể nào cho hấn biết rằng, ba bất quá cũng chỉ như miếng thịt trước miệng, có ngon đến đâu thì để lâu cũng sẽ bẩn sẽ thối, cuối cùng không phải bị nuốt vào thì chính là bị nôn ra, không có cái gọi là kết cục tốt đẹp... Đối với tiền đồ chỉ có tuyệt vọng, Trung Dật cũng không phải chỉ có một lần hiện lên ý niệm muốn chết trong đầu, chỉ là Nhạc Nhạc còn quá nhỏ, thế giới của hấn mới bắt đầu, Trung Dật dù tàn nhẫn đến đâu cũng vẫn còn trái tim! Vạn nhất nếu mình chết, Nhạc Nhạc sẽ sống sao đây, nhưng muốn dẫn theo hấn cùng chết, Nhạc Nhạc lại nói: hấn muốn sống !

Một người cha nào có thể nào cướp đoạt chính mạng sống của chính con trai mình đây?

Trung Dật suy nghĩ hồi lâu, trong chốc lát hình như đã nghĩ thông suốt, nhưng chỉ một chốc lại luẩn quẩn mờ mịt. Chuyện chưa được giải quyết xong, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam cũng chưa tỏ vẻ có ý kiến gì, trái tim hấn không cách nào ổn định được, sau khi Nhạc Nhạc nghĩ ra biện pháp để cự tuyệt việc đi nhà trẻ, Trung Dật biết mình khó có thể thuyết phục tiểu tử kia hồi tâm chuyển ý, thế là Trung Dật cùng Nhạc Nhạc đành đợi trong phòng khách, chờ hai người kia trở về “Xử trí” .

Thời gian cứ thế trôi đi, Trung Dật chợt nhớ lại những chuyện trước đây, tỉnh giấc đã thấy qua song cửa, sắc trời đã tối sẫm, thời gian trôi qua thật nhanh.

Chân có một chút tê dại, Trung Dật xoay lại cái thắt lưng mỗi nhừ, nhìn một bên thấy Nhạc Nhạc đang vẽ tranh, mặc dù trời đã tối, nhưng hắn vẫn đang chăm chú cầm bút vẽ, ánh mắt rất nghiêm túc a! Thật là một tiểu quý: “Nhạc Nhạc... Người vẽ gì vậy? Cho ba xem một chút có được không?” Trung Dật cười dài hỏi.

“Ba chờ một chút. . . bức tranh sắp xong rồi... .” Nhạc Nhạc nghiêm túc nói, không cho Trung Dật tới gần.

Trung Dật buồn cười nhìn bộ dáng nghiêm túc của Nhạc Nhạc, thì ra đây là cảm giác có con a! Được ở cùng một chỗ với Nhạc Nhạc quả là hạnh phúc, dù cho phải sống một cuộc đời giam cầm cũng không sao, Nhạc Nhạc chính là niềm vui của mình, cùng Nhạc Nhạc ở chung một chỗ, tuy biểu hiện là ta chăm sóc hắn, nhưng thực tế nếu không có hắn, ta một ngày cũng sống không nổi... Trung Dật quan tâm đi bật đèn cho Nhạc Nhạc, hắn là bảo bối của ta, là ai so ra cũng kém hắn, Trung Dật mỉm cười nhìn Nhạc Nhạc vẽ, Nhạc Nhạc cầm lấy một cái bút chì màu đỏ, trên giấy cũng toàn một màu sắc như vậy, đột nhiên, trong nháy mắt, không hiểu được mình có nhìn nhầm hay không, vẻ mặt mỉm cười của Nhạc Nhạc, đột nhiên hiện lên vẻ “Dữ tợn”, trong nháy mắt lạnh đến âm độ, Nhạc Nhạc như thế nào có cái loại vẻ mặt này? Có phải nhìn lầm rồi hay không? Trung Dật không cách nào xác định được.

Đang trong lúc Trung Dật còn giật mình, Nhạc Nhạc đã cầm theo bức tranh hắn vừa vẽ xong chạy đến bên người Trung Dật: “Ba, ta vẽ xong rồi, cho người xem.” Nhạc Nhạc đáng yêu mỉm cười.

Trung Dật cầm lấy bức tranh rồi lại ngồi xuống nhìn kỹ. Giữa bức tranh vẽ một đôi nam nữ đang kết hôn, hai người được vẽ rất lớn ở giữa bức tranh, chỗ trống bên cạnh cũng tản mát vài bông hoa nhỏ, chú rể tóc ngắn kia chắc chắn là Nhạc Nhạc, hắn với nhân vật chính trong bức tranh giống nhau như đúc, đáng yêu đến mức nói không nên lời... tân nương so với chú rể lại thấp hơn một cái đầu, nàng tóc vừa đen vừa dài, làn da trắng nõn, có vẻ Nhạc Nhạc rất thích con gái trắng trẻo, Trung Dật lại tiếp tục nhìn... Với trình độ của một đứa trẻ năm tuổi như Nhạc Nhạc mà nói, vẽ tân nương này đã rất đẹp rồi, bút pháp vẽ chú rể lại có vẻ tinh ranh hơn một chút, ngay cả một cái lông mi cũng được chăm chút tỉ mỉ cẩn thận, khiến cả hai trông mắt tròn ngật cảm giác sinh động, cái mũi cùng đôi môi của tân nương cũng được vẽ không chút sai sót nào, không biết Nhạc Nhạc học được ở đâu, quan sát cẩn thận, vẽ tranh cũng rất chuyên tâm chú ý... .

Phía dưới tấm khăn che mặt của tân nương có một cái hạng quyền cùng một đoạn xiềng xích, Trung Dật nhìn thấy, trong tiềm thức sờ sờ lên hạng quyền trên cổ, ... Từ khi bị bắt đeo hạng quyền đến nay đã sáu năm rồi, chưa từng được gỡ xuống bao giờ, cho dù có đi ra ngoài, cũng là không thể cởi nó xuống, chỉ có thể mở cái khoá bên đầu kia sợi xích, sợi xích này dài không gần sáu thước, khi ra ngoài phải biết điều chỉnh quần áo để giấu đi, ... Trung Dật dù thế nào cũng không thoát khỏi hạng quyền cùng xiềng xích, cũng bởi vì đã bị hạn chế, phạm vi hoạt động của hắn cũng chỉ giới hạn trong phòng ngủ với phòng ăn cùng phòng khách, ngay cả phòng của Nhạc Nhạc cũng không tới nổi... .

Nhạc Nhạc đem hạng quyền cùng xiềng xích về phía dưới tấm lụa trắng, Trung Dật rất cảm động, hắn biết Nhạc Nhạc vốn là muốn nói cho mình rằng, sau khi hắn lớn lên kết hôn rồi, nhất định sẽ giúp ba đem trời buộc cùng xiềng xích trên cổ tháo xuống.

Tâm ý của Nhạc Nhạc Trung Dật hiểu, nhưng muốn thắng được Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam chỉ sợ so với lên trời còn khó hơn, bản thân mình nhất định sẽ chết già ở đây cùng hạng quyền và xiềng xích rồi, Nhạc Nhạc, ba nghĩ thông suốt rồi, ba sẽ vì người mà cố gắng nhẫn nại, nhưng đợi đến lúc người được hai mươi tuổi, dù người trở nên như thế nào, cũng phải tôn trọng quyết định của ba, cho ba được đi tìm cái chết, cả đời này ba sống cũng không bằng con heo con chó, nếu không phải vì người thì ba đã sớm chống giữ không nổi, nhưng coi như là vì người, ba cũng chỉ có thể nhẫn nại hai mươi năm, tương lai nếu không đợi được đến lúc người giải cứu, người ngàn vạn lần đừng hận ba, ba hết sức rồi!

Trung Dật nhìn bức tranh không có hạng quyền, cùng với đoạn xiềng xích kia, hai trông mắt trào đầy nước mắt... .

“Ba, bức tranh của ta có đẹp không?” Nhạc Nhạc nhìn Trung Dật vẻ mặt cảm động, cười toét miệng.

“Tốt lắm..... Nhạc Nhạc...vẽ tranh đẹp lắm...” Trung Dật thốt nói, chính mình cũng không tại biết sao lại vậy nữa, tự dưng khóc trước mặt Nhạc Nhạc, thật không ra dáng một người cha chút nào.

“Ba, còn một bức nữa, bức này vừa mới vẽ xong ...” Nhạc Nhạc vẽ mặt tươi cười đem một bức họa khác đưa cho Trung Dật.

“Hả. . . Nhạc Nhạc... cái này... ?” Trung Dật tiếp nhận bức họa, thiếu chút nữa té xỉu, bức tranh cơ hồ toàn bộ là do màu đỏ cấu thành màu đỏ của máu tanh.

Ở giữa bức tranh, như trước vẫn là hai người, lần này thay đổi là hai người nam nhân mặc áo sơ mi, trong đó có một người toàn thân đầy những lỗ hồng màu đỏ, dưới lỗ hồng đó còn có một đường màu đỏ trải dài, đó chính là những vết đạn, cái đường màu đỏ chính là đại biểu cho máu tanh chảy xuống Nhạc Nhạc muốn nam nhân này bị bắn như tổ ong mà chết, khuôn mặt hắn bởi vì thống khổ mà vặn vẹo biến hình, con người mở thật to dường như muốn rớt ra, từ hình dáng của người này, Trung Dật có thể đoán đây là Thiệu Diệp.

Người còn lại thì toàn thân nguyên vẹn, chỉ có điều là cái đầu của hắn bị rớt ra, máu trên cổ phun ra như suối hướng lên trời, Trung Dật nghiêm túc nhìn một lúc, cảm thấy vô cùng kinh tởm đến phát nôn, người này tựa hồ còn không biết mình bị chém đầu, thân thể ưu nhã đứng đó, phát ra một loại khí tức liêu lĩnh trường cuồng, hắn là Ân Kiện Nam.

“Oe...” Trung Dật thấp thỏm che bức tranh lại : “Nhạc Nhạc, bức tranh này không ổn lắm, ba xé nát nó có được không?” Trung Dật dùng ngữ khí thương lượng hỏi Nhạc Nhạc, nhưng vẽ mặt lại tỏ vẻ sẽ kiên quyết xé nó đi... Nhạc Nhạc như thế nào lại vẽ loại tranh này? Bức tranh như thế thật sự kinh khủng, ... Là ta làm cho tâm hồn trong sáng của hắn bị nhiễm mầm mống thù hận, ta còn chưa dạy cho hắn những thứ tốt đẹp, vậy mà làm hắn chưa hiểu được tình yêu đã hiểu được hận thù, hoàn cảnh trở trêu, làm cha nhưng không làm tròn bổn phận của mình, làm tâm linh hắn vẫn đục, vậy ánh mắt âm tàn lúc này không phải ảo giác... Nhạc Nhạc thật sự muốn giết hai người kia, ta không thể để cho Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam nhìn thấy bức họa này của Nhạc Nhạc được.

Nhạc Nhạc nghe Trung Dật nói vậy, vẽ mặt đột nhiên thay đổi: “Không !” Nhạc Nhạc lớn tiếng nói, đoạt lấy bức tranh từ trong tay Trung Dật, rồi chạy thẳng vào phòng hắn mà không thèm ngoái đầu lại, xiềng xích nối với hạng quyền trên cổ Trung Dật không dài tới đó được, hắn nóng ruột hô to: “Trường Bách, Trường Bách, mau tới giúp ta...” Hắn nhìn Nhạc Nhạc đóng cửa phòng, vừa tức vừa vội lại vừa sợ... .

“Bách thiếu gia, chuyện gì vậy?” Trường Bách nghe được tiếng Trung Dật hô to, lập tức có mặt.

“Mau giúp ta lấy lại bức tranh trên tay Nhạc Nhạc, nhanh lên kẻo không kịp mất...” Trung Dật vạn phần lo lắng nói.

“Được, ta đi ngay!” Trường Bách đáp ứng, phòng Nhạc Nhạc chỉ có thể khóa từ bên ngoài nên Trường Bách cũng không khó khăn để mở nó ra.

Trung Dật nhìn Trường Bách đi qua mà thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay vào lúc đó, cửa lớn bỗng mở ra, Ân Kiện Nam từ ngoài đi vào, Trung Dật vẽ mặt đề phòng nhìn hắn: “Trường Bách người đang làm gì vậy? Nhạc Nhạc đâu?”

Trường Bách mới đi được nửa đường, nghe Ân Kiện Nam nói, quay lại nhìn Trung Dật, ấp a ấp úng...

Cont...

6. Chương 6

Trung Dật nhìn Trường Bách đi qua mà thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc đó, cửa lớn bỗng mở ra, Ân Kiện Nam từ ngoài bước vào, Trung Dật đề phòng nhìn hắn, còn hắn lại nở một nụ cười vui vẻ nhìn Trung Dật, sau đó quay đầu lại hỏi: “Trường Bách người vội vàng gì vậy? Nhạc Nhạc đâu?”

Trường Bách mới đi được nửa đường, nghe Ân Kiện Nam hỏi, hắn quay lại nhìn Trung Dật một chút, ấp a ấp úng...

“Nhạc Nhạc đi lấy vài thứ giúp ta.” Trung Dật bình tĩnh nói.

“Lấy cái gì mà thần bí như vậy, có thể cho ta xem một chút không?” Ân Kiện Nam nói , không đợi trả lời liền đi thẳng đến phòng Nhạc Nhạc, Trường Bách nhìn Trung Dật với vẻ mặt như muốn xin lỗi, Trung Dật hiểu ý liền gật đầu với hắn.

“Người vẫn thích xâm phạm đời tư của người khác thế sao? Thật là một kẻ nhảm chán!” Trung Dật lạnh lùng nói.

(Chú thích: Hơn một năm trước, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam có lắp camera nhỏ xíu ở trong nhà (Trường Bách hẳn là cảm tạ vì 2 năm trước chưa có loại máy này, kỳ thật hai người bọn họ cũng rất tin tưởng Trường Bách, chỉ không tin thẳng nhóc Nhạc Nhạc càng ngày càng không biết phép tắc kia thôi. . .), theo Trung Dật biết thì có hai cái camera, nhưng có một cái hắn không biết vị trí, cũng bởi vì bất mãn nên hắn luôn cố tránh góc độ quay của camera, chỉ có điều vì thế mà không gian hoạt động của hắn chỉ còn bé xíu , với lại cái thứ hai hắn cũng không biết rõ, thế nên một thời gian ngắn sau, hắn cũng chẳng thêm quan tâm nữa, camera sẽ truyền trực tiếp hình ảnh vào điện thoại di động của Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam (Tác giả: có lẽ tương lai, camera sẽ có loại chức năng này... *mồ hôi*!) cho nên bọn họ có thể tùy lúc tùy chỗ biết hắn đang làm gì. (Tác giả: xin lỗi, thật là rất biến thái rồi... *mồ hôi*!).

“Tiểu hài tử mà cũng có tư ẩn ư? Ta rất tò mò a. . . .”

“Ta thấy là người rất thích rình coi thì đúng hơn!” Trung Dật nói.

“Người xem người kìa! Lại muốn khiêu khích ta rồi, người có bí mật gì sợ ta biết sao?”

“Ân thiếu gia, người cho rằng người khác có chuyện gì cũng muốn nói cho người sao? Người không cảm thấy mình hơi quá đáng hả?”

“Chuyện của người khác ta không có hứng thú biết, nhưng chỉ cần có liên quan tới người, ta không biết không được... .” Ân Kiện Nam nói xong liền tiếp tục bước đến phòng Nhạc Nhạc.

“Kiện Nam... Lại đây. . . Hôn ta. . .” Trung Dật bất đắc dĩ thốt ra.

Ân Kiện Nam nghe thấy liền thần nhiên quay đầu lại: “Được rồi! Nếu người muốn” Hắn bày ra vẻ mặt như làm công đức, tiến lại gần Trung Dật, lúc này Trung Dật mới có chút buông lỏng trái tim bất an lo lắng.

Ân Kiện Nam nhanh như chớp mà thô bạo cướp đoạt hết dưỡng khí trong miệng Trung Dật, nụ hôn này như tràn ngập trừng phạt, hai tay nắm lấy khuôn mặt Trung Dật, nâng cằm làm cho môi hắn ngang với mình, mở miệng ngậm chặt lấy môi hắn, đầu lưỡi tham lam chui vào trong miệng, dùng răng cắn hắn đến chảy cả máu, rồi lại điên cuồng cuốn lấy đầu lưỡi của hắn vào trong miệng mình, mãnh liệt kéo xé như muốn nuốt luôn cái lưỡi của hắn, không lâu sau, cái lưỡi ướt át đã bị Ân Kiện Nam hút đến phát đau, Trung Dật cố gắng dùng hai tay đẩy ra nhưng tiếc rằng Kiện Nam vẫn bất động.

Nếu thiếu dưỡng khí, con người theo bản năng sẽ giãy dụa, cho dù có muốn chết cũng không có khả năng tự ngừng thở được, này giờ đã hôn lâu lắm rồi, Trung Dật từ ngênh hợp biến thành khước từ, cuối cùng thành giãy dụa, đến khi chịu không được, hắn nắm hai tay nắm mạnh vào ngực Ân Kiện Nam, nhưng lực đạo của hắn đối với Ân Kiện Nam mà nói thì chẳng khác gì kiến cắn, Trung Dật ra sức nắm vài cái, từ từ... hai tròng mắt Trung Dật bắt đầu sung huyết, ngay cả mũi chân đang cố gắng chống đỡ cơ thể cũng hoàn toàn mất đi khí lực mà khuỵ xuống , toàn thân yếu ớt mềm mại ngã vào người Ân Kiện Nam, mặc hắn hành hạ.

Mãi đến lúc này, Ân Kiện Nam mới hài lòng buông hắn ra, được tự do Trung Dật mất đi chỗ tựa liền lập tức trượt xuống mặt đất, Ân Kiện Nam thuận thế ôm hắn vào trong lòng, hai tay ôm ái vô nhẹ nhàng hắn, nhìn hắn không ngừng thở hổn hển, liền kề sát vào tai hắn thì thầm: “Hiếm được thấy người chủ động như thế, ta có thể nào không ra sức đây? ... Chỉ là tại sao người không muốn ta xem bức tranh của Nhạc Nhạc, rốt cuộc là đang che dấu cái gì? Cái này càng làm cho ta thêm tò mò rồi.” Ân Kiện Nam nói xong liền gõ lên trán Trung Dật một cái, rồi lại xoay người tiến về phía phòng Nhạc Nhạc.

Trung Dật rửa thắm một tiếng, vừa thở dốc vừa nhìn Ân Kiện Nam, trong mắt hy vọng điều gì đó.

Không đợi Ân Kiện Nam bước vào, Nhạc Nhạc đã tự mình đi ra, Trung Dật thấy trên tay hắn cầm theo hai bức tranh, quả thực... Sắp bị hắn làm cho tức chết rồi... Sao lại có đứa ngu ngốc như thế này chứ? Là ai

sinh ra hả? (có công sức của người mà =.=")

“Ân thúc thúc, người tìm ta hả?” Nhạc Nhạc đơn thuần hỏi.

“Đúng vậy! Nhạc Nhạc, thúc thúc biết người vừa mới vẽ hai bức tranh rất đẹp.” Ân Kiện Nam ôn hoà nói.

Đối với siêu năng lực biết trước của Ân Kiện Nam, Nhạc Nhạc cũng không ngạc nhiên, bởi vì ba có nói Thiệu thúc thúc cùng Ân thúc thúc vốn là siêu nhân, có thể biết được toàn bộ mọi người trên thế giới này đang làm gì.

“Đúng vậy, nhưng ba lại không thích.” Nhạc Nhạc lộ ra vẻ mặt buồn buồn .

“Nhạc Nhạc, không phải ba không thích, mau cất bức tranh đi, chúng ta còn đi ăn cơm, Trường Bách thúc ăn đã chuẩn bị xong chưa?” Trung Dật nói một hơi, sau đó lại thở hồng hộc.

“Chuẩn bị tốt rồi, thiếu gia.” Trường Bách phối hợp trả lời.

“Cấp bách cái gì...” Ân Kiện Nam quay đầu về phía Trung Dật cười: “bức tranh của Nhạc Nhạc ta còn chưa xem qua, Nhạc Nhạc người đem bức tranh cầm đến cho thúc thúc xem một chút, nói không chừng còn vẽ rất đẹp đây!” Ân Kiện Nam thân thiết nói.

Nhạc Nhạc nghe xong lập tức lấy ra, trái tim Trung Dật như muốn nhảy ra ngoài, thằng nhỏ ngu ngốc, người muốn chết sao? Cái này... Cái này... ánh mắt Trung Dật nhìn chăm chăm vào đôi tay đang tiếp nhận bức tranh, con người cũng nhanh bắn ra ngoài, Nhạc Nhạc cái nào không đưa lại đi đưa cái bức tranh đỏ chót đầy máu tanh kia, vốn là “bức tranh báo thù” Thiệu Diệp và Ân Kiện Nam

Tình hình không thể cứu vãn được nữa, Trung Dật cũng chuẩn bị tốt tư tưởng, nếu Ân Kiện Nam dám ra tay với Nhạc Nhạc, hắn sẽ đâm đầu vào tường(==”), dù sao mạng này cũng chỉ để mua vui, có chết cũng không sao... .

Trái tim Trung Dật đã quyết tâm như thế, ai ngờ Ân Kiện Nam nhìn một hồi lâu, chỉ mỉm cười, cũng không nổi giận, khiến Trung Dật vô cùng khó hiểu, sau đó Ân Kiện Nam hỏi: “Nhạc Nhạc người không cảm thấy vẽ hai thúc thúc trong cùng một bức tranh trông rất kì quái sao? Hơn nữa chúng ta lại cùng mặc quần áo đỏ chót như vậy, không phải càng quái lạ ư?”

“Sẽ không a! Ta cảm thấy màu đỏ nhìn đẹp nhất.” Nhạc Nhạc ngây thơ nói.

“Thật ư? Vậy mấy đoá hoa màu đỏ này thì sao?”

“Ta thích vẽ hoa, hoa màu đỏ cũng đẹp nhất . . .”

Sao kỳ vậy? Trung Dật chăm chú nghe Nhạc Nhạc trả lời, nhìn vẻ mặt ngây thơ của Nhạc Nhạc rồi lại xem phản ứng của Ân Kiện Nam ... Sao lại như vậy? Đó rõ ràng là một bức tranh kinh khủng toàn máu tanh, mà theo tính cách Ân Kiện Nam chắc chắn sẽ không tha cho Nhạc Nhạc, trừ phi. . . . bức tranh Nhạc Nhạc đưa cho Ân Kiện Nam xem không phải nguyên bản, nói cách khác, hắn thừa dịp lúc này vẽ thêm vào!

Trung Dật vẫn còn chưa hết lo lắng, thì bỗng trong đầu lại hiện lên một câu hỏi khác: Một đứa bé sao lại mưu trí như thế? Nhạc Nhạc mới năm tuổi mà. Nhất thời, vẻ mặt ngây thơ của đứa nhỏ làm Trung Dật rung mình một cái.

“Còn một cái khác đâu?” Ân Kiện Nam vừa cười vừa hỏi.

“Ở đây!” Nhạc Nhạc lập tức vươn cánh tay nhỏ bé đang cầm bức tranh đưa cho Ân Kiện Nam.

Bức tranh này chắc không sao rồi, Trung Dật nghĩ thầm...

Cont...

7. Chương 7

Bức tranh này chắc không sao, Trung Dật nghĩ thầm...Nhưng suy nghĩ đó lập tức biến mất khi hắn nhìn thấy vẻ mặt lạnh lẽo của Ân Kiện Nam, Trung Dật nghĩ mãi không ra có chỗ nào lại đắc tội với hắn.

“Ha ha... thật thú vị!” Ân Kiện Nam tuy cười lớn nhưng vẫn ẩn chứa hàn khí đến rùng mình, hắn nhìn bức tranh rồi lại nhìn Trung Dật: “Tầm tắc.....Bức tranh này rất thô bạo mà.....” Nói xong Ân Kiện Nam quay về phía Nhạc Nhạc, đột nhiên giơ tay giáng cho hắn một cái tát thật mạnh khiến Nhạc Nhạc bay thẳng ra ngoài.

Việc này quá đột ngột khiến Trung Dật vô cùng bất ngờ, hắn giận dữ gào lên: “Ân Kiện Nam, người làm cái quái gì mà tự dưng ra tay đánh một đứa trẻ?” Mắt thấy Ân Kiện Nam có vẻ chưa chịu để yên, hắn vội vã gọi Nhạc Nhạc: “Nhạc Nhạc, người có đau lắm không? Mau tới chỗ ba.....” Khoảng cách quá xa khiến Trung Dật không thể bảo vệ cho hắn được.

“....” Nhạc Nhạc khó chịu một tiếng, hai tròng mắt to tròn trừng trừng nhìn Ân Kiện Nam, mặc dù ngã trên sàn nhà nhưng thân thể nhỏ bé kia lại toát ra khí tức bức người bướng bỉnh, khóe miệng thậm chí còn hơi nhếch lên, một nụ cười tràn ngập tà khí hướng trực tiếp đến Ân Kiện Nam.

Nhìn đến đây, Trung Dật quả thật không có cách nào tưởng tượng nổi, bình thường Nhạc Nhạc rất hay khóc, thỉnh thoảng bị hắn chọc giận, chưa kịp mắng, mới chỉ lườm hắn một cái mà hắn đã khóc như thác nước, gào lên như tiếng chuông vang, nhưng lúc này hắn bị Ân Kiện Nam dùng mười phần uy lực tát cho một cái thì lại chỉ hừ một tiếng....Con cái bị đánh thì lòng cha mẹ là đau nhất, Trung Dật hận mình không thể ngay lập tức bay đến bên Nhạc Nhạc, hỏi hắn có đau hay không, giúp hắn xoa xoa đuổi đi đau đớn... Nhưng tiếc rằng không thể được, chiều dài xiềng xích có hạn, cho dù hạng quỷ trên cổ có thít đến mức nào thì hắn vẫn không thể tiến thêm được nửa bước.

“Ba là của ta.” Nhạc Nhạc nói chắc như đinh đóng cột, mạnh mẽ không chịu khuất phục.

“Người có muốn cũng không được.” Ân Kiện Nam phẫn nộ ngút trời, sát ý đầy người.

Hai người hết sức căng thẳng, Nhạc Nhạc đứng lên, hướng Ân Kiện Nam mà đánh, há mồm muốn cắn, nhưng không đợi Nhạc Nhạc tới gần, Ân Kiện Nam đã bắt lấy hắn mà túm lên giữa không trung, mặc hắn tay dầm chân đá cũng không chạm được tới người mình, trong một khắc, khí thế của Nhạc Nhạc biến mất không dấu tích, bị Ân Kiện Nam bóp cổ khiến hắn vô cùng khó thở, mặc cho cánh tay nhỏ bé kia có gắng sức thế nào đi nữa cũng không làm hắn lay chuyển, cuối cùng Nhạc Nhạc cũng chỉ có thể như con cá rời nước mà vùng vẫy.

Trong nháy mắt, trái tim nhỏ như cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt giữa hai người, về sau ta nhất định phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, ta cần có sức mạnh để đoạt lại ba..... Trong lúc tính mạng bị đe dọa, trong đầu Nhạc Nhạc chỉ nghĩ như thế.

Trước mắt một mảng màu đen, giọng nói của hai người còn chưa truyền tới tai, nhưng tình hình trước mắt khiến Trung Dật mất đi ý nghĩ ban đầu, nét mặt của Ân Kiện Nam căn bản không giống như đang xử phạt, hắn lúc này trông như một đứa trẻ!Lẽ nào bởi vì bức tranh của Nhạc Nhạc không còn hạng quỷ, chỉ có đoạn xích bị đứt cũng đủ để chọc hắn thịnh nộ như vậy sao? Chẳng lẽ ta bị hắn khóa cả đời thì hắn mới bằng lòng? Chẳng lẽ ngay cả một chút ảo tưởng tự do.....cũng không được?

Mặc dù khí thế của hai người đều mạnh mẽ như nhau nhưng sức mạnh đủ để phân rõ thắng bại, Ân Kiện Nam chỉ cần một tay là đủ đối phó với Nhạc Nhạc, chỉ một tay cũng làm cho hắn gãy dựa trên không trung, Trung Dật thấy vậy, trái tim lo lắng như muốn nhảy ra.

“Buông hắn ra!” Trung Dật tức giận rống lớn, nhưng Ân Kiện Nam vẫn bất động, Trung Dật cảm thấy đau khổ đến cực điểm, chỉ có thể thay đổi giọng nói: “Kiện Nam, người buông hắn ra đi, người muốn đối với ta thế nào... cũng được...” Trừ thân thể ra, Trung Dật cũng không còn gì khác để trao đổi điều kiện.

“Ta vốn có thể tùy ý làm gì người cũng được mà, người có khả năng phản kháng lại sao? Ha ha.....Ha ha ha.....” Ân Kiện Nam cười lớn nhưng lại mang đầy bi thương, người có thể vì Nhạc Nhạc mà bản thân có ra sao cũng không hề gì phải không? Ta yêu người lâu như thế, vậy mà ngay cả một chút yêu thương người cũng không cho, ta lại bại hoàn toàn bởi một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, Ân Kiện Nam trong lòng bức bối, nếu ta thực sự giết chết Nhạc Nhạc, người sẽ sao đây?

Giết hắn thì sẽ không còn gì có thể uy hiếp được người....

Thế nhưng người biết không? Trung Dật, người xem? Tân nương trong bức tranh này chính là người, là

người hã! Nhạc Nhạc muốn khiêu khích ta, muốn nói rằng sẽ cướp người đi khỏi ta, ta thật sự muốn giết hã! Ta thực sự hận không thể giết hã!!!

Có lẽ là một loại trực giác với kẻ địch hoặc là theo bản năng động vật mà cảm thấy nguy hiểm, Trung Dật nhìn không hiểu, nhưng Ân Kiện Nam vừa xem qua đã hiểu ngay, chỉ có điều hã cũng biết không thể giết chết thằng nhóc này, hã chỉ có thể cảnh cáo mà thôi.... Ân Kiện Nam trong lòng đau khổ, lực cũng yếu bớt đi, nhưng tay vẫn không hạ xuống, Trung Dật thấy Ân Kiện Nam vẫn chưa thu tay lại, lại còn lên tiếng nhục mạ hã, cuối cùng bất chấp hạng quyền còn ở trên cổ, cổ sức phóng ra.....Tựa như không còn muốn sống nữa.....

“Bạch thiếu gia.....” Trường Bách la lên.

“Ba..” Nhạc Nhạc thất thanh kêu lên đầy sợ hãi.

Liều mạng cổ sức xông ra, hạng quyền trên cổ thít chặt hại hã ngã nhào xuống đất, Ân Kiện Nam thấy vậy liền bỏ Nhạc Nhạc xuống, chạy lại dìu Trung Dật dậy.

“Khụ khụ.....khụ...” Cổ cơ hồ như muốn đứt ra, trước mắt Trung Dật là một mảnh đen tối lẫn lộn mơ hồ, hốc mắt của Ân Kiện Nam tràn ngập nước mắt, lo lắng giúp hã nói rộng hạng quyền đến cực hạn, nhẹ nhàng xoa lưng giúp hã dễ thở: “ Nhạc Nhạc không có việc gì....” Ân Kiện Nam nói, Trung Dật thở dốc một hồi lâu, cổ bị thít chặt khiến hã vô cùng đau đớn, một lúc sau, hã vung tay hung hăng tát Ân Kiện Nam một cái, nhưng Ân Kiện Nam không chút động đậy, ngược lại lòng bàn tay Trung Dật lại truyền đến một trận đau đớn tê dại, toàn thân cũng đau nhức, mặt Trung Dật nhanh chóng chuyển từ hồng sang trắng, lông mày cũng bắt đầu nhăn lại...

“Tiểu Bạch ..người không sao chứ?” Ân Kiện Nam tự hận bản thân mình hành động không suy nghĩ, từ hai năm trước hã đã biết không nên “dạy bảo” Nhạc Nhạc trước mặt Trung Dật, nhớ tới lần Ân Kiện Nam nhốt Nhạc Nhạc vào cái hòm sắt, Nhạc Nhạc nhiều lắm cũng chỉ bệnh một hai ngày, nhưng Trung Dật do sợ hãi quá mức mà nằm liệt giường hai tuần lễ, khiến cho hã lo lắng không thôi, sau khi khỏi bệnh hai cha con bọn họ ngược lại càng thân thiết hơn, trái lại với mình

“Người không có lí do sao lại đánh hã ? Hã đâu có chọc giận gì người ?” Trung Dật oán hận nói.

“Ba, người còn đau không?” bên tai Trung Dật vang lên giọng nói nơn nớt của Nhạc Nhạc, Trung Dật ngay lập tức thay đổi thành bộ mặt hiền lành thường ngày :”Nhạc Nhạc qua đây.....cho ba xem.....có đau khôngô...” Lúc này rống giận quá mức khiến cổ họng Trung Dật ngay lập tức truyền đến một trận đau rất, Ân Kiện Nam thấy lông mày hã cau lại, liền nhẹ nhàng giúp hã xoa xoa cổ, nhưng Trung Dật lại giận dữ đẩy hã ra, hai tay ôm lấy Nhạc Nhạc, lần này Nhạc Nhạc cũng không khóc, hã chỉ hỏi “Ba có đau hay không? Đau không...”

Ân Kiện Nam cũng không muốn tự chuốc lấy xấu hổ, thấy Trung Dật không sao, trong lòng như trút được tảng đá, liền đứng lên quay lại nói với Trường Bách: “Trường Bách, đưa Bạch thiếu gia cùng Nhạc Nhạc đi dùng cơm.”

“Vâng, Ân thiếu gia “

Trường Bách cẩn thận nâng Trung Dật dậy, Ân Kiện Nam âm thầm nhìn thấy Trung Dật không chút nào bài xích Trường Bách chạm vào, trong lòng lại có chút bức bối, quay đầu đi vào phòng tìm thuốc xoa cổ cho Trung Dật.

Lúc này Thiệu Diệp đã trở về, chuyện vừa rồi hã hoàn toàn không biết, chỉ nhớ phải xử lý mấy việc cùng Ân Kiện Nam, nhìn lướt qua bức tranh, nếu hã không nhìn nhầm thì màu đỏ kia đích thực là “Máu”, hã rất muốn biết Nhạc Nhạc rốt cuộc là vẽ cái gì, Ân Kiện Nam cũng hiểu ý hã, cầm lấy thuốc rồi xoay người đi đến hành lang nhặt bức tranh lên, tâm tình khó chịu mà thô bạo nhét vào trong tay Thiệu Diệp, sau đó đi tới bàn ăn giúp Trung Dật xoa thuốc, Trung Dật nghiêng răng cảm hận, nhưng lại không cách nào cự tuyệt, liền quay mặt đi chỗ khác không thèm nhìn Ân Kiện Nam.

Thiệu Diệp nhìn bức tranh một chút, cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì, tiện tay ném lên bàn rồi ăn cơm (bức tranh còn lại đã bị Nhạc Nhạc lấy lại) lúc này Ân Kiện Nam cũng đã thoa thuốc xong, yên lặng ngồi một bên dùng cơm. Bầu không khí như đóng băng, ai cũng chỉ cảm cúi đầu ăn không nói câu gì, cả một bàn

thức ăn Trường Bách đã tỉ mỉ chế biến, vậy mà mọi người cứ như đang ăn sấp nền. Thiệu Diệp không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí nặng nề, hắn cố gắng ăn thật tự nhiên, cái gì cũng không hỏi.

Bàn ăn được thiết kế theo hình chữ nhật dài, Trung Dật ngồi ở phần bàn ngắn, Thiệu Diệp cùng Ân Kiên mỗi người ngồi ở hai bên cạnh hắn, cách Thiệu Diệp một đoạn là Nhạc Nhạc, bên cạnh là Trường Bách, hắn là người hầu nên không thể ăn cơm cùng bọn họ, hắn ngồi bên cạnh chỉ là để đút cơm cho Nhạc Nhạc.

Nhạc Nhạc tuy mới năm tuổi nhưng có một số điểm lại khá thuần thực, như một thiếu niên. Thực ra, những điều đó hắn học được từ hoàn cảnh mà thôi, từ kinh nghiệm chống cự lại cường quyền, dần dần hình thành nên một tri thức, hôm nay hắn đã học thêm được cái gọi là “Sức mạnh đại diện cho thực lực”. Đương nhiên hắn không có khả năng có thể nói ra câu này, hắn hiểu nó theo cách thực tế hơn: “Nhất định phải có sức mạnh mới có thể đánh bại hai thúc thúc, mới có thể có được ba.”

Những năm gần đây, hắn chỉ đơn thuần nhìn hai thúc thúc tranh đoạt ba, trẻ con rất giỏi bắt chước người khác, trong tiềm thức hắn cũng bắt chước hai thúc thúc mà tranh giành lấy ba, “Ba” chính là mục tiêu mà mọi người muốn giành lấy, ai lợi hại nhất thì người đó có thể cướp được, thế là hắn cũng đi đoạt, nhưng mỗi lần tranh đoạt hắn đều thua... Nhưng lúc đó, ba sẽ ra mặt bảo vệ hắn, không để các thúc thúc tổn thương hắn, bản tính hiếu thắng cộng thêm sự che chở của ba, lại càng làm cho Nhạc Nhạc cố chấp, nhất quyết không rời khỏi cuộc đấu tranh đoạt không cân sức này.

Đối với Nhạc Nhạc mà nói, có rất nhiều việc tồn tại vốn là đương nhiên, ví dụ như ba trời sinh là phải bị sợi xích buộc lại, giống trong phim hoạt hình kẻ xấu phải bị trói chặt thì hắn mới không trốn ra ngoài làm điều ác được, nhưng ba đâu phải là người xấu, thế là Nhạc Nhạc liền hỏi ba rằng vì sao ba lại bị trói, ba trả lời rằng: “Ba bị hai thúc thúc xấu xa bắt trói lại”. Vậy là Nhạc Nhạc hiểu ra, ba là người bị hại, hắn bị hai thúc thúc xấu xa kia giam cầm, cho nên hắn muốn đánh bại hai thúc thúc xấu xa đó để giải cứu ba, lúc này hắn cũng chẳng hiểu rõ cái gì gọi là tự do, cái gì gọi là giam cầm.

Hồi này khi Nhạc Nhạc giãy dụa trong tay Ân Kiên Nam, hình như có một cảm giác nào đó nảy sinh trong đầu hắn, hắn cũng không rõ, tâm lý rất khó chịu, rất lo lắng cho ba, cũng rất sợ hãi, nhìn Trường Bách xúc một thìa thức ăn thơm ngon đút cho hắn, nhưng hắn cũng không muốn ăn, chỉ muốn phát điên lên, nhưng lại sợ Ân Thúc Thúc, đành chỉ có thể giãy dụa trong lòng để giải tỏa bức bối.

“Nhạc Nhạc, phải ăn cơm thì mới có thể lớn được”. Trung Dật mỉm cười nói, trải qua chuyện vừa này, kỳ thực hắn rất không vui, nhưng vẫn nhẫn nại dỗ dành Nhạc Nhạc.

“Ba, có phải nếu ăn nhiều cơm thì sẽ có sức khỏe phải không?” Nhạc Nhạc hồn nhiên hỏi.

“Ăn nhiều cơm đương nhiên sẽ có sức khỏe!” Thanh âm nhẹ nhàng của Trung Dật xuyên thấu qua Thiệu Diệp cùng Ân Kiên Nam, truyền tới tai Nhạc Nhạc.

“Sẽ lợi hại như Hải Khắc Lợi Tư sao?” Nhạc Nhạc nhớ tới đại lực sĩ Hải Khắc Lợi Tư có thể dễ dàng đạp đổ cả tòa thành.

“Đương nhiên, vì vậy mau ăn cơm đi!” Trung Dật nghĩ muốn nhanh kết thúc sớm chủ đề này.

“Được!” Nhạc Nhạc cầm lấy thìa thức ăn của Trường Bách, một phát nhét hết vào trong miệng, sau đó lại ăn thêm một thìa cơm, hắn nói với Trường Bách “Ta tự ăn được rồi.” Nhạc Nhạc ăn rất nhanh, loáng cái đã hết chén cơm, lại còn cầm bát hướng Trường Bách nói: “Ta muốn ăn thêm bát nữa”.

Trường Bách thảm kinh ngạc, hắn biết rõ thói quen ăn uống của Nhạc Nhạc, khi Ân thiếu gia cùng Thiệu thiếu gia không có nhà, Nhạc Nhạc nhất định phải bắt Bạch thiếu gia hứa hẹn thật nhiều, muốn Bạch thiếu gia dỗ dành hắn, thậm chí còn phải trao đổi điều kiện thì hắn mới chịu ăn cơm, buổi tối khi hai thiếu gia ở đây, Nhạc Nhạc chỉ qua loa chan ít canh rồi ăn vội một chén cho xong, hôm nay hắn lại chủ động muốn ăn..... Trường Bách nhanh nhẹn lấy thêm một chén cơm cho Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc thầm nghĩ Thiệu thúc thúc cùng Ân thúc thúc còn chưa ăn thêm cơm, ta ăn nhiều hơn bọn họ, chắc chắn sau này ta sẽ mạnh mẽ hơn bọn họ, Nhạc Nhạc cầm thìa ra xúc một thìa cơm vào miệng, trong lòng nghĩ làm sao cố ăn thêm được một chén nữa. Trung Dật kì lạ nhìn hắn, tốt bụng nhắc nhở: “Nhạc Nhạc phải ăn nhiều thức ăn nữa thì mới có dinh dưỡng, Trường Bách người gấp thêm cho hắn một ít thức ăn.”

“Vâng, Bạch thiếu gia” .Trường Bách vội vàng đem thức ăn đưa đến bên miệng Nhạc

Nhạc, Nhạc Nhạc có chút do dự, ăn thức ăn cũng sẽ có nhiều sức khỏe sao? Nếu không phải ta sẽ không ăn, nhưng vấn đề này hẳn không thể tự giải đáp được, liền quay hỏi Trung Dật “....Ba...” . Nhạc Nhạc vừa nói được một chữ thì nhìn thấy trên bàn ăn của Trung Dật chỉ có một cốc sữa bò, bên cạnh còn có một cốc nước lọc còn chưa uống, thế là hẳn lại sửa lại câu hỏi: “....Ba, tại sao từ trước đến giờ người chỉ toàn uống sữa mà không ăn cơm?”. Trong ấn tượng của Nhạc Nhạc, chưa từng thấy ba ăn cơm, trên bàn hẳn luôn chỉ có một cốc sữa bò, một cốc nước hoa quả hoặc một loại thức uống khác, và thêm một cốc nước lọc, ba lần nào cũng chỉ uống mấy thứ này, chẳng trách hẳn đánh không lại hai thúc thúc.

Trẻ con thường dễ quên, chuyện này hẳn đã hỏi qua rất nhiều lần, Trung Dật cũng chỉ nghìn bài một điệu mà trả lời :”Bởi vì ba bị bệnh, Nhạc Nhạc mau mau ăn nhanh đi, lúc ăn không nên nói nhiều “.

Thế nhưng hiện tại Nhạc Nhạc cảm thấy rõ ràng ba chỉ trả lời hẳn qua loa lấy lệ, hẳn nói:”Nhưng ba cũng không ho, không chảy nước mũi, với lại sao mãi không thấy khỏi?” Nhạc Nhạc không chịu bỏ qua, tiếp tục hỏi .

Không đợi Trung Dật trả lời, ngồi cạnh nhìn thấy Trung Dật cùng Nhạc Nhạc người hỏi người đáp, Thiệu Diệp phiền phức muốn chết, cuối cùng hẳn không nhịn được mà mĩa mai nói: “Bởi vì cái mông của ba người là để cho ta khô.”

Câu này Nhạc Nhạc nghe không hiểu, nhưng hẳn không muốn nói chuyện cùng thúc thúc, thế là hẳn lại hỏi Trung Dật :”Ba, thúc thúc nói cái mông nghĩa là sao?”

Giọng nói trẻ con thơ ngây của Nhạc Nhạc không ngừng quanh quẩn trong không khí, nhưng mãi cũng không có câu trả lời, Nhạc Nhạc liền nhìn về phía Trung Dật, chỉ thấy hẳn toàn thân run rẩy, sau đó hẳn đứng lên, hất thẳng cốc sữa bò vào người Thiệu thúc thúc.....

Cont...

8. Chương 8

Thiệu Diệp không đề phòng bị hất trúng, đầu đầy mùi sữa khiến hẳn phần nộ vút đưa sang một bên, nắm lấy áo Trung Dật :

“Con mẹ nó, người không muốn ăn cơm có phải không ?”

Thiệu Diệp rống giận, ánh mắt vô cùng dữ tợn, thanh âm lại càng thêm dọa người, Nhạc Nhạc sợ hãi nhất thời gào khóc lên, Trường Bách vội vàng ôm hẳn về phòng, sự việc như thế này xảy ra cũng không phải ít, Trường Bách biết nên xử lý thế nào.

“Ta không ăn cơm đấy, thì sao? Uống sữa bò có được hay không?” Trung Dật nổi giận quay lại, thần sắc không hề che giấu sự quật cường, khoe miệng lại còn nhếch lên cười.

Thiệu Diệp thấy vậy ,trong lòng tức giận:

“Xem ra lâu rồi không dạy dỗ, người bắt đầu ngứa ngáy rồi hả?”

Vừa nói xong, tay phải liền vung lên định tát Trung Dật một cái, nhưng lại bị Ân Kiện Nam ngăn lại.

“Người hết chuyện để nói rồi hay sao mà lại lôi cái chuyện thao hẳn ra nói hả? Trung Dật cũng không trêu chọc gì đến người, người có bị làm sao không vậy?”

Ân Kiện Nam một bên ngăn cản Thiệu Diệp, một bên quay ra nhìn Trung Dật quan tâm hỏi:”Trung Dật, cổ của người không sao chứ?”

Một bên lại giận dữ mắng Thiệu Diệp: “Cổ Trung Dật đã bị thương, người không thể nhẹ nhàng với hẳn được sao? Tỷ lại thượng cẳng tay hạ cẳng chân!”

“Người đánh hẳn chẳng lẽ lại ít hơn ta? Người bây giờ diễn tuồng cho ai xem?”

Thiệu Diệp lấy lại khí thế, hung hổ lao vào Ân Kiện Nam.

Trông bọn hần cứ như tỉnh tỉnh làm trò, trái tim Trung Dật vừa đau khổ lại vừa sốt ruột, thanh âm buồn bã vang lên:

“Cho dù cổ ta bị thương, không phải các người đều như nhau bắt ta buộc hạng quyền ư? Ta cũng không phải là con chó của các người, vì cái gì lại đối xử với ta như vậy?”

Mà có là con chó cũng không bị buộc lâu đến như thế. Vậy mà ta phải mang theo nó đã sáu năm... sáu năm rồi...

Thanh âm của Trung Dật mang đầy vẻ tuyệt vọng, bởi vì hô hấp không thông mà cổ lại truyền đến từng đợt đau đớn không chịu nổi, lúc hần cố gắng nói xong, mặt đã lập tức chuyển sang màu hồng, ngực cũng bắt đầu thở gấp... Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam thấy hần có điểm bất thường, lập tức ngừng đấu, lo lắng nhìn về phía Trung Dật.

Hai người lập tức thăm hiểu ý nhau, Thiệu Diệp đi ngay đến phòng thuốc tìm được, Ân Kiện Nam đỡ Trung Dật ngồi xuống, trong chốc lát Thiệu Diệp cầm thuốc mỡ bôi cổ cùng một ống tiêm truyền dịch, Trung Dật thấy vậy trong lòng thăm chán nản, đã đến thứ tư rồi sao?

Thiệu Diệp và Ân Kiện Nam sợ hần chỉ uống sữa không đủ dinh dưỡng, cho nên thứ tư hàng tuần đều truyền dịch dinh dưỡng cho hần, thành phần của dịch dinh dưỡng đã được các danh y nổi tiếng khám cho Trung Dật mà phối hợp thành, một ống thuốc có giá lên đến trên hai nghìn nhân dân tệ, đối với cán bộ trung bình mà nói thì thuốc này bằng nửa tháng tiền lương của họ, nhưng bọn hần tình nguyện chi ra hai nghìn nhân dân tệ truyền dịch cho Trung Dật còn hơn cho hần hai mươi đồng ăn cơm.

Tuy mỗi tuần đều phải truyền dịch dinh dưỡng nhưng Trung Dật vẫn sợ, mỗi lần truyền là một lần sợ. Thiệu Diệp vì muốn giữ gìn làn da của Trung Dật mà giúp hần chọn một đầu mũi tiêm cực nhỏ, loại này khi tiêm sẽ không lưu lại dấu vết nhưng lại khiến cánh tay không tránh khỏi đau đớn tê dại một hồi lâu. Cái loại đau đớn này, cứ đến thứ tư hàng tuần là Trung Dật lại cảm thấy khiếp sợ, huống chi hần cũng rất sợ bị tiêm, sợ đến thâm căn cố đế.

Chỉ một lúc Thiệu Diệp đã bơm đầy dịch thuốc vào ống tiêm, cố gắng giả bộ thỏa mãn trước mặt Trung Dật, trong nháy mắt một dòng chất lỏng màu vàng từ đầu kim phun ra, dưới ánh đèn, mũi kim loé ra tia ngân quang đầy đe dọa.... Kỳ thực.... những việc này Thiệu Diệp đều có thể chuẩn bị sẵn thật tốt tại phòng thuốc, nhưng hần muốn nhìn về mặt sợ hãi đến trắng bệch cùng với bộ dáng đang kiểm chế sợ hãi của Trung Dật, nhìn hần mỗi khi tiêm có chút run rẩy, bản thân hần cũng không biết chính mình lúc đó có bao nhiêu đáng yêu....

Hồi đại học, Thiệu Diệp học song song hai ngành, hiện giờ, ngoài bằng tiến sĩ tài chính kinh tế ra, hần còn có giấy phép bác sĩ ngoại khoa, tiêm đối với hần mà nói là chuyện vô cùng dễ dàng, mà hần lại đặc biệt thích tiêm cho Trung Dật, bởi vì có thể thưởng thức nỗi sợ hãi run rẩy tràn đầy trên khuôn mặt xinh đẹp của mỹ nhân.

Ân Kiện Nam cũng thích ngắm Trung Dật lúc đó, có điều hần lại càng thích nhìn phía dưới ống tay áo của Trung Dật, ngắm nhìn cánh tay trắng nõn như búp sen của hần, nguyên nhân vì sợ hãi mà nổi hết da gà, lúc đó hần sẽ cầm bông cotton nhẹ nhàng lau cho hần, nhẹ nhàng chạm vào lớp da mịn màng nõn nà của hần...

Thiệu Diệp mang theo đầy ý trả thù mà tiêm cho Trung Dật, hần chậm rãi đâm vào, chậm rãi ấn xuống, chậm rãi để chất lỏng màu vàng kia từ từ thuận theo ống tiêm mà chảy vào mạch máu của Trung Dật, từng giọt dịch tròn xoe lần lượt chảy vào trong, Trung Dật sợ đến mức không dám thở mạnh, vẻ mặt tuy lạnh lùng nhưng trong lòng đầy sợ hãi, hần luôn vô ý thức hướng nhìn về phía kim tiêm, nhìn xem trong ống còn bao nhiêu nước, Thiệu Diệp vẫn cố tình chậm chạp kéo dài thời gian, khiến hần không che dấu nổi gương mặt yếu ớt mà rơi hết vào tầm mắt của hai người nam nhân...

Kỳ thực trong lúc giận dữ thế này, Trung Dật cũng không cần phải an phận mà phối hợp với bọn họ, có lẽ như vậy hần có thể chịu ít hành hạ hơn do thân thể suy yếu. Nhưng hần cần một chút sức lực, chỉ ít là đủ sức để ôm lấy Nhạc Nhạc, thừa dịp lúc hai người kia không ở đây, Nhạc Nhạc lại nũng nịu quấn chặt lấy hần, hần cũng không muốn làm một người cha đến ôm con cũng không thể, đó chính là lý do mà hần cố gắng nhẫn nhịn....

Vắt vả tiêm xong, Ân Kiện Nam lại bôi thuốc lên cổ Trung Dật một lần nữa, tuy hạng quyền đã nói đến rộng nhất, nhưng nổi khuất nhục như nô lệ này vẫn còn đang dấy lên trong lòng Trung Dật. Lúc bôi thuốc, Trung Dật tức giận trừng hấn, nhưng Ân Kiện Nam lại như không có chuyện gì mà vẫn tiếp tục bôi, lại còn nghịch ngợm chạm vào cái cổ nhỏ bé trắng trẻo như ngọc trai của Trung Dật, ngồi bên cạnh, Thiệu Diệp lạnh lùng nhìn cái tay thô ráp của Ân Kiện Nam di chuyển, lạnh lùng không nói một lời.

Mặc cho bọn hấn đùa bỡn trên trọc đến khi chán, Trung Dật mới thở dài một cái, thuốc cũng đã bôi, kim cũng đã tiêm, sữa hấn còn chưa uống hết. Nhìn hai người trước mắt càng lúc càng cảm thấy điên lên, thế là hấn xoay người rời khỏi bàn ăn, nhắm mắt làm ngơ, nhưng thật đáng buồn, hấn có thể đi đâu đây?

Dọc đường đi, Trung Dật càng cảm thấy đau xót, phòng thì không thể vào, không cần nói cũng biết, đi vào sẽ bị hai người kia ấn xuống giường mà xâm phạm, lấy danh nghĩa tình yêu mà cưỡng bạo hấn, lẽ nào ta lại tí tiện hèn mọn như vậy, trời sinh chính là để nam nhân thương sao...?

Đúng vậy! Ân Kiện Nam nói rất đúng, hấn có thể tùy ý muốn làm gì ta cũng được, căn bản ta không thể phản kháng.

Đúng vậy! Thiệu Diệp nói cũng rất đúng, cái mộng của ta chính là để cho hấn thao....

Cái loại cuộc sống này thấm thoát đã sáu năm, cũng đã quen rồi, nhưng bây giờ ta mới chú ý đến những gì họ nói, có phải quá muộn hay không? Ta còn muốn thể diện mà? Chẳng lẽ sự thật chính là như thế này...

Thân thể suy yếu, hơn nữa tâm tình lại bị thương, Trung Dật từ phòng ăn đi qua phòng ngủ, rồi tới phòng khách, dồn dập mà thở dốc, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam vì lo lắng cũng im lặng đi theo sau.

Tới phòng khách, Trung Dật cẩn thận ngồi trên ghế sofa, trong lòng đau khổ đến cực điểm, lại không có chỗ phát tiết, tựa như không nhìn thấy hai người kia, cố gắng kéo xé mái tóc dài của mình, đến cuối cùng, cũng chỉ có thể tự trút giận lên bản thân...

Mái tóc dài của Trung Dật cực kì đẹp, đen óng như đám mây che khuất ánh trăng lúc đêm khuya, một màu đen tĩnh lặng đơn thuần, sợi tóc tung bay như cơn gió nhẹ thoảng qua, mái tóc chảy dài như dòng sông êm ả theo từng bước chân hấn mà nhẹ nhàng di động, dù ngẩng cao hay cúi đầu, dù buông xuống hay buộc lên cũng đều xinh đẹp đến động lòng người, cộng thêm chút mộc mạc đơn thuần, trông càng giống như một tấm lụa thượng đẳng tuyệt đẹp, chỉ cần chạm nhẹ cũng cảm nhận được sự ôn nhu mềm mại, dường như có từng trận sóng lướt qua khiến trái tim đập liên hồi, như người xưa từng nói: “Chấn phát như vân, bất tiết thể dã” (cái này không rõ lắm, chỉ biết là câu khen người có mái tóc đen mượt mà đẹp như mây, cảm thấy vô cùng tự hào).

Nhưng mái tóc dài xinh đẹp kia, giờ phút này lại đang bị chủ nhân nhẩn tâm không chút nương tay mà ra sức kéo xuống, như muốn vứt bỏ nó đi, Ân Kiện Nam thấy vậy trong lòng khấn nguyện, vội vàng túm lấy tay Trung Dật:

“Không được bứt nữa, tóc này là của ta, ta không cho phép người phá hỏng nó.”

“Biến đi! Tóc ở trên người ta, ta muốn bứt muốn xé, liên quan gì đến người....?” Trung Dật đau khổ xen lẫn tức giận, đến cả tóc cũng là của hấn sao? Thế giới này rốt cuộc còn có cái gì là của ta đây?

“Người còn làm như vậy nữa.....Có tin ta trói tay người lại, xem người còn có thể cứng đầu nữa không?” Cá tính phóng khoáng như Ân Kiện Nam, chứng kiến Trung Dật không quý trọng chính bản thân mình, giọng nói cũng bắt đầu cương quyết.....

Thực ra, đây mới chính là hấn, lỗ mãng ngang tang lại ngông cuồng không kiềm chế được mà điên cuồng chảy trong máu. Ai ngờ cái loại người không coi ai ra gì như hấn, một khi sa vào lưới tình, giống như rơi xuống vực sâu chín trượng không cách nào thoát thân, càng ngày càng lún sâu, tình yêu của hấn lại không được hồi đáp, trái tim hấn đã sớm chịu thua, nhưng hấn lại càng yêu thương Trung Dật, yêu đến tận xương tủy, ngay cả đến móng chân móng tay hấn cũng yêu, yêu đến mức cố chấp.

“Muốn trói thì người trói đi? Tốt nhất trói ta như cái bánh tét rồi treo lên, như vậy càng thuận tiện cho người muốn làm gì thì làm !”

Trung Dật ra sức đẩy Ân Kiện Nam ra nhưng khí lực của hắn vốn không nhiều, lại vừa bị tiêm dịch dinh dưỡng khiến cơ thể đau buốt vô lực, thế nào cũng không đẩy nổi Ân Kiện Nam ra, chỉ có thể thở hổn hển, đến nói cũng khó khăn.

Ân Kiện Nam thấy Trung Dật như vậy cũng không muốn làm khó hắn, bất đắc dĩ đành thả lỏng tay, đứng bên cạnh nhìn chăm chú, sợ hắn lại định tự làm tổn thương chính mình.

“Ta đối với ngươi lúc này ..xin lỗi, xin lỗi ta lỡ lời rồi, mong ngươi tha thứ.....”

Thiệu Diệp sát ngôn xem sắc, nhìn thấy Trung Dật có chút không ổn, do dự mãi, cuối cùng lời xin lỗi cũng thốt ra khỏi miệng.

Nhìn Thiệu Diệp nhận sai, Trung Dật như mất hồn mà ngơ ngác, hắn vốn kiêu ngạo như vậy, không bao giờ biết nhận lỗi.....sao giờ lại...

Có thể cãi nhau đến mấy thì đây cũng là cực hạn rồi, nếu tiếp tục chỉ sợ không còn có thể cứu vãn được nữa, lúc đó thì người nào cũng không ổn....Trung Dật giật mình lo lắng chốc lát, tất cả trước mắt cũng trở nên hư ảo... tinh thần như bừng tỉnh lại, vẻ mặt Trung Dật có chút mờ mịt trống rỗng, dường như linh hồn đã rời xa thể xác, đột nhiên hắn yếu ớt nói: “Ta có thể cắt tóc không? Tóc dài như vậy rất khó buộc gọn.”

Cont...

9. Chương 9

“Tóc đẹp như vậy không nên cắt đi, cứ để thế sẽ đẹp hơn, Ân Kiện Nam ngươi thấy đúng không?” Thiệu Diệp ôn nhu hỏi.

“Đúng vậy! Trung Dật để tóc dài là xinh đẹp nhất! ” Ân Kiện Nam vội vã phụ họa theo.

Trung Dật vốn có tiền sử bệnh tâm thần phân liệt, bệnh này đã từng phát tác không chỉ một lần, bác sĩ chủ trì nói đây là do tinh thần hỗn loạn cùng ý chí kiên cường mà sinh ra kích thích, nếu không kích động hắn thì bệnh sẽ tự nhiên khỏi, cho nên Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam đều cố gắng nói chuyện ôn hòa đợi hắn hết tức giận mà bỏ qua, nhưng hôm nay lại không ngờ mà..

“Trung Dật ngươi có khó chịu ở đâu không?” Thiệu Diệp quan tâm hỏi.

“Đầu đau nhức, tay cũng đau nhức, toàn thân đều đau nhức...”

Trung Dật cuộn tròn ngồi trên ghế sa lon, mái tóc dài đen nhánh như muốn bao bọc lấy toàn thân hắn, màu đen tinh khiết điểm lên làn da trắng nõn nà quả thực trông càng thêm cuốn hút động lòng người.

“Vậy để Ân ca ca chải tóc giúp ngươi được không? Tóc ngươi lộn xộn vậy sẽ không đẹp.....”

Ân Kiện Nam ôn nhu hỏi, thấy Trung Dật khẽ gật đầu, hắn liền nhẹ nhàng ôm lấy Trung Dật, làm cho hắn ngồi xoay lưng lại trên đùi mình:

” Này! Nhìn cái gì? Hôm nay đến phiên ta ôm hắn, ngươi còn không mau lấy cho ta cái lược?

“Hừ! Ít đặc ý đi !” Thiệu Diệp tức tối xoay người đi lấy lược giúp Ân Kiện Nam.

Ân Kiện Nam cầm lược nhẹ nhàng chải mái tóc dài như liễu rủ bên sông vừa bị Trung Dật xé loạn lung tung, từng sợi tóc đen bóng buông xuống trước ngực toả ra một mùi thơm dịu khiến Ân Kiện Nam cảm thấy toàn thân rung động như bị hàng ngàn hàng vạn con kiến giẫm đạp lên, có lẽ đó chính là mùi vị của niềm hạnh phúc...

Mỗi một lần chậm rãi chải xuống kéo dài cả nửa phút đồng hồ, người nào biết Ân Kiện Nam thì chắc không thể tưởng tượng được một nam nhân kiêu ngạo như vậy cũng có lúc dịu dàng như thế này, chẳng những chải tóc giúp người khác, lại còn vô cùng chu đáo tỉ mỉ chất chứa đầy niềm yêu thương...

“Trung Dật, ngươi có khá hơn không?” Giúp hắn đem tóc buộc lại cẩn thận, Ân Kiện Nam nhìn bộ dáng thất thần mất hồn của hắn ngồi trên đùi mình ngoan ngoan đến dị thường.

Trung Dật ngẩn ngơ mà nhẹ lắc đầu, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam thấy vậy liền trao đổi ánh mắt với nhau một chút, sau đó Thiệu Diệp vội xoay người đi tới phòng thuốc.

“Trung Dật, đến giờ tiêm thuốc rồi”

Xem tình hình ban này thì rất có thể chứng bệnh kia lại tái phát, Thiệu Diệp đi lên phòng lấy thuốc tiêm rồi trở lại, Trung Dật chứng kiến kim tiêm phun ra nước trong không trung mà sợ đến mức toàn thân co ro chui vào trong lòng Ân Kiện Nam, toàn thân cứ run rẩy không ngừng, hai người kia chưa từng bỏ qua khuôn mặt đầy sợ hãi của hắn như thế này bao giờ, đối với bọn họ, Trung Dật lúc này vô cùng đáng yêu, so với khi hắn tỉnh táo lại càng quyến rũ hơn.

“Không phải sợ! Ngoan nào! Cố gắng chịu đựng một chút rồi sẽ qua nhanh thôi!”

Ân Kiện Nam nhẹ nhàng ôm lấy hắn, để hắn nửa nằm lên đùi mình, lúc này Trung Dật tựa như một đứa bé ngây thơ nhu thuận hoàn toàn khác hẳn với Nhạc Nhạc.

“Để lần tới mới tiêm có được không? Đau lắm...” Trung Dật nhỏ giọng cầu xin hai người nam nhân.

“Không được! Trung Dật phải nghe lời, ngoan ngoãn nằm xuống không được lộn xộn, nếu lộn xộn kim sẽ đâm lệch, mà kim đâm lệch sẽ chui vào cái mông của người không nhỏ ra được đó!”

Thiệu Diệp nhẹ giọng cảnh cáo, kết quả Trung Dật cũng đành nghe theo ý hắn, yên phận nằm yên trong lòng Ân Kiện Nam, nhìn vậy là có thể tưởng tượng ra Trung Dật khi còn bé là một đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời như thế nào.

Ân Kiện Nam nhẹ nhàng kéo quần Trung Dật xuống để lộ ra cặp mông tròn trắng nõn như tuyết, phía trên còn có một chút bầm tím vốn là dấu vết của đêm qua... Sau đó, Ân Kiện Nam liền dùng rượu cồn để khử trùng, nhìn làn da non mềm của Trung Dật trông giống hệt như da trẻ con, có lẽ người ta nói da dẻ nõn nà chính là thế này đây.

Bởi vì trong lòng vẫn còn hoang mang sợ hãi nên cái mông của Trung Dật có chút co ro lại, mà hai người kia thấy vậy liền mỉm cười, vẻ mặt trông dịu dàng đến khó tả. Lúc kim đâm vào thịt, Trung Dật khẽ run lên nhưng cũng không dám ngo ngoáy nửa phần, hắn nhắm chặt hai mắt hy vọng thời gian trôi qua thật nhanh mà không biết rằng hai người kia vẫn đang say sưa nhìn hắn, trong lòng thầm hận không thể làm cho thời gian trôi qua chậm hơn một chút.

Thiệu Diệp không thích trên người Trung Dật bị lưu lại vết kim châm, vì vậy đã lựa chọn cây kim cực nhỏ, nhưng để đẩy được những giọt thuốc kia xuống thì khi tiêm phải cần lực đâm rất mạnh, Trung Dật lại sợ hãi nên cả người cứ lên gân lên cốt, kết quả khi tiêm vào càng run rẩy không thôi trông đáng yêu đến mức khiến người ta muốn véo một cái... Đến khi tiêm xong, Thiệu Diệp giắt lấy miếng bông thấm rượu cồn rồi nhẹ nhàng lau vết tiêm trên mông cho hắn:

” Trung Dật thật giỏi, Trung Dật thật gan dạ...” Giọng nói nịnh nọt tựa như sắp chảy cả ra nước...

“Ai... ta thật không phản đối để Trung Dật trở nên như thế này, mặc dù đối với thân thể sẽ không tốt nhưng hắn lúc này trầm nghe trầm thuận, không giống lúc hắn còn tỉnh táo, nhất định phải dùng sức mạnh ép buộc thì hắn mới chịu nghe theo... có lẽ hắn cứ ngoan ngoãn như thế này lại tốt hơn nhiều...” Ân Kiện Nam thành thật nói với Thiệu Diệp.

“Suy nghĩ của ta giống hệt với ngươi... Thế nhưng kì thực ta cũng rất thích nhìn bộ dáng phản kháng của hắn, tựa như một con mèo nhỏ giơ nanh vuốt sắc nhọn lên vậy...” Thiệu Diệp nói...

“Đúng vậy! Trung Dật của chúng ta làm gì cũng đều đáng yêu, chỉ là không cách nào nắm bắt được trái tim của hắn, dù làm gì cũng tóm không được...” Ân Kiện Nam đầy vẻ bi thương nói...

Trung Dật cũng không nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, đến khi mọi việc xong xuôi, hắn đã mệt mỏi cuộn tròn nằm trong lòng Ân Kiện Nam, trông chẳng khác gì một con mèo nhỏ, hai người đều biết hắn mệt mỏi, cho nên Ân Kiện Nam liền nhẹ nhàng ôm lấy hắn:

“Tiểu Trung Dật của chúng ta về phòng ngủ nhé!”

Hai người vốn đã sớm chia nhau, chỉ cần có liên quan đến “Ôm” thì ngày lễ về phần Ân Kiện Nam, ngày chẵn sẽ đến lượt Thiệu Diệp, lập tức Ân Kiện Nam nhanh chân lẹ tay ôm Trung Dật đi vào phòng ngủ.

Bọn họ trước mặt Trung Dật lúc tỉnh sẽ không biểu hiện dịu dàng như vậy.

Đương nhiên, đến lúc Trung Dật tỉnh lại thì căn bản cũng không nhớ được việc này.

Vĩnh viễn cũng chỉ có thể nhớ được chuyện kia...

Cánh cửa phòng đang hé mở đột nhiên bị nhẹ nhàng đóng lại, thân hình bé nhỏ của Nhạc Nhạc bỗng bị một cánh tay mạnh mẽ che miệng mà ôm vào trong phòng:

“Nhạc Nhạc sao người vẫn còn chưa ngủ? Người nhìn lên đã bao lâu rồi?” Trường Bách sốt ruột hỏi, vừa lúc này đã giúp hẩn tắm rửa sạch sẽ, lại còn dỗ hẩn ngủ, vậy mà bây giờ đã đứng ngoài nhìn lên? Vạn nhất để hai vị thiếu gia biết được, Bạch thiếu gia sẽ lại gặp phiền phức rồi...

Trường Bách nghĩ một hồi, nhìn qua Nhạc Nhạc vẫn còn đang ngẩn người không nói gì, cũng không trách hẩn nữa mà chỉ nghiêm túc dặn dò:

“Người ngàn vạn lần không được cho hai vị thúc thúc biết người vừa trốn ở đây nhìn lên, biết chưa? Ngàn vạn lần không được nói ra, người phải nhớ kĩ !”

Trường Bách nói cả buổi mà Nhạc Nhạc vẫn không có chút phản ứng nào, hẩn đành nói thêm lần nữa cho đến khi Nhạc Nhạc gật đầu thì hẩn mới cảm thấy yên lòng.

Kỳ thực Nhạc Nhạc mặc dù đáp ứng nhưng hẩn vẫn chưa phục hồi lại tinh thần khi nhìn thấy cái cảnh đáng sợ lúc này... Tại sao ba lại như vậy? Thúc thúc vì cái gì lại làm thế? Trường Bách gia gia sao không cho ta hỏi? Người lớn bọn họ đều làm những việc kỳ quái thế này sao?

Tâm lý muốn nghe lời mà quên đi là một chuyện, nhưng trong đầu lại cứ hiện lên hình ảnh đó lại là một chuyện khác... vừa mới này... Thúc thúc cởi quần ba ra để tiêm cho ba, ta cũng muốn được cởi quần của ba ra, được nhìn xem cái mông của ba như thế nào... Nhạc Nhạc tưởng tượng đến hình ảnh đó, đột nhiên xấu hổ phát hiện mình đã tiểu ướt cả quần....

Cont...

10. Chương 10

Trải qua chuyện này, cuối cùng Nhạc Nhạc cũng chấp nhận đi nhà trẻ, tuy trong thâm tâm trăm ngàn lần không muốn, nhưng biện pháp này là tự hẩn nói, Trung Dật chỉ cảm thấy ngạc nhiên vì sự thay đổi của hẩn mà thôi...

Kỳ thật, hẩn cũng không biết rằng Nhạc Nhạc đã thay đổi, Nhạc Nhạc biết bản thân mình bây giờ không thể đánh thắng hai thúc thúc, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo...

Cho dù có vòi vĩnh làm nũng với ba cũng chỉ là vô ích, vì ba cũng đâu thể làm gì được hai thúc thúc...

Hai trông mắt Nhạc Nhạc sáng trong như tuyết, hẩn thấy rõ hai thúc thúc mạnh mẽ hơn nhiều so với ba, có khi ba cũng không thể bảo vệ được hẩn, cho nên không thể không nghe lời họ; chỉ có điều tâm trí của Nhạc Nhạc vẫn không thay đổi, buổi sáng hôm đi nhà trẻ, hẩn sống chết cũng không chịu rời Trung Dật, khóc lóc như một nàng dâu nhỏ bé bị ngược đãi thâm, Trung Dật khuyên can mãi mà vẫn vô dụng, chỉ biết liếc nhìn Thiệu Diệp đang gần như không còn kiên nhẫn chờ đợi đứng kia ...

Đương nhiên, biện pháp xử lý của Thiệu Diệp thường là trực tiếp ôm Nhạc Nhạc vào trong xe, mà cuối cùng thực tế hẩn đã làm như vậy, không nói không rằng đoạt lấy Nhạc Nhạc từ tay Trung Dật, Nhạc Nhạc cố gắng giãy giụa, tay chân vùng vẫy, nhất thời lại khóc một trận kinh thiên động địa, tựa như sinh li tử biệt đến nơi vậy:” Ba... ba.... ba.... ba.... ba...”

Tiếng khóc như xé ruột xé gan vang lên dứt quãng, Trung Dật thật sự chỉ muốn ôm lấy hẩn mà an ủi dỗ dành, nhưng...

“Nhạc Nhạc dừng khóc, đến trường được chơi đùa rất vui, có cầu trượt, xích đu, lại còn có thêm nhiều bạn bè khác.” Trung Dật nóng ruột liên tục dỗ dành hấn.

“Nhạc Nhạc không cần... Nhạc Nhạc muốn ba... Ba ôm một cái.... Ba ôm một cái đi.... Ôm một cái...”

Cánh tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc liên tục đâm vào vai Thiệu Diệp, thầm nghĩ muốn trở lại trong lòng Trung Dật. Với lực tay của Nhạc Nhạc mặc dù không đau đớn nhưng cái loại ồn ào này, Thiệu Diệp cũng chịu không được, một tay hấn vặn ngược tay Nhạc Nhạc lại rồi kéo nhanh nó đi, Trung Dật thấy hấn thổ lộ như vậy sợ sẽ làm bị thương đứa nhỏ, trong lòng thật sự không đành:

“Thiệu Diệp... Chờ ta.... Cho ta đưa Nhạc Nhạc đi nhà trẻ, ngày đầu tiên đi học hấn sẽ không quen...”

Thiệu Diệp nghe Trung Dật nói vậy, về mặt tối sầm quay lại hỏi: “Người chắc chắn chứ? Đừng quên chúng ta đã có giao ước.”

” Ta không quên!” Trung Dật sắc mặt tái nhợt cúi đầu xuống, quyết tâm nói.

Nhạc Nhạc thấy Trung Dật bằng lòng đi cùng mình, lập tức nín khóc rồi mỉm cười, Thiệu Diệp khó chịu trừng mắt với hấn một cái, hấn dựa vào cái gì mà đòi Trung Dật phải vì hấn mà trả giá nhiều như vậy?

“Người chắc chắn người có thể chứ?” Thiệu Diệp hỏi lại hấn một lần nữa.

“Ta có thể...” Trung Dật càng cúi đầu thấp hơn, có câu nói “Không thể trốn chạy hoàn cảnh”, cứ nhấn nhay một chút rồi mọi việc sẽ qua đi...

“Được, tốt lắm, Nhạc Nhạc ở đây chờ một chút, ta và ba người lên phòng thay quần áo” Thiệu Diệp bỏ Nhạc Nhạc ở đó, kéo theo Trung Dật về phòng ngủ.

“Vâng...!” Nhạc Nhạc tươi cười rạng rỡ, ngồi lên ghế sa lon, hai cái chân nhỏ cứ đung đưa, tâm tình vô cùng vui vẻ, hấn cứ như đã thay đổi thành một người khác vậy, như thể thằng nhóc vừa mới khóc lóc dữ dội kia không phải là hấn.

Trung Dật oán trách nhìn tiểu quỷ, lúc nào cũng bắt nạt ba, mà mình cũng thật là...

Thoáng chốc Thiệu Diệp đã kéo Trung Dật tới phòng ngủ. Phòng ngủ rất rộng, Trung Dật hồn bay phách lạc ngồi bên mép giường, bởi vì cơ thể hấn vốn nhẹ nên cái đệm lò xo cao cấp vô cùng mềm mại này cũng chỉ trũng xuống một chút, Thiệu Diệp thì lạnh lùng giúp hấn chuẩn bị đồ:

“Trẻ con trời sinh vốn hay vòi vĩnh, vừa thấy hấn khóc người đã nghe theo hấn, lại còn tự hành hạ chính mình?”

“Người chưa từng sinh con, sao hiểu được tâm tình của người cha” Trung Dật xúc động nói.

“Hảo, người làm cha cũng thật vĩ đại a, vậy người cứ theo giao ước mà mang cái này vào đi!” Thiệu Diệp nói xong, ném cho hấn một cái hộp, Trung Dật hai tay như nhũn ra mà tiếp nhận, mở hộp gỗ ra, bên trong được lót bằng vải tơ tằm, trên đó là một cái giả dương khối đen đen to đùng, chiều dài khoảng hai mươi cm, đường kính của nó cũng rất lớn, cầm lên cảm giác như quả chuối tây béo tròn.

Trung Dật nhìn mà toát mồ hôi lạnh, ấp úng dò hỏi: “Không thể đổi lại cái nào bé hơn sao...?” Nhét cái này vào chỗ đó... Trời ạ! Quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

“Tất nhiên là không rồi, người có tiền sử chạy trốn nhiều lần, ta cũng không có hứng thú cùng người chơi trò cảnh sát bắt kẻ trộm”. Thiệu Diệp bày ra nét mặt không thương lượng, có chút buồn cười nhìn bộ dáng đang cố gắng quyết tâm của Trung Dật.

“Người cũng biết ta không hề hứng thú với mấy loại ngược đãi này, người bây giờ hối hận vẫn còn kịp đấy.” Thiệu Diệp hảo tâm hỏi: “Người muốn tự mình làm hay để ta giúp?”

Hấn hào hứng nhìn cái giả dương khối trong tay Trung Dật, bàn tay trắng trẻo thon dài, đầu ngón tay nhỏ bé nhón cầm cái khối đen đen khiến Thiệu Diệp vô cùng hưng phấn, đột nhiên hấn cảm thấy như có một cơn bão chảy tán loạn trong cơ thể khiến hạ thân hấn lập tức cương lên đến đỉnh.

“Đã hứa với trẻ con thì phải làm, tốt nhất không nên nuốt lời” Nếu người lớn mà nói một đằng làm một nẻo thì tương lại rất khó dạy bảo được trẻ con... Trung Dật tự lẩm nhẩm nói, khuôn mặt ngượng ngùng cúi quần dài xuống, rồi đến quần lót... :”Thiệu Diệp, người xoay người sang chỗ khác đi, tự ta làm được rồi...”

“Được thôi!” Thiệu Diệp nghe vậy liền xoay người sang chỗ khác, nhưng kỳ thật vẫn len lén nghiêng mắt nhìn, hần thấy Trung Dật đang cẩn thận bôi ít trơn tề lên giả dương khối, sau đó bôi rồi cúi quần lót xuống, lộ ra ngọc hành nhỏ nhắn xinh đẹp sáng long lanh đọng ở giữa hai chân, chỉ dùng một bàn tay là có thể hoàn toàn bao phủ lấy bạch ngọc tinh xảo kia, sau đó Trung Dật đứng dậy khẽ nhếch cái miệng... Thiệu Diệp điềm nhiên như không xoay người đến sau lưng hần.

“Thiệu Diệp người ra ngoài trước đi được không? Người ở đây ta không thể làm được!” Trung Dật thương lượng nói.

“Người mau làm đi! Thời gian không còn nhiều, ta đứng xoay mặt về phía sau, sẽ không nhìn lên người đâu!” Thiệu Diệp giảo hoạt nói.

Trung Dật không tin lập tức xoay người lại, thấy hần quả nhiên đưa lưng về phía này, đành không thể làm gì khác hơn là đưa ngón trở cắm vào mật động của mình, thật sự quá xấu hổ, cái động này cũng đã bị người khác oanh oanh liệt liệt đâm vào nhiều lần, nhưng chính mình lại chưa tiến vào lần nào, thật sự rất không quen...

Nhưng bây giờ chẳng còn cách nào khác, không tiến vào không được, Trung Dật đành dùng ngón tay dò xét huyết khẩu, nhưng cơ thể theo bản năng mà co rút lại không cho ngón tay tiến vào, mới đưa một đốt tay vào mà trán Trung Dật đã đầy mồ hôi.....

Một đốt ngón tay tiến vào khiến Trung Dật cảm thấy nhiệt độ trong cơ thể đang bao lấy mình, hóa ra nơi này ấm áp như vậy, hèn chi mà hai tên cầm thú kia đều kêu nơi này rất thoải mái, không có chuyện bọn họ tiến vào được mà ta lại không được... Nghĩ như vậy, Trung Dật liền hít sâu một hơi lấy tinh thần rồi nhét cả ngón trở vào...

“A...” Một tiếng kêu vọt ra khỏi miệng, Trung Dật đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vội lập tức kìm nén lại mà khóc không ra tiếng, một tay ở bên trong mật huyết, tay còn lại đỡ cái giả dương khối để nó dựng thẳng lên, Trung Dật dò xét động khẩu xong, xác định nó đã vô cùng mềm mại, mới đột ngột rút ngón trở ra, dùng tư thế Quan Thế Âm Bồ Tát trên bông sen mà ngồi xuống, không ngờ góc độ hơi lệch khiến giả dương khối bị ngã xuống giường, lúc định thử lại thì động khẩu đã ngậm chặt từ lúc nào, như một xử nữ e ấp ngượng ngùng, thế nào cũng không chịu mở ra, Trung Dật không còn cách nào khác lại phải nhét ngón trở vào một lần nữa...

Trung Dật thực sự quá dễ bị lừa gạt, Thiệu Diệp đã sớm xoay người lại nhìn bộ dáng tự an ủi của hần, cùng ngủ với nhau lâu như vậy, thế mà chưa từng thấy hần tự mình thực hiện cảnh tượng kiều diễm này, quả thực là đáng tiếc vô cùng, tự nhủ lần tới nhất định phải thay đổi biện pháp chinh đồn hần, để hần biểu diễn lại cho mình xem một chút...

Dù bận rộn nhưng Thiệu Diệp vẫn ung dung đợi hần, đối với chuyện phải đưa Nhạc Nhạc đến vườn trẻ đã bị quăng đến ba mươi tầng Thiên Cung, hai con mắt của hần bây giờ chỉ tập trung nhìn động tác khôi hài của Trung Dật, tuy Trung Dật ôm quyết tâm “thà chết cũng phải cố gắng”, nhưng do không nắm được mấu chốt vấn đề cho nên lần nào giả dương khối cũng bị trượt ra ngoài, sau khi thử vài lần, Trung Dật càng lúc càng dùng sức, đến mức gần như có thể nhìn thấy lớp thịt màu hồng phấn bên trong...

Đến lúc này, đệ đệ của Thiệu Diệp đã ngao ngẽ đứng thẳng, gân xanh nổi rõ, tới mức hần thấy mình khó lòng nhịn nổi. Trong lúc hần đang nghĩ muốn theo bản năng mà bổ nhào vào Trung Dật thì lại nghe Trung Dật cúi đầu nói nhỏ:” Người giúp ta được không, ta làm không được...”

Cont...

11. Chương 11

“Người đã nói như vậy thì được thôi!” Thiệu Diệp điềm nhiên nói.

Thiệu Diệp đỡ lấy cơ thể Trung Dật, để hấn dựa vào tử, độ cao của tử khiến hấn không cách nào nằm được mà chỉ có thể đứng thẳng hơi nghiêng người: “Hai chân tách ra, có thể sẽ có chút đau đón nên người phải cố chịu đựng một chút...” Thiệu Diệp tốt bụng nói.

“Ừh...” Trung Dật ưng thuận nói rồi nhắm mắt chờ đợi.

“Chuẩn bị tốt rồi sao?” Thiệu Diệp lại hảo tâm hỏi thêm câu nữa, có chút hăng hái nhìn về mặt của Trung Dật, mặc dù hạ thể đã không thể chờ đợi được nữa nhưng hấn vẫn không muốn bỏ qua cảnh Trung Dật vừa xấu hổ lại vừa cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng.

“Chuẩn bị tốt rồi...” Trung Dật thanh âm nhỏ như con muỗi trả lời.

Nghe Trung Dật nói vậy, Thiệu Diệp ngay lập tức lại gần đem phân thân đã trưởng lớn đâm một phát vào mật huyết vừa mới được khuếch trương của hấn.

“A...” Cảm nhận được vật tiến vào không phải giả dương khối, Trung Dật dùng sức giãy dụa: “Người... người... gạt ta...”

“Đừng sợ...” Thiệu Diệp hai tay từ đằng sau nắm chặt lấy Trung Dật, làm cho mình càng chôn sâu trong cơ thể hấn hơn: “Vừa nãy người khuếch trương chưa đủ... Ta giúp người mở rộng thêm... Như vậy người mới không bị thương...”

Một tiếng “Người...” còn chưa hết, Trung Dật đã bị môi Thiệu Diệp khóa kín, thể là huyết khẩu phía dưới bị Thiệu Diệp tùy tiện mở rộng, tả hữu xung đột loạn đâm một hồi, hai chân Trung Dật yếu ớt ngã trên thảm trải sàn, Thiệu Diệp cứ thế nương theo tư thế này mà tiếp tục mở rộng... Sau một trận cao trào, Thiệu Diệp rút ra phân thân, hướng mặt Trung Dật mà phóng thích, nhìn bộ dáng hấn bị dịch thể của mình bắn lên trông ngon miệng vô cùng.

“Người...” Trung Dật tức giận, một tay gắng sức lau mặt mình, thở hổn hển trừng hấn.

“Ta không bắn vào trong người người, nhẽ ra phải cảm tạ ta chứ, eo... đừng dùng ánh mắt mỉa mai hoặc vậy mà câu dẫn ta, người muốn cùng Nhạc Nhạc đi nhà trẻ, hay muốn cùng ta chơi đùa tiếp, người chọn gì ta cũng đều đáp ứng.” Thiệu Diệp mỉm cười nói, hơn nữa còn hảo tâm nhắc nhở hấn.

Từ lần Trung Dật phát sinh tình trạng tâm thần phân liệt đến nay, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam sợ làm việc gì quá trớn sẽ khiến hấn phản cảm, vì vậy đã đối xử ôn hòa nhẹ nhàng với hấn vài ngày, vất vả lắm mới kìm nén dục vọng được, ai dè vừa nhìn thấy Trung Dật xích lõa tự an ủi liền không kiềm chế nổi.

“Người còn có thể sao?” Thiệu Diệp tốt bụng hỏi: “Muốn giả dương khối ? Hay muốn trên giường?”

Trung Dật tiện tay cầm một quyển sách trên tủ ném qua đầu hấn, so về tài ăn nói mình đâu không lại, nhưng mình đã hứa với Nhạc Nhạc, nếu không cùng hấn đi nhà trẻ đăng ký, hấn nhất định sẽ khóc nháo không ngớt : “Người biến đi... Ta tự làm...”

“Xem ra người cũng rất kiên trì, được rồi! Ta giúp người!” Không đợi Trung Dật đồng ý, Thiệu Diệp đã ôm lấy thân thể hấn, bộ dáng như trừng phạt mà đem giả dương khối gắng sức đẩy vào trong hậu huyết Trung Dật, làm cho toàn bộ giả dương khối vào tận sâu trong tràng ruột, cuối cùng còn đánh lên mông hấn vài cái mới chịu dừng tay. Thật ra, thái độ của Trung Dật với Nhạc Nhạc làm tâm tình Thiệu Diệp rất không vui.

“A...A... A...” Cảm giác vừa đau đón xen lẫn nhục nhã khiến khóe mắt Trung Dật ứa đầy lệ, phản ứng theo bản năng, hấn lập tức muốn dùng tay lấy vật chôn sâu trong mông mình ra, mặc dù nơi này vừa được Thiệu Diệp hảo tâm mở rộng giúp, nhưng kích cỡ của cái giả dương khối này còn lớn hơn so với Thiệu Diệp, làm hấn đau đón đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người tựa như gió thổi lá rụng mà run rẩy không thôi, hai bàn chân gần như không thể đứng vững được.

“Người lại muốn đem nó ra hả? Như vậy bao công sức từ nãy đến giờ đều uổng phí rồi!” Thiệu Diệp khoanh tay trước ngực nhắc nhở Trung Dật.

Nghe vậy, Trung Dật dùng tay, hít thở vài lần, sau đó hấn cố gắng khởi động vòng eo đang bủn rủn, bám vào cái tủ để đứng lên rồi tự mình thay quần áo, đến khi xong xuôi, chỉ thấy bộ mặt hấn đã không còn chút máu mà trắng đến mức không thể trắng hơn được nữa, Thiệu Diệp lẳng lặng đứng một bên theo dõi nhất cử nhất động của hấn, chờ đến khi chuẩn bị xong, hấn đột nhiên lòi ra một cái công tắc rồi ấn xuống, tức

thì giả dương khối to lớn trong cơ thể Trung Dật bắt đầu rung lên, Trung Dật nhất thời bị bất ngờ, đau đớn khiến thân thể mềm nhũn ngã nhào xuống thảm, Thiệu Diệp nhắc hần dậy, nhìn hần hổn hển tức giận trừng mắt với mình, đến cả khí lực để mở mồm ra mắng cũng không có, Thiệu Diệp trái lại mỉm cười nói...

“Xem ra chức năng rung vẫn rất bình thường a, không biết dòng điện có trực trực gì không ?”

Trung Dật nghe vậy lập tức sợ hãi kêu lên :”Đừng...” Hai tay hần cố gắng bám vào Thiệu Diệp, rất sợ hần sẽ ăn công tắc.

Thấy bộ dáng sợ hãi căng thẳng của Trung Dật , Thiệu Diệp cũng không muốn làm khó hần nữa, một bên giúp hần lau đi nước mắt cùng mồ hôi trên mặt, một bên nói:”Ai bảo người trước nay đều không chịu nghe lời, lại còn có tiền án chạy trốn chuyên nghiệp, ta không thể không đề phòng được.”

“Người chẳng qua tìm lý do vớ vẩn thôi, Nhạc Nhạc ở trong tay các người, ta còn có thể chạy trốn sao? Huống chi năm nay ta cũng không hề bỏ trốn rồi, sau này ta cũng tuyệt đối không chạy trốn, người có thể không...” Trung Dật dùng thanh âm mềm mại nghĩ muốn cùng Thiệu Diệp thương lượng, để hần về sau có ra ngoài cũng không phải đem theo thứ này nữa, giang môn bị nhét giả dương khối khiến hần vô cùng đau đớn, căn bản cũng không dám ra ngoài, kết quả hần còn chưa nói xong, không chút đề phòng đã bị tát mạnh một cái, trước mắt Trung Dật hoa lên, cả người lại lao thẳng xuống thảm, nhưng chủ nhân cánh tay kia kịp thời túm được áo hần, ghé sát vào tai hần nghiêng răng nói: “Đừng có luôn miệng nhắc tới tên tiểu quỷ kia trước mặt ta, khả năng kiểm chế của ta cũng chỉ có giới hạn thôi, nếu người muốn hần vui vẻ mà lớn lên ,thì tốt nhất nên tránh xa hần ra một chút.”

“Người.....” Trung Dật oán hận nói được một tiếng, nhưng nhìn Thiệu Diệp tức giận bừng bừng liền vội vàng nuốt những lời định nói vào trong, mặc dù cảm hận kẻ trước mặt nhưng lúc này trở mặt với hần là một việc làm rất không sáng suốt, càng đáng thương hơn là lúc này hần không thể không tựa vào người Thiệu Diệp thở dốc một phen, tuy đã có chút khí lực nhưng chân hần vẫn như trước nhũn ra không cách nào bước được, mặc dù nửa mặt trên cũng truyền tới một trận đau đớn bỏng rát, nhưng vẫn còn dễ chịu hơn giả dương khối ở trong cơ thể hần nhiều.

Thiệu Diệp để mặc Trung Dật dựa vào người mình, cảm thụ sự ỷ lại của Trung Dật, tính hần dễ nóng nhưng cũng mau hết, nhất là hần lại không thể tàn nhẫn với Trung Dật, chỉ trong chốc lát, hần nhẹ nhàng bế Trung Dật lên đặt trên giường, tháo một đầu khóa của sợi xích ra, một đầu khóa khác vốn là được khóa trên sàn, nhắc đến thì kể ra, khóa đó là do thép tinh luyện kĩ mà thành, không phải loại khóa bình thường có thể dễ dàng mở được, nhưng đặc biệt nhất chính là xiềng xích trên người hần đều rất tinh vi, nhỏ như ngón út của phụ nữ, nhưng lại cứng cỏi dị thường ,cho dù là dao rìu hay dùi sắt đều không thể chặt đứt nó được, nếu có ngoại lực mạnh mẽ tác động vào thì cũng chỉ méo đi một chút, có thể thiết kế ra loại đồ vật này chính là một kẻ điên cuồng thích ngược đãi, may mắn thay kẻ đó đã sớm chết rồi...

Thiệu Diệp tỉ mỉ đem sáu thước xiềng xích cột lại thành một bó, nhét vào sau áo Trung Dật , giúp hần mặc áo khoác vừa dài vừa rộng vào, sau đó đem xiềng xích giấu đi, Trung Dật thấy hần làm nhẹ nhàng cẩn thận, không nhịn được cảm động nói:

“Nếu người có thể đối với ta tốt như vậy, chẳng lẽ không thể thương xót ta? Cho ta tháo cái vật quỷ quái kia ra một ngày không được sao?” Trung Dật chỉ vào xiềng xích phía sau nói, Thiệu Diệp không đáp, buồn bực im lặng giúp hần chải tóc, cẩn thận từ đầu đến cuối đến mức không bị rung sợi nào, chải đầu xong Thiệu Diệp cột lại mái tóc vừa đen dài, lại vừa bóng mượt của hần thành một bó...

“Người có thể bước được không? Hay muốn ta ôm người đi?” Thiệu Diệp hỏi.

Thấy hần lảng tránh chủ đề , Trung Dật biết có nói tiếp cũng không có ý nghĩa gì, thấp giọng quay lại nói:”Ta có thể...” Nếu để Thiệu Diệp ôm mình cùng đi nhà trẻ, vậy thì còn đâu thể diện nữa? Trung Dật cân nhắc một lúc, cuối cùng hít sâu một hơi, đứng dậy khỏi giường, Thiệu Diệp đỡ lấy vai hần, để hần dựa vào người mình mà đi .

Đợi hai người kia ra đến nơi thì thời gian đã trôi qua không ít, vừa tới phòng khách đã thấy Nhạc Nhạc nằm trên ghế sofa pha ngáy lớn, Trường Bách còn đắp một cái chăn mỏng cho hần, ***g ngực nho nhỏ hô hấp có thể thấy được hần ngủ say tới mức nào, Trung Dật nhìn mà oán hận rửa thậm một câu tiểu quỷ...

Cont...

12. Chương 12

Mọi người ổn định xong chỗ ngồi thì xe bắt đầu xuất phát, dọc đường Trung Dật vì cố gắng chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể mà lộ ra vẻ mặt đau đớn, đối với phong cảnh bên ngoài căn bản là không còn tâm trí để ý, Thiệu Diệp ôm hân vào lòng, mở hai chân mình ra để hông hân không chạm vào ghế nhằm giảm thiểu tối đa sự ma sát trực tiếp với đệm xe, Nhạc Nhạc nhìn thấy hành động quái dị của bọn họ cũng không có thắc mắc, cái miệng nhỏ nhắn vui vẻ hướng Trung Dật mà hỏi đông hỏi tây, thấy hân tò mò về nhà trẻ là chuyện tốt nên Trung Dật đành cố gắng nhẫn nại mà trả lời câu được câu không.

“Ba ba, người lại sinh bệnh à?” Nhạc Nhạc rất ghét Trung Dật bị bệnh liền không nhịn được lên tiếng hỏi.

“Tên tiểu quỷ này, lần sau đừng làm phiền ba người như vậy, biết là cơ thể hân không khỏe còn muốn hân phải ra ngoài, thực đúng là tên nhóc hư hỏng không hiểu chuyện.” Thiệu Diệp giận dữ nói.

Câu nói này làm cho Nhạc Nhạc im lặng cúi đầu xuống, tâm linh nhỏ bé của nó cảm thấy bản thân rất có lỗi với ba ba....

Xe đi được một lúc, bởi vì đang trong khu vực nội thành nên khó tránh được đôi lúc phải dừng lại do gặp đèn đỏ, mặc dù tài xế đã lái xe thật cẩn thận nhưng cũng phải miễn cưỡng đi chậm một chút, Trung Dật sắp chịu đựng không nổi nữa liền run giọng hỏi :”Sắp tới chưa? Ta chóng mặt quá.”

“Cũng gần tới rồi, ôm chặt ta sẽ không sao.” Thiệu Diệp nhẹ giọng nói, Trung Dật cố gắng chống đỡ thì tài xế đột nhiên phanh khẩn cấp:”A...” Hân hét lên một tiếng thất thanh, Thiệu Diệp thấy trên mặt hân toát ra toàn mồ hôi lạnh, vội vàng hạ cửa kính xe xuống để Trung Dật hít thở không khí một chút :” Người có mệt không? Ta đem người về trước?” Thiệu Diệp quan tâm hỏi.

Chỉ thấy Trung Dật cắn chặt lấy môi chậm rãi lắc đầu, một lúc sau hân ghé vào tai Thiệu Diệp nói: “Hình như phía dưới chảy máu rồi.” Trung Dật nói cùng với ánh mắt hung hăng trừng hân, hận sao hân lại tàn nhẫn với mình như vậy, Thiệu Diệp không nói một lời tiếp tục ôm lấy Trung Dật, còn Nhạc Nhạc thì mở to mắt nhìn theo hành động của bọn họ, đối với thế giới của người lớn hân thật sự rất tò mò.

Khi xe chạy đến nơi, tài xế xuống giúp bọn hân mở cửa, Trung Dật như khôi phục được sức khỏe liền đi ra, dắt theo cánh tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc, cha con hai người cùng đi về phía nhà trẻ.

“Thật sự không cần ta giúp sao?” Thiệu Diệp ở trên xe gọi xuống.

“Ta muốn dẫn con ta đến nhà trẻ, người đi theo làm cái gì? Ngồi ở trong xe đi.” Trung Dật lạnh lùng mà đáp lại.

Vừa vào đến bên trong, Nhạc Nhạc đã chứng kiến một đám trẻ con cùng tuổi chạy tới chạy lui trong vườn, hân sợ hãi lập tức xoay người gọi Trung Dật: “Ba ba ôm một cái...” Trung Dật không còn cách nào khác là phải cắn răng ôm lấy hân, mà Nhạc Nhạc thực sự càng lúc càng lớn, thân thể cũng càng ngày càng nặng hơn...

“Có ngôi sao... Có ngôi sao lớn kia...” Đám trẻ con đột nhiên hướng Trung Dật hô to, trong nháy mắt một đám trẻ nhỏ đã tụ tập lại, im lặng nhìn Trung Dật, giờ phút này Nhạc Nhạc chỉ cảm thấy trần ngập kiêu ngạo, toàn bộ trẻ con ở đây đều yên lặng nhìn ba bằng

ánh mắt long lanh và bộ dáng vô cùng hâm mộ làm Nhạc Nhạc cảm thấy ba ba mình rất vẻ vang.

Hiệu trưởng nhà trẻ thân thiện đưa bọn họ vào phòng khách nói chuyện, lập tức có một giáo viên tóc ngắn đi tới, Trung Dật cảm thấy rất kì quái, vì cái gì mà những người này cứ nhìn mình? Hân vô thức lấy tay sờ sờ lên mặt, hai tên hỗn đản kia tới bây giờ cũng không cho mình soi gương, không biết đã biến thành cái dạng gì rồi, chẳng lẽ xấu xí đến không ra hình người sao?

Năm năm trước, khi thua trong tay hai tên khổ nạn kia, bọn hân và mình đã quy ước với nhau ba điều: Một là không được tháo hạng quyền ra. Hai là ra ngoài phải mang theo giả dương khối. Còn ba là không được soi gương... Hai điều kiện trước còn có thể lý giải, vì bọn họ sợ mình sẽ chạy trốn, nhưng điều kiện cuối cùng tại sao lại không cho mình soi gương? Trung Dật suy nghĩ đủ kiểu cũng không tài nào nghĩ ra, nhưng hân không thể không đáp ứng loại quy ước nhục nhã này, bởi vì khi đó... Nhưng lúc này Trung Dật bỗng nhiên rất muốn soi gương, bởi trên đường đi ánh mắt mọi người đều hướng về hân, cùng với ánh mắt

hai nữ nhân trước mặt làm hấn càng muốn biết dung mạo của bản thân ra sao, không ai là không hiếu kỳ với chính diện mạo của mình, cái đó và sở thích chưng diện là hai chuyện chẳng hề liên quan với nhau.

Không lâu sau trọng tâm câu chuyện đã hướng đến vấn đề giáo dục con trẻ, ánh mắt hiệu trưởng đột nhiên tỏa ra tia sáng, giống như một cái hộp được mở ra vậy, đây là một trong những trường học song ngữ nổi tiếng nhất nội thành, trong đó có phân nửa là giáo viên ngoại quốc nên rất chú trọng vào khả năng tiếng Anh của trẻ, cho nên các gia đình đưa con mình vào đây là đúng đắn. Thánh Mễ Á là nhà trẻ cao quý nhất, chỉ những gia đình có thu nhập cao mới đủ điều kiện gửi con mình học ở đây.

Kỳ thực, Trung Dật cũng không mong Nhạc Nhạc ở trường học được nhiều điều mà chỉ hy vọng hấn có thể hòa nhập cùng các bạn khác, tập cho Nhạc Nhạc có nhiều mối quan hệ vì dù sao mình đã để hấn phải lớn lên trong một hoàn cảnh rất phức tạp, lại còn quá không bình thường nữa... Trung Dật cũng đặc biệt muốn Nhạc Nhạc được cùng ở chung với các bạn khác, mong bạn bè sẽ cố gắng giúp đỡ hấn, Nhạc Nhạc có lúc rất bá đạo, lật lọng, lại có khi rất thích khóc, tính tình bất ổn; rồi hấn cũng lo lắng Nhạc Nhạc không theo kịp tiến độ học tập, thật không hy vọng Nhạc Nhạc từ nhỏ đã có cảm giác thất bại... Mà hấn cũng cố gắng làm một người cha luôn ở bên bảo vệ đứa con của mình.

Hai cô giáo này không nghĩ tới người đàn ông trẻ tuổi đã làm ba trước mặt họ lại hiểu rõ về đứa trẻ đến vậy, thông thường thì việc này phải do người mẹ phụ trách mới đúng.

“Ta có thể hỏi một chút được không? Vì sao phu nhân không cùng đi theo... Ý ta là...” Cô giáo thấy ánh mắt Trung Dật bỗng nhiên thấp xuống, thế là thanh âm kế tiếp liền bị giữ lại trong cổ họng.

“Nhạc Nhạc thực ra là trẻ mồ côi, không có mẹ...” Dù thế nào thì việc này sớm muộn gì mọi người cũng phải biết cũng không cần thiết phải giấu diếm làm gì.

“Ồ, vậy làm ba nhất định sẽ rất vất vả...” Cô giáo trẻ nghe xong hai mắt liền sáng lên .(dạ!!! anh ý chả tới phần chị đâu =_=” ngồi đấy mà mơ =)))

Chờ sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, Trung Dật mới phát hiện Nhạc Nhạc không biết từ bao giờ trong tay đã cầm một cây kẹo, hơn nữa còn đang liếm ngon lành, trên bàn đặt trước mặt hấn cũng có rất nhiều loại kẹo và sô-cô-la đủ màu sắc: “Nhạc Nhạc người lấy mấy thứ này ở đâu vậy?” Trung Dật hỏi.

“Di kia cho ta a”. Nhạc Nhạc vui vẻ cười tươi, cánh tay nho nhỏ chỉ ra cửa, Trung Dật hoài nghi nhìn về phía Nhạc Nhạc nói liền thấy không ít nữ nhân viên bên cửa đang ngó đầu ra nhìn, hấn cười với các nàng một chút, thấy các nàng thích Nhạc Nhạc như vậy thì có thể không cần lo lắng rồi.

Kỳ thực mấy nữ nhân viên này đã chẳng kiêng nể gì mà nhìn trộm Trung Dật, nhưng hấn lại đang cùng lúc nói chuyện với Hiệu trưởng và giáo viên về Nhạc Nhạc, không những thế còn phải chịu đựng sự đau đớn từ hạ thể, căn bản không rảnh lo đến việc khác. Đợi đến khi cuộc nói chuyện kết thúc, Trung Dật đã đau đến mức thở dốc.

“Được rồi Hiệu trưởng, xin cho hỏi đường đến phòng rửa mặt ở đâu?” Trung Dật nói.

Giáo viên bên cạnh rất nhiệt tình muốn dẫn hấn đi, nhưng Trung Dật sợ mọi người thấy mình có điểm kì lạ, cố gắng cắn răng nhanh chân bước ra, dọc đường cô giáo trẻ đi phía sau Trung Dật vừa ôm Nhạc Nhạc lại vừa khen hấn đáng yêu, Trung Dật bởi vì vô cùng đau đớn nên chỉ có thể khẽ gật đầu đáp lại, may mà phòng rửa mặt cho khách cách đó không xa, đi cũng không mất nhiều thời gian, chỉ có điều trước mắt đột nhiên xuất hiện một người vạm vỡ mặc âu phục màu đen, đeo kính râm, hai tay khoanh trước ngực, cô giáo kia vừa nhìn thấy mặt liền biến sắc định hô lên thì Trung Dật vội vã ngăn nàng lại: “Là bảo tiêu của ta.” Nàng ta mới giật mình sợ hãi đứng yên.

“Thiệt thiếu gia muốn ta lập tức mang người về xe.” Người đó giữ đúng mực nói .

Cont...

13. Chương 13

Trung Dật thở dài một hơi, thế là mình muốn thử soi gương cũng không được rồi, quên đi, từ nay về sau trốn trong phòng không ra ngoài nữa, chỉ cần hai người bọn họ thấy thuận mắt là được, cho dù người khác muốn cũng coi như không nhìn thấy đi, quan tâm làm cái gì?... Trung Dật khẽ gật đầu rồi để bảo tiêu đưa ra ngoài, ai ngờ Nhạc Nhạc vẫn tiếp tục đi theo làm cho hắn cảm thấy rất buồn cười vì đứa con trai cứng của mình vẫn không hiểu tình hình hiện tại.

“Nhạc Nhạc mau cùng cô giáo trở lại phòng học đi.” Trung Dật nhắc nhở nói.

“A!?” Nhạc Nhạc, chúng ta mau trở về học nào, xem ra người không hiểu sự tình không chỉ có một mình Nhạc Nhạc.

Lúc cô giáo kia dắt tay Nhạc Nhạc, hắn đột nhiên kêu khóc, giậm chân ầm ỉ, thanh âm lớn đến mức làm cho cả hành lang thánh Mễ Á đều nghe thấy: “Ba ba... Ba ba ôm một cái... Ba ba ôm một cái... Ba ba...” Hắn vừa khóc vừa một mạch chạy đến, rồi vô cùng vui sướng ôm lấy ống quần Trung Dật, ngồi mãi dưới đất không chịu đứng lên, Trung Dật lúc này dừng nói là ôm hắn, ngay cả ngồi xổm xuống cũng là điều vô cùng khó khăn, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc đã sưng hồng, thanh âm yêu thương nhẹ nhàng nói: “Nhạc Nhạc đừng như vậy, người và ba đã giao hẹn rồi, con trai phải có uy tín chứ!” Trung Dật vừa nói vừa có ý bảo cô giáo đưa hắn đi, nhưng Nhạc Nhạc nhất quyết không chịu, dùng chút lực đẩy ra khiến cho cô giáo không có phòng bị lao đảo một chút...

“Nhạc Nhạc...” Trung Dật bắt đầu dĩ hồ lên.

“Nhạc Nhạc!” Thiệu Diệp không nhịn được quát lớn.

Trung Dật nghe vậy liền quay đầu lại đã thấy Thiệu Diệp đang đi về hướng mình, Nhạc Nhạc nhìn hắn, rồi tiếp tục quay ra giận dữ nhìn Thiệu Diệp.

“Nhạc Nhạc buông tay ra!” Thiệu Diệp thấy hắn liều chết bám lấy ống quần Trung Dật, thế là cúi người cương quyết kéo hắn ra.

Nhạc Nhạc nghe xong không hiểu chuyện liền tức giận, căm thù thúc thúc đáng ghét trước mặt đang quyết tâm muốn chia cắt mình với ba ba (hoàn toàn quên rằng hắn là kẻ đồng ý đến đây), thế là há miệng hướng tay Thiệu Diệp mà cắn, Thiệu Diệp đau đớn hung hăng ném hắn ngã ra mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng bịch, cái mông nhỏ của Nhạc Nhạc té ngã trên sàn nhà Thánh Mễ Á...

“Nhạc Nhạc!” Trung Dật kêu to vội vàng đi tới, không hề phòng hạ thân truyền lên não một trận đau đớn, hơn nữa hắn nhìn đã lâu, khí lực cũng cạn, vừa hô một tiếng Nhạc Nhạc xong liền ngã ra phía sau, Thiệu Diệp có thể thuận lợi ôm ngang người hắn mà đi nhanh ra ngoài, không coi ai ra gì.

Nhạc Nhạc vốn định chuẩn bị khóc lớn liền thấy Trung Dật đột nhiên ngất đi thì sợ đến mức không phát ra tiếng, định tiếp tục đuổi theo nhưng lại bị bảo tiêu của Thiệu Diệp ngăn cản.

“Nhạc Nhạc lại đây để cô dắt vào lớp học nào!” Cô giáo trẻ vẫn còn hoảng hồn, dùng thanh âm run rẩy nói, nàng không hiểu tại sao bảo vệ cố gắng lại để hai vị kia vào, nhất là nam nhân vừa ôm lấy ba của Nhạc Nhạc, vóc người vạm vỡ cao ngạo mà toàn thân còn tỏa ra đầy hàn khí, tướng mạo tuy rằng anh tuấn nhưng vừa nhìn đã biết không phải người dễ chọc, lúc hắn ôm lấy ba của Nhạc Nhạc trông vô cùng đẹp trai mà động tác giống như đã thành quán tính, rốt cuộc bọn họ có quan hệ thế nào nhỉ? Chắc chắn là rất không bình thường, cô giáo trẻ âm thầm suy nghĩ, con mắt lại phát sáng lên.

Ba ba... trong lòng Nhạc Nhạc hét lớn, nhưng ngoại trừ ba ba, hắn không muốn khóc trước mặt người khác, bởi vì lúc hắn còn rất nhỏ đã biết rằng, trước mặt người khác có khóc cũng vô ích, nước mắt của mình chỉ có ba ba mới hiểu mà thương yêu... Nhạc Nhạc kỳ thực rất muốn khóc, dọc đường đều cúi đầu để cho cô giáo dắt đi, cô ấy nói với hắn rất nhiều, nhưng Nhạc Nhạc căn bản một câu cũng không nghe vào.

Không nghĩ rằng tiểu nam hài đáng yêu này lại buồn bực im lặng, xem chừng muốn hắn nói ra quan hệ giữa nam tử lúc này với ba ba hắn không phải là điều dễ dàng, cô giáo trẻ âm thầm đè nén sự tò mò, không thể làm gì khác nên đành bỏ cuộc.

“Cô giáo... Khi nào ta mới có thể quay về?”

“Khi đến giờ tan học mới có thể!”

“Vậy bao giờ mới đến lúc tan học?”

” Người xem đồng hồ, khi kim ngắn kia chỉ số năm thì kết thúc giờ học.” Cô giáo trẻ chỉ lên đồng hồ treo tường rồi nói với Nhạc Nhạc.

“Trung Dật xảy ra chuyện gì vậy?” Vừa mở cửa ra, Ân Kiện Nam đã trực tiếp tra hỏi.

“Người trở về làm gì ?” Thiệu Diệp tâm tình không tốt trả lời.

“Thấy người đem Trung Dật ra ngoài nên lo lắng.” Ân Kiện Nam muốn đưa tay sờ lên trán Trung Dật thì Thiệu Diệp quay người rời đi.

” Sao hần lại thành ra thế này?” Ân Kiện Nam tiếp tục hỏi.

“Cút...” Thiệu Diệp trong lòng nóng như lửa, không rảnh nhiều lời với tên kia, ba bước liền bế Trung Dật đặt lên giường, cấp tốc kéo quần hần xuống, chỉ thấy giả dương khối trong hậu đình càng ngày càng tiến sâu vào làm cho một trận lạnh lẽo bốc lên. Ân Kiện Nam thấy thế không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn, bởi vì hần biết Thiệu Diệp thông thạo y học, cho nên phải tùy theo ý hần.

Thiệu Diệp thấy tình hình của Trung Dật thắm thở dài một hơi, sớm biết hần bước chân vào nhà trẻ trông rất quật cường, hóa ra khi đó tâm trí lại phải thống khổ chịu đựng, không chần chờ, Thiệu Diệp liền bưng đến một chậu nước ấm lớn, nguyên lý nước ấm nở ra nước lạnh co vào, dụng ý làm cho mông hần có thể mềm mại hơn.

Đến lúc thích hợp, Thiệu Diệp mới từ từ cầm giả phân thân trong người Trung Dật rút ra, đang hôn mê nhưng Trung Dật vẫn không nhận được đau đớn mà rên rỉ..., bỗng nhiên giả phân thân rút ra ma sát làm cho phía trong truyền đến một trận vô cùng đau nhức, hai chân Trung Dật cũng theo phản xạ mà kẹp chặt lại, Thiệu Diệp thấy cơ thể hần cứng ngắc liền dùng nước ấm thấm ướt một lần nữa, đợi đến khi phía sau Trung Dật thích ứng được mới tiếp tục rút giả phân thân ra, cuối cùng vừa kéo được một đoạn thì cơ mông co rút, sau một trận giãy dụa, Trung Dật liền tỉnh lại.

“Ư... đau quá... Đừng làm nữa...” Trung Dật hoảng sợ.

Không đợi hần xoay người, Ân Kiện Nam và Thiệu Diệp chỉ thấy trên cây giả dương khối đen kia toàn thân đỏ sạm màu máu, trong lòng đều âm thầm kinh hãi.

“Kêu cái gì? Cổ nhân có câu tự mình làm bậy, không thể sống yên, thật giống như người vậy!” Thiệu Diệp oán hận nói.

“Sao lại thành ra thế này?” Ân Kiện Nam hỏi.

“Còn không phải vì con trai cứng của hần .”

“Nhạc Nhạc? Không phải hần nói muốn được đi nhà trẻ sao? Còn có người đưa đi! Sao cuối cùng lại thành ra thế này ?” Ân Kiện Nam hướng Thiệu Diệp hỏi, biết vậy hần đã giả bộ tốt với Nhạc Nhạc, hiện tại tiểu quý kia vẫn còn hận mình đã từng nhốt hần vào hòm sắt, trái lại tin tưởng cái tên Thiệu Diệp tính tình bất hảo kia.

“Hừ! Thằng nhóc này từ trước tới nay đều nói dối.” Nhớ tới việc đấy, Thiệu Diệp liền nghiêng rằng: “Khác hần với người, người làm ba cái kiểu gì vậy? Ngồi trường rộng lớn như vậy còn đi theo hần, có hiểu thế nào là kiên trì hay không ?”

“Tất cả kiên trì của ta đều đã bị các người làm mất hết rồi.” Trung Dật trả lời hời hợt, lúc này thân thể có lộ ra trước mặt bọn họ cũng không thêm xấu hổ nữa.

“Phải? Như thế là nói người không kiên trì hả?” Thiệu Diệp tức giận ngứa mồm nói: “Tất cả cũng chỉ vì ta yêu người? Người cho ta là loại người gì? Điên cuồng ngược đãi à?”

“Thiệu Diệp mau lấy thuốc cho Trung Dật!” Thấy Thiệu Diệp thay đổi sắc mặt, Ân Kiện Nam liền nhắc nhở hần.

Thiệu Diệp hừ một tiếng liền xoay người đến phòng lấy dược.

“Cá tính Thiệu Diệp rất không chín chắn nên khó có thể ở chung với loại nam nhân ấu trĩ này?” Ân Kiện Nam cảm khái hiền lành nói.

Trung Dật không trả lời, thực ra cũng không dám trả lời bởi vì hắn biết người điếm đàm trước mặt so với Thiệu Diệp lại càng khó đối phó, chỉ ít tính tình Thiệu Diệp so với hắn đơn giản hơn nhiều, ai làm hắn tức giận hắn liền trút ra hết, không giống như Ân Kiện Nam thích trút giận lên đầu người khác, lại thù dai... Những năm gần đây sở dĩ bọn họ nhẫn nhục chịu đựng, hơn phân nửa nguyên nhân chính là sợ Ân Kiện Nam giận chó đánh mèo mà trút giận lên người Nhạc Nhạc, dù sao mình cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh bảo vệ hắn.

Ân Kiện Nam thấy Trung Dật im lặng không đáp, trong lòng không vui, nghĩ thầm vừa rồi hảo tâm giúp người giữ cho Thiệu Diệp không nổi giận, cái này có vẻ như ta đã làm điều thừa...

Trở lại phòng ngủ Thiệu Diệp dừng lại cởi quần ra, phân thân cực đại hùng dũng ngẩng đầu lên, mặt trên còn hiện ra một tầng dịch bóng loáng, Ân Kiện Nam khó hiểu nhìn hắn, không phải đang giúp Trung Dật chữa trị vết thương bên trong sao? Hắn bày ra phân thân kia làm gì? Không đợi Ân Kiện Nam hỏi, Thiệu Diệp ngồi vào bên giường, một bên ôm lấy Trung Dật đang rơi vào trạng thái hôn mê: “Nhìn cái gì? Ta đang giúp bệnh nhân chữa thương!” Thiệu Diệp châm chọc nói.

Vừa rút ra giả dương khối nên hậu môn vẫn còn mở một lỗ hồng màu phỉếm hồng không cách nào hợp lại, Thiệu Diệp từ sau lưng nâng Trung Dật lên liền nhắm ngay phân thân của mình hung hăng đè xuống...

“A...”Cơn đau đón quen thuộc khiến Trung Dật đang trong trạng thái bán hôn mê đột nhiên tỉnh giấc, mắt hắn đồng thời hiện lên sự cay đắng, còn không chịu buông tha ta sao? Ký ức về hành động này vẫn còn mới, cảm giác đem vật bên ngoài đưa vào trong cơ thể thực sự rất giày vò, hắn kinh sợ đột nhiên tỉnh giấc, lập tức cố sức nâng cơ thể lên, mong muốn thoát khỏi Thiệu Diệp.

“Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích! Nếu như tất cả kiên trì của ngươi đều bị chúng ta phá hết rồi, thì ngươi đừng giãy giụa!” Thiệu Diệp bình tĩnh chặn lại bờ vai của hắn, ôn nhu nói.

Cont...

14. Chương 14

Thật không biết nên vui hay buồn, lần này thương thế của Trung Dật kéo dài tới tận một tuần, giống như trước kia, cả hai người bọn họ cũng không quá dồn ép nên mỗi khi thân thể hắn chưa thể hồi phục sẽ tạm thời tha hắn một chút. Chỉ là Thiệu Diệp gần đây có vẻ thích kiểu bôi thuốc này, đầu tiên là quét một tầng bôi trơn lên phân thân của mình, rồi sau đó bắt Trung Dật ngồi lên, nhưng hắn vẫn im lặng bất động, dành thời gian chờ đợi Trung Dật hoàn toàn không thấy đau, vào lúc này hắn vô cùng kiên nhẫn, cảm giác như đang giao hòa trong cơ thể Trung Dật, bao quát tuyến tiền liệt cùng chỗ bị thương của hắn, mỗi một vị trí Thiệu Diệp đều muốn cảm thụ, hắn không thích nghe Trung Dật nói, miệng hắn không có tâm, nhưng hậu huyệt thì ngược lại, nơi ấy vô cùng nhạy cảm, có thể chặt chẽ bao bọc phân thân của mình, thật gọi tình mà mật hợp lại vô cùng ăn ý, không phải *** cũng không phải quan hệ nam nữ, hai cơ thể cứ như vậy mà kết hợp chặt chẽ, giống như do trời đất tạo nên.

Ân Kiện Nam cũng không muốn đứng ngoài, liền cầm lấy phân thân vốn đã trưởng lớn nhìn thấy rõ gân xanh huyết mạch bồng bồng đưa vào miệng Trung Dật, mạnh mẽ nuốt tống được một lúc liền bắn ra rồi mềm xuống, Ân Kiện Nam sẽ bắt Trung Dật phải nuốt hết, một chút dịch cũng không được để tràn, sau đó lại đặt vào trong miệng hắn, giống như tiểu hài tử miệng mút núm vú cao su, nhẹ nhàng như vậy không hề gây trở ngại cho hô hấp, chỉ là trên đầu lưỡi hắn sẽ tràn ngập mùi vị, mang theo một chút cảm giác lên răng. Khoang miệng, tuy không phải là nơi dùng để làm tình, nhưng ẩm ướt mà nóng ấm, tất cả cảm giác đem lại không khác gì ***.

Đây là một cuộc chiến lâu dài, không chỉ thể lực mà còn bao hàm cả tinh thần, cho dù phân thân đã mềm xuống vẫn như cũ không chịu rời khỏi, hoặc một lần nữa được làm cho trưởng lên, an phận ở yên đó để tìm một vật bao bọc lấy, một vật có thể thu nhận... Làm tình dường như chỉ là một loại nghi thức... một loại nghi thức chiếm giữ, trống rỗng, và để thể hiện địa vị của mình.

Tất cả mặc cho bọn họ đùa bỡn, Trung Dật thực sự không muốn vùng vẫy, im lặng để thân thể mình mập hợp, trong đầu hẳn lúc này chỉ có vẻ mặt của Nhạc Nhạc, cho đến giờ Trung Dật vẫn không nhận được đầy đủ tình thương của cha, dù lúc đầu oán hận cha mình như thế nào nhưng đến cuối cùng vẫn là thông cảm và bỏ qua, cuộc sống vốn dĩ thiếu đi hình ảnh người cha, vậy mà nay bản thân Trung Dật lại phải ở vào vị trí đó, con đường hẳn chọn không phải trốn tránh mà là gánh vác lấy nó, một khi bắt đầu đảm đương trách nhiệm, cho đến lúc không thể chịu đựng nổi nữa, nếu có chết thì về sau cũng không thẹn với lương tâm.

Từ nhỏ hẳn chỉ mong ước rằng có thể có một gia đình nhỏ là tốt rồi, không cần phải tài giỏi gì, lấy một tiểu thê tử đơn thuần, hoặc là ngẫu nhiên bởi vì gia sự mà được gả cho hẳn, rồi sau đó hẳn muốn có con, tốt nhất là một nam một nữ, con trai sẽ chơi bóng rổ, giống hời hẳn học cao trung, con gái tốt nhất không nên quá dịu dàng, sẽ khóc nháo mà làm nũng với ba ba, còn mình thì trở thành một người cha có trách nhiệm, cả đời dồn hết tình yêu thương cho bọn chúng, để chúng có một mái nhà tránh mưa tránh gió, đã từng có một ngày, cái mộng tưởng kia như rất gần, nhưng cũng chính trong ngày hôm ấy, nó lại bị vỡ vụn trong nháy mắt.

Giờ đây, thi hài của Mộng Hàm đã trải qua nhiều năm lạnh lẽo, nàng đối với ta hẳn là rất cảm hận đi? Nàng thấy cuộc sống của Nhạc Nhạc như thế này chắc sẽ cảm thấy rất đau lòng?... Kỳ thực, ta phải thừa nhận, Mộng Hàm, việc người chết không nhắm mắt, lí do không phải vì Nhạc Nhạc mà chính là do ta, vì ta không thể nào xác định được tình yêu dành cho người, tuy rằng, chúng ta đã từng yêu nhau gắn bó đến vậy, thế nhưng từ đầu đến cuối vẫn chưa từng xác thực, người từng nói ta không có trái tim, nhưng ta cũng muốn có, không phải là trách nhiệm, mà là trái tim...

Ta yêu bà nội và Nhạc Nhạc, ta nghĩ ta cũng yêu ba ba... Đây là tình cảm ruột thịt, là điều đã xác định rồi, thế nhưng ta còn không biết tình yêu là cái gì, ta 22 tuổi, hẳn vẫn còn được coi là thanh niên, thế nhưng có lẽ từ sáu năm trước cho đến lúc chết đi, thậm chí vẫn phải trải qua cuộc sống như thế này, suốt đời ta cũng không hiểu được tình yêu là cái gì.

“Đang nghĩ gì vậy? Người không tập trung!” Ân Kiện Nam quỳ chân xuống, thuận thế đẩy ngã Trung Dật, vẫn giữ nguyên tư thế đặt phân thân ở trong miệng hẳn, Thiệu Diệp trừng hẳn một cái.

“Nơi tốt nhất đã cho người chiếm, không nên làm tới, Trung Dật cũng buồn ngủ rồi”.

“Hừ!” Thay đổi tư thế, Thiệu Diệp một lần nữa tự ma sát phân thân của mình, chờ đến khi trưởng đại thì bắn vào sâu trong hậu huyết Trung Dật, ba người cứ giữ nguyên tư thế như vậy mà ngủ tiếp đi.

Một tuần cũng như vậy mà kết thúc.....

Thật mong Trung Dật có thể mau khỏe lại, loại mập hợp này dù sao cũng không thực sự hứng thú, nhớ lại khi mình chiếm hữu lần đầu tiên của hẳn, cơ thể kia vừa siết chặt lại vừa co dãn, gắt gao ôm lấy, cảm giác chặt đến mức chỉ muốn chết đi, khiến mình đến bây giờ vẫn còn mê mẩn, tuy rằng da của Trung Dật đã trở thành trơn nhẵn, mềm mại không còn giống ngày trước cường kiện hữu lực, nhưng vẫn có cảm giác cơ thể hẳn không ngừng hút lấy phân thân của mình, không ngừng muốn liên tục khô hẳn, khô đến tối tăm trời đất vũ trụ hồng hoang, khô đến dốc hết tâm can mà tinh tấn nhân vong, thật hi vọng hẳn mau khỏe mạnh, Ân Kiện Nam tưởng nhớ lại.

Trung Dật tâm trí còn đang mơ mơ màng màng liền bị đẩy ngã, bọn họ vẫn như cũ đặt trong cơ thể mình, dùng cách này để tuyên bố quyền chiếm hữu, bảy ngày nay mỗi một ngày vào ban đêm đều như vậy mà nghỉ ngơi, tất cả đã tạo thành thói quen... Thói quen gấp ác mộng khiến cho nửa đêm giật mình tỉnh giấc mà khổ sở rên rỉ, cố sức chống đỡ, thói quen trong hậu huyết luôn mang theo cảm giác của dịch thể, thói quen khi bước đi là thất lưng lại bủn rủn, hai chân vô lực, thói quen không nhìn thấy mặt trời, thói quen cổ phải vĩnh viễn mang theo hạng quyển, thói quen dù có di chuyển thế nào cũng không ra khỏi phạm vi sáu mét xiềng xích này, thói quen hai ngày cuối tuần đều ăn hai bữa cơm thường, thói quen mỗi khi cuối tuần đều một lần truyền dịch dinh dưỡng, thói quen muốn ra ngoài phải đứt theo giả phân thân hai mươi cm, thói quen Thiệu Diệp hờ một tí là tát là đánh, động một tí là đè xuống thượng, miệng hẳn băng lãnh mà đùa cợt châm chọc, và còn thói quen Ân Kiện Nam miệng vừa nói yêu ta, một bên vừa liên tục dùng sức khô ta... Thói quen vẫn là thói quen, cho dù có gột rửa bao nhiêu, là thân thể hay kí ức, tất cả đều không thể biến mất.

Tối nay, Trung Dật uống hết một cốc sữa bò trước bàn cùng với một cốc nước sôi, điềm nhiên như không nhìn thấy ba người bọn họ ăn, từ sau khi đi nhà trẻ, Nhạc Nhạc dường như cũng tương đối ngoan, nhất là khi ăn, có vẻ cũng không còn kén chọn nữa, nhìn xem! Con của ta lớn lên thật là tốt, cục cưng của ta có vẻ rất khỏe mạnh!

Nhạc Nhạc vốn đang yên lặng ăn cơm, đột nhiên phát hiện Trung Dật đang nhìn mình, liền hỏi: “Ba ba, khi nào bệnh người mới có thể khỏi vậy?”

“Vẫn còn chưa khỏi hẳn! Có chuyện gì sao?” Trung Dật ôn nhu trả lời.

“Ba à thầy giáo nói 23 tháng này, ngày Chủ Nhật chúng ta được mời đến trung tâm văn hóa biểu diễn, lúc đó bệnh của ba đã khỏi chưa?” Nhạc Nhạc mong đợi hỏi.

“Nhạc Nhạc biểu diễn cái gì vậy?” Ân Kiện Nam đột nhiên nhiệt tình tham gia đề tài họ nói .

Nhạc Nhạc ngẩn người một chút rồi trả lời: “Bọn ta diễn kịch, truyện cô bé lọ lem, ta đóng vai một con chuột, sau đó sẽ được bà tiên biến thành một con ngựa kéo cỗ xe bí ngô!” Khi nói đến con chuột, Nhạc Nhạc dùng hai bàn tay diễn tả một vật nhỏ bé nhưng lúc nói về ngựa thì hăng dang tay mở ra một vòng tròn lớn, bộ dáng tựa hồ rất vui vẻ.

“Cái nhân vật gì vớ vẩn vậy.” Thiệu Diệp khinh thường nói.

Trung Dật thấy Nhạc Nhạc nhăn mặt cúi xuống không vui liền vội vàng hỏi hăng: “Vậy Nhạc Nhạc diễn kịch phải nói lời thoại gì đây?”

“Ba à ta cũng không cần phải nói lời thoại, cô giáo bảo ta chỉ cần học tiếng ngựa kêu là tốt rồi... Nhưng ba ơi, ngựa kêu thế nào vậy? Người có thể dạy ta được không?” Nhạc Nhạc vui vẻ hỏi.

“Ha ha...” Thiệu Diệp vừa nghe liền cười sặc sụa bắn cả cơm ra: “Cha người giỏi nhất là bắt chước tiếng ngựa kêu, thúc thúc có nghe qua rồi, thật sự là giống hệt “. Thiệu Diệp nói vậy nhất định là sẽ xảy ra chuyện không hay, Trung Dật vẻ mặt liền tối sầm không thêm để ý đến hẳn.

“Ba à vậy người có thể kêu cho ta nghe không?” Nhạc Nhạc vẻ mặt mong chờ hỏi.

“Nhạc Nhạc! Đừng nghe lời Thiệu thúc thúc nói vậy, ba không có bắt chước tiếng ngựa kêu.” Trung Dật bình tĩnh trả lời.

“Lạ nha! Cha người thật sự làm tiếng ngựa kêu rất giống, ta nghe qua tiếng hẳn bắt chước con ngựa cái kêu, lúc con ngựa cái bị ngựa đực đuổi theo mà thở hổn hển, sau đó nó liền gọi mau đuổi theo thượng ta đi! Mau đuổi theo thượng ta đi! Đến khi ngựa đực đuổi đến gần rồi, ngựa đực sẽ liếm cái mông của ngựa cái làm nó kêu lên hạo sảng hạo sảng, sau đó ngựa đực sẽ nằm lên thân thể ngựa cái mà thượng, con ngựa cái sẽ nói mau đến đây đi! Mau đến đây đi!” Thiệu Diệp cố gắng nghiêm túc nói, vui vẻ pha trò hát thành giai điệu .

“Vậy tại sao ba ba lại muốn học tiếng ngựa cái kêu mà không học tiếng ngựa đực kêu?” Nhạc Nhạc tò mò hỏi.

“Thiệu Diệp người cảm miệng!” Trung Dật cắn răng nói, gần như tức giận đến nơi.

“A...” Vì sao ba ba không cho ta nghe? Nhưng lại kêu cho Thiệu thúc thúc nghe? Cô giáo nói ta là người thân nhất với ba, thúc thúc chỉ là người ngoài, các bạn khác ở nhà trẻ đều chưa từng sống chung với thúc thúc, vì cái gì ta với ba phải sống chung với hẳn? Ba còn bị thúc thúc buộc đứng lên, thúc thúc xấu xa vậy, ba lại còn bắt chước tiếng ngựa kêu cho hẳn nghe, ta thân thiết với ba nhất lại còn phải biểu diễn vậy mà ba cũng không chịu dạy ta.

“Thế này đi! Nhạc Nhạc, thúc thúc đưa người đến vườn thú xem ngựa, người học theo tiếng ngựa thật kêu so với bắt chước tiếng ngựa kêu sẽ nhanh hơn!” Ân Kiện Nam vội vàng dập tắt nhiệt trận.

Nhạc Nhạc vừa nghe đến vườn thú, nhất thời hai tròng mắt mở to sáng lấp lánh tựa hồ còn điểm thêm vài hạt sao long lanh, nghe nói vườn thú có đủ các loài động vật, có sư tử, con cọp, con voi lớn, con khỉ, con chim và cả con ngựa, Nhạc Nhạc mới chỉ nhìn qua tranh ảnh đã sớm muốn đi rồi, thế là hẳn liền nắm lấy lấy cơ hội này: “Vậy ba cũng cùng đi nha!”

“Ta... không...” Vừa nghe Nhạc Nhạc nói vậy, Trung Dật nhất thời cảm thấy giữa bắp đùi truyền đến một trận đau nhức, đầu óc giờ chỉ lấp đầy hình ảnh đáng sợ của giả phân thân, cảm giác dường như bị vật đó nhét vào khiến hắn ngay lập tức càng muốn cự tuyệt, nhưng lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc nhanh chóng cúi sầm xuống.

“Có thúc thúc đi cùng người là được rồi, cha người thân thể không khỏe nhân tiện để cho hắn nằm nghỉ ngơi đi.”

“Hừ!” Thiệu Diệp đối với sự thay đổi thái độ của Ân Kiện Nam thì tràn ngập khinh thường.

“Ta muốn ba dẫn đi...” Nhạc Nhạc méo mồm nói, đó là một loại thanh âm vừa muốn khóc lại vừa cố chịu đựng, hắn không biết tại sao Ân thúc thúc lại đột nhiên đối xử tốt với hắn như vậy, nhưng hắn không thích Ân thúc thúc mà chỉ thích ba.

Tiếng Nhạc Nhạc cố gắng nhịn khóc làm Trung Dật cũng bắt đầu đau lòng, thậm chí đã lập tức mềm lòng rồi, chỉ là nhớ tới kí ức kinh khủng kia, lại biết Nhạc Nhạc thích ứng rất tốt, cho nên nhìn hắn mặt đỏ lên vì nhịn khóc, Trung Dật vẫn còn chần chờ chưa mở miệng ra đáp ứng.

“Cha người sẽ không cùng người đi đâu, hắn muốn ở cùng thúc thúc, còn muốn bắt chước tiếng ngựa cái kêu cho thúc thúc nghe.” Thiệu Diệp quả thật không muốn cho Trung Dật ra ngoài, cũng đồng thời cảm thấy trên đùa tiểu hài tử rất hay cho nên cố ý chọc giận hắn.

“Ba, người thay đổi rồi, thầy giáo nói ta với người là người thân nhất, thúc thúc chỉ là người ngoài, bây giờ người lại chỉ nghe lời thúc thúc nói mà không yêu thương ta nữa.” Nhạc Nhạc nói xong liền tức giận nhảy xuống ghế, vừa khóc vừa chạy nhanh về phòng.

“Nhạc Nhạc....Ta...” Trung Dật định đuổi theo sau, nhưng đã bị Thiệu Diệp kéo lại: “Đừng nôn nóng! Đừng nôn nóng! Người còn phải tiêm dịch dinh dưỡng nữa đây!” Thiệu Diệp lạnh lùng nói.

Trung Dật vừa nghe vậy lập tức suy sụp cúi xuống: “Van cầu người sau này đừng hành hạ ta như vậy nữa có được không? Có được hay không?” Nói đến những lời cuối, giọng nói của Trung Dật nghẹn ngào, một Trung Dật luôn luôn kiên cường cho dù có gặp phải sự tình gì cũng không khóc, nhưng lúc này đây lại không nhịn được mà lệ rơi đầy mặt, khóc đến mức nở nghẹn ngào.

Cont...

15. Chương 15

Từng giọt từng giọt nước mắt trong suốt của Trung Dật như hoa lê giữa mưa chảy xuống trông đầy thương tâm, im ắng mà đoạn trường xé ngực... Thiệu Diệp đau lòng quay đầu đi chỗ khác còn Ân Kiện Nam kiềm nén nắm chặt tay.

Cánh tay Trung Dật phẳng phất giống như bạch ngọc, phi thường vô lực, phi thường yếu ớt, chất lỏng vàng óng từ kim châm chảy vào mạch máu trong cổ tay nhu nộn, lần lượt từng giọt một mà len vào, chu chảy toàn thân rồi giữ lại, lắng đọng trong hắn.

Thiệu Diệp thu lại tầm nhìn cùng ánh mắt cứng ngắc không nói được lời nào, đợi sau khi hắn tiêm cho Trung Dật xong, Ân Kiện Nam bất ngờ dậm mạnh lên khuôn mặt anh tuấn của hắn, Thiệu Diệp gắng gượng nhận lấy đòn rồi ngay lập tức xuất ra thiết quyền mạnh hơn nhằm phản kích. Trong khoảnh khắc, hai người lao vào đánh nhau sử dụng quyền thuật cùng thái quyền, khi độ sức liền xuất ra tất cả mọi tuyệt kỹ, tiếng gió thổi vù vù, quyền cước soàn soạt, Trung Dật một mình thất thần nhìn theo, tựa như những gì trước mắt đều không ảnh hưởng đến trái tim mình mà chỉ có vệt nước mắt khô đọng trên gương mặt làm lộ ra sự đau khổ của bản thân.

“Người con mẹ nó có thể nói như vậy sao? Người nói người có đáng đánh hay không?”

“Ta là đáng đánh, nhưng chỉ có Trung Dật mới có tư cách đánh ta, không tới phiên người ra tay.”

“Bảo Trung Dật đánh người...” ánh mắt Ân Kiện Nam xoay qua nhìn dữ tợn: “Người xem... Người xem... Trung Dật như vậy sao có thể đánh người?” Ân Kiện Nam chỉ về phía Trung Dật nói: “Người bây giờ có

còn là người không? Người làm hấn khóc như vậy, lúc trước tuy nói cùng nhau có được hấn nhưng không cho phép người làm tổn thương hấn, nếu không ta sẽ tìm mười tên nam nhân cường *** người, đem người họ đến chết.”

Trung Dật vừa nghe, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trong nháy mắt liền nhanh chóng đứng lên, chính là nhiều năm về trước Ân Kiện Nam cũng từng nói với hấn những lời như vậy, hơn nữa cũng...

“Ha ha ha ha... có được hấn, Ân đại nhân, người có được hấn rồi sao? Người cho rằng người có được hấn rồi sao? Hấn tựa như một con búp bê, cho dù chúng ta có làm thế nào, mặc kệ chúng ta như thế nào cũng không đáp lại, đây là người mà người muốn có sao? Ha ha ha...” Thiệu Diệp cười lớn nhưng lại đầy bi thương: “Bản thân ta tình nguyện tàn nhẫn một chút để có thể nhìn thấy vẻ mặt chân thật của hấn...”

Tiếng nói không ngừng phát ra theo quyền cước, Trung Dật nhìn bọn hấn đánh nhau quyết liệt, gương mặt cũng có chút biểu lộ, trái tim xoắn lại rồi kéo căng như muốn nhảy ra, đập bang bang trong ***g ngực, hấn mơ hồ ảo đảo đứng dậy thậm chí phải trốn đi, trốn tránh tất cả... Theo trực giác, hấn hướng phòng Nhạc Nhạc mà đi tới, cho đến khi trên cổ bị ghim lại đau đớn đến không có cách nào hô hấp mới ngồi xuống, thân thể không hiểu sao lại run rẩy, hàm răng không ngừng run lên, nói không nên lời đầu là nguyên nhân mà chỉ là sợ hãi, chuyện cũ cứ ủa về giống như từng hình ảnh xẹt qua nhưng không nhớ rõ được cái gì mà chỉ làm hấn phát run không ngừng...

Cho dù thỉnh thoảng không nhận được liên phản kích nhưng trong mắt bọn họ, hấn bắt quá vốn chỉ là một trò đùa mà thôi, đã chịu đựng bọn họ đến giới hạn mà không hề chống cự lại cũng đã đủ khiến hấn buồn nôn.

“Ba ba... Ba ba...” Nhạc Nhạc trốn ở cánh cửa ló đầu ra nhìn, chứng kiến ba đang ngồi trên sàn nhà, biết sợi dây của hấn không đủ dài nên Nhạc Nhạc vừa khóc vừa một mạch chạy tới, dùng cánh tay nho nhỏ ấm áp ôm lấy hấn, cảm thấy ba đang run rẩy kịch liệt liền lập tức nói: “Ba không phải sợ, có Nhạc Nhạc ở đây, sau này Nhạc Nhạc lớn lên nhất định sẽ bảo vệ ba.”

Đột nhiên có một cánh tay khác nắm lấy bàn tay nho nhỏ, siết chặt nó rồi kéo lại gần nơi trái tim Trung Dật: “Nhạc Nhạc...” Một luồng khí ấm áp phút chốc thoảng qua.

“Ba không phải sợ, có Nhạc Nhạc ở đây, sau này lớn lên, Nhạc Nhạc nhất định sẽ bảo vệ ba.” Nhạc Nhạc cam đoan lần nữa.

Một kích bất thành linh làm khuôn mặt anh tuấn của Thiệu Diệp chuyển sang màu đỏ, máu tươi tuôn theo khóe miệng chảy ra, màu đỏ mang theo vị mặn mặn của rỉ sắt, lúc này hấn cũng không đánh trả mà chỉ nhìn Trung Dật, vết thương nứt theo khóe miệng cười cười nói: “Người xem, chúng ta vì hấn mà liều mạng đánh nhau còn hấn một chút cũng không để vào trong mắt...” Nói xong, liền nôn ra một bãi máu tươi.

“Người... chảy máu rồi...” Ân Kiện Nam nói.

“Ta biết...” Thiệu Diệp đáp lại.

Thanh âm của bọn họ mang theo chút hàm xúc đau thương, hai người đứng đối diện chỉ nhìn nhau bằng ánh mắt nhưng dường như đã hiểu ý nhau.

“Ngay từ đầu hấn đã quyết hận rồi, cho dù chúng ta có như xưa thì cũng không thể quay về lúc trước được nữa”.

“Muốn quay lại cái gì? Người muốn trái tim của hấn sao? Còn ta đã sớm buông tay rồi. Ta chỉ muốn yêu hấn, ta muốn hấn, như vậy thôi là đủ.”

“Đây là chuyện của ta.”

“....”

“Cả đời này cùng hấn đây đưa là được rồi.”

“...Muốn nói cho hấn sự thật sao?”

“Đừng nói nữa, nếu hấn biết, tất cả sẽ tan tành hết....”

Hai người nói đến đó thì dừng lại, mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí, cả thân thể đều đau đớn, tâm tình bất mãn cùng với đồng lộn xộn sau một trận ẩu đả khiến cả hai đều mệt mỏi, quả nhiên liền tạm thời trì hoãn lại, tâm linh như rơi vào trong hư không, chỉ là mùi máu tanh vẫn còn đâu đó lảng vảng một tầng không khí mỏng xung quanh, thân thể bởi vì quá đau đớn liền chuyển thành chậm chạp, từ mạnh mẽ biến thành mệt mỏi, khoảng không lớn dần, tựa như toàn thân không còn trọng lượng mà lơ lửng mất hút trong bong tối, mờ mịt không thấy đáy, cũng không có gì để tựa vào...

Khi hẳn không nhìn người, tàn bạo hay ôn nhu cũng đều không có ý nghĩa, dù đầu rơi máu chảy cũng không được hẳn quý trọng...

“Thiếu gia... Thiếu gia...” Trường Bách lấp bắp nói.

“Có chuyện gì?” Ân Kiện Nam hỏi.

“Điện thoại.” Trường Bách vừa nói vừa đưa điện thoại cho hẳn.

Ân Kiện Nam nhận lấy, nghe xong một hồi lâu, hai hàng lông mi hơi nhăn lại một chút: “Là ai nói cho người biết số điện thoại này?... Hẳn tốt lắm, không cần nhọc công người quan tâm... Chúng ta sẽ chăm sóc hẳn, người đừng gọi điện thoại đến đây làm phiền nữa.” Ngay lúc Ân Kiện Nam chuẩn bị cúp máy, Thiệu Diệp đột nhiên nói: “Là Bạch lão cha sao? Để hẳn đến đây đi!”

“Người?” Ân Kiện Nam có chút không rõ.

“Có phải ta đã đối xử không tốt với Trung Dật, đúng không? Hẳn là thỉnh thoảng cũng nên thi xá cho hẳn một chút”. Thiệu Diệp cười cười nói, máu đỏ tươi theo khóe miệng lại chảy ra, Ân Kiện Nam đột nhiên cảm thấy nắm tay một trận phát đau...

Ba ngày sau, Trung Dật được Ân Kiện Nam và Thiệu Diệp thu xếp, cuối cùng cũng có thể cùng phụ thân gặp mặt, lần cuối hai người gặp nhau cũng đã năm năm rồi...

Trước khi ra ngoài hai người bọn họ lại muốn Trung Dật phải đeo theo giả dương khối vào hậu huyệt: “Phép tắc vẫn là không thể thay đổi, người đừng quên thân phận của chính mình.” Thiệu Diệp nói.

“Ta biết, đến đi!” Trung Dật hít đủ một hơi, cố sức mở ra hai chân, buông lỏng thân thể, không ngờ rằng việc được cho phép cùng gặp mặt với phụ thân lại khiến trái tim hẳn có chút phấn khởi, hình như cũng vì vậy mà dị vật có tiến vào trong cơ thể cũng không có đau nữa.

Mừng rỡ cùng chờ mong đều tràn đầy khuôn mặt hẳn, mang theo hai má lúm đồng tiền ít khi lộ ra trên mặt, Thiệu Diệp thấy vậy vừa ngây dại, lại vừa yêu vừa hận, cự vật hai mươi cm to lớn đen xanh tàn nhẫn mà chui vào hạ thân hẳn, xoắn lại rồi xoay dần vào, Trung Dật há miệng thở dốc đón nhận nó, đau đớn tê dại từ hạ thân men theo dây thần kinh truyền đến huyệt thái dương, nhưng lại bao hàm một niềm vui sướng cùng sự chờ mong... Sắp có thể gặp ba rồi, không biết những năm gần đây hẳn có vất vả hay không? Phân tán sự chú ý một lúc, hạ thân hẳn đã tiếp nạp được một nửa giả dương khối...

“Hình như có chút khó khăn, người buông lỏng thêm chút nữa đi.” Thiệu Diệp cấp bách nói.

“?” Trung Dật không rõ lắm vì hẳn thấy mình đã cố gắng hết sức phối hợp lắm rồi, nhưng nghe Thiệu Diệp nói vậy nên hẳn lại hít thở thật sâu, chịu đựng đau đớn mà buông lỏng cơ thể, còn chưa kịp phòng ngự Thiệu Diệp đã một phát hung hãn đem nửa giả dương khối còn lại tiến vào giang môn của hẳn, nhắm thẳng vào động như mang theo ý đồ tàn nhẫn.

“Ừ...” Trung Dật kinh hô một tiếng, thân thể thuận thế chặt vật từng bước tiến về phía trước, Ân Kiện Nam vội vàng ôm lấy hẳn, hung tợn trừng mắt liếc Thiệu Diệp một cái, nhất thời muốn lao lên bổ cho hẳn một quyền.

“Đừng để ý đến hẳn, mau đưa ta đi gặp cha đi...” Trung Dật nói.

Phụ tử hai người được an bài gặp mặt tại phòng ăn phương tây của gia tộc họ Thiệu trên tầng thượng, tại đó chỉ có năm người gồm Thiệu Diệp, Ân Kiện Nam, Trung Dật, Bạch Đức Luân và Ưng Thừa. Trung Dật từ một cánh cửa khác đi vào, dọc theo con đường, trái tim dường như nhảy nhót trong ***g ngực, bắt đầu dĩ cũng chỉ có thể tựa đầu vào vai Ân Kiện Nam từng bước một kẻ sát theo hướng hẳn đi... Nội thương vẫn không bị rách ra, nhưng cũng không hoàn toàn lành hẳn, chính vì lần trước đưa Nhạc Nhạc đi nhà trẻ,

cứ mãi lo lắng về vấn đề phía trước mắt mà nhắm mắt làm ngơ đến nỗi bên trong bị thương cũng không rõ, lần này hẳn không dám như thế nữa, mặt khác cách trị liệu khiến hẳn nhục nhã của Thiệu Diệp làm hẳn rất khó chịu, tiếng tim đập rất nhỏ hướng về phía trước theo tiếng bước chân đi.

Cánh cửa bị đẩy ra...

Trước mặt là bóng lưng cao lớn mà vĩ ngạn cùng làn da màu đồng thoát nhìn trông rất khỏe mạnh, đó là cảm nhận của Trung Dật về người phụ thân của quá khứ, Trung Dật ra hiệu đẩy Ân Kiện Nam ra, bước đi bình thường tiến về phía trước rồi cúi đầu hô một tiếng: “Ba!”

Bạch Đức Luân nghe vậy chậm rãi xoay người, chứng kiến Trung Dật mà kinh ngạc nói không ra lời, đột nhiên thoáng thấy hạng quyền bị che đang đeo trên cổ hẳn khiến cho trái tim như bị hung hăng đâm vào một nhát.

“Đức Luân, con của người gọi người đấy!” Thấy Bạch Đức Luân thất thần, Ưông Thừa vội vàng tốt bụng lên tiếng nhắc nhở.

Cont...

16. Chương 16

“Trung Dật... đến đây ngồi bên cạnh ba.” Bạch Đức Luân đột nhiên quay lại, lên tiếng nói nhỏ rồi vội vàng kéo lấy Trung Dật để hẳn đến ngồi kế bên mình, nhưng lại thấy Trung Dật nhú mày cố gắng gượng cười.

Nghĩ cũng biết trong mấy năm qua hài tử này nhất định đã chịu không ít khổ, ánh mắt Bạch Đức Luân thấp xuống, sau đó liền quay trở về đề tài chính, hỏi: “Nhạc Nhạc hôm nay không tới sao?”

“Nhạc Nhạc đi nhà trẻ rồi, nó học ở nhà trẻ Thánh Mễ Á trong nội thành.” Trung Dật quay lại nói.

“Ta biết, đó là trường song ngữ đứng đầu trong thành phố.” Từ trước tới giờ nhà họ Bạch đều sống nghèo khổ, cho nên có thói quen lấy tiền bạc để đánh giá hết thảy.

“Bà nội có khỏe không ạ?” Trung Dật hỏi vì trong mấy năm qua người hẳn nhớ tới nhiều nhất chính là bà.

“Bà khỏe, chỉ là tuổi đã cao thành ra mắt kém, thường xuyên nhìn ta rồi gọi tên người, bà thường trách ta hay quên, nhưng chỉ có trời mới biết tại sao bà chỉ nhớ những chuyện về người khi còn bé.” Bạch Đức Luân cười khổ nói, cố gắng thổi lên một ít tinh thần cho Trung Dật.

“Con cũng rất nhớ bà.” Trong đầu hẳn hiện ra vài hình ảnh hạnh phúc khi còn bé, trong lòng lại dâng lên cảm giác buồn bã đau thương, tự trách bản thân đúng là đứa cháu bất hiếu, không thể phụng dưỡng bà đến già.

“Hôm khác ta sẽ đưa bà tới gặp người.”

“Vâng.”

“Ta cũng rất muốn trông thấy Nhạc Nhạc, nhớ lại lần trước thấy nó cũng chỉ nhỏ như lòng bàn tay, không biết bây giờ bao nhiêu tuổi rồi.”

“Ha ha, nói không chừng ba gặp nó cũng không nhận ra đâu.”

“Có lẽ vậy, tiểu hài tử thường rất mau lớn mà.”

“Đúng vậy!”

“Thời gian trôi qua nhanh thật, ta tưởng rằng tuổi mình vẫn còn trẻ, không nghĩ tới vừa nhìn đến người mới phát hiện mình đã già rồi.”

“Ba không già chút nào, mà ba cũng nên ăn thêm đi, chẳng lẽ đồ ăn này không hợp vị?” Trung Dật gấp thức ăn vào chén Bạch Đức Luân, trong lòng thầm nghĩ phụ thân bề ngoài trông không già nhưng cách nói chuyện lại y hệt như một ông cụ.

“Người cũng ăn nhiều thêm đi, nhìn mà xem, đã trở nên gầy như vậy rồi.” Bạch Đức Luân bận bịu gấp thức ăn vào đĩa Trung Dật.

Nói đến việc trở nên gầy đi hình như đã động đến một điều cấm kỵ khiến phụ tử hai người không nói nữa, giữa bữa tiệc, ba người kia cũng không thốt ra một lời nào, vốn là lúc đầu Trung Dật còn lo lắng Thiệu Diệp sẽ nói những chuyện không xuôi tai người khác nhưng may mắn thay, hôm nay hẳn lại rất yên lặng, chỉ là năm người ngồi xung quanh bàn ăn lặng im không phát ra âm thanh, thậm chí các món ngon của lạ cứ lần lượt bưng lên nhưng cũng không ai động đũa, làm cho không khí như ngưng trệ lại, muốt phát ra mà không được vì áp lực đè nén, Trung Dật hít một hơi, nhẹ giọng hỏi Ân Kiện Nam: “Có thể cho ta và ba ở một mình với nhau được không?”

“Muốn bao lâu?”

“Ba mươi phút đồng hồ được chứ?”

Ân Kiện Nam nghe vậy ôm trụ bờ vai của hắn, nhỏ giọng ghé vào bên tai hắn cười nói: “Người đối với ta tốt vậy, không sợ mãnh sư ghen sao?”

“Ta tin tưởng trí tuệ của báo đen có thể ngăn cản sư tử.” Cố ý xem nhẹ ánh mắt tóe lửa của Thiệu Diệp đang bắn tới, hắn đối với việc bị nhục nhã trước mặt Nhạc Nhạc mặc dù đã qua nhưng cuối cùng cũng không có cách nào hoàn toàn thư thái.

“Cảm ơn người để mắt đến ta như vậy!” Ân Kiện Nam nói rồi cố ý trước mặt mọi người mà liếm lỗ tai Trung Dật, đầu hắn nghiêng thấp nhưng không có ý định đẩy ra, còn chưa hết hứng chí thì Thiệu Diệp đã đập bàn đứng lên, Ân Kiện Nam cũng đứng theo, vỗ vỗ đầu vai Thiệu Diệp: “Ra đi! Để cho phụ tử bọn họ ở riêng!”

Thiệu Diệp giáng ngay một thiết quyền vào bụng dưới của hắn mà Ân Kiện Nam cũng chỉ cười chịu đựng rồi quay đầu về phía Ưông Thừa nói: “Lão đầu, phụ tử người ta muốn một mình ở chung, người còn không mau cút đi.”

“Đức Luân?” Ưông Thừa chỉ nghe lời Bạch Đức Luân.

“Người ra ngoài trước đi, để ta cùng Trung Dật trò chuyện.” Bạch Đức Luân nói.

Đợi sau khi ba người kia đi ra ngoài, cha con hai người lẳng lặng nhìn nhau....

Bạch Đức Luân trên mình mặc quần áo tương đối danh quý cùng mái tóc ngắn khá chỉnh tề, cả người phát ra khí chất của một nam tử trung niên đặc biệt có mị lực thành thực, làm cho Trung Dật cảm thấy rất vui mừng, hẳn là Ưông Thừa chăm sóc hắn cũng khá tốt...

“Trung Dật, người có điều gì muốn nói với ta sao?” Bạch Đức Luân bình tĩnh hỏi.

“Cha, người sống có yên ổn không? Bà nội thế nào? Bọn họ có đến tìm các người gây phiền phức không?”

“Con trai, người yên tâm đi, ta cùng bà nội sống rất tốt, Thiệu tiên sinh cùng Ân tiên sinh cũng đối xử tốt với bọn ta lắm, họ cho chúng ta năm trăm vạn tiền trợ cấp, lại còn giao cho chúng ta tòa biệt thự ba tầng vô cùng rộng rãi nằm ở vùng ngoại thành, phía trước có hoa viên cùng đài phun nước, còn có xe ngoại nhập, người biết những chiếc xe trước kia của cha đều là không có mã hiệu, bây giờ cuối cùng có mã số xe nhập khẩu rồi, vậy nên sau này nếu như muốn, người có thể cùng ở với bọn ta, cả nhà ba người cùng ở chung một chỗ, tổ tông bốn đời hẳn cũng sẽ rất vui mừng...” Bạch Đức Luân nhẹ nhàng nói, người càng lớn tuổi thì thường nhiều lời hơn, nếu là lúc trước, khi nhìn thấy Trung Dật, cho dù lòng có quan tâm đến mấy cũng nặn không ra được vài chữ, vậy mà bây giờ chẳng còn giống trước kia nữa rồi, kinh nghiệm về cuộc đời cũng hơn nhiều, nhưng cảm giác u sầu lo âu lại không ngừng dâng lên, do đó mới phải dùng trăm phương ngàn kế làm cho Thiệu Diệp nghe điện thoại của họ. Vì đối với hải tử ngồi trước mắt này, không phải chỉ nói một câu mắc nợ là có thể hoàn trả rõ ràng.

“Vâng.” Trung Dật cười khổ trả lời, thật ra cả nhà có thể đoàn viên sao? Cái loại mộng tưởng này còn hư ảo hơn cả nghìn lẻ một đêm.

“Trung Dật, người sống tốt không?” Bạch Đức Luân hỏi .

“Ta sống rất khá, bọn họ cũng đối với ta tốt lắm, lại phi thường sủng ái ta, chỉ là hai người đều có tính độc chiếm nghiêm trọng, ba vừa mới này cũng thấy được, bọn họ có khi sẽ vì ta mà ghen tuông, làm cho ta đôi lúc thật phiền não”. Trung Dật cười nói khiến lúm đồng tiền bên mắt phải hiện ra trông rất hạnh phúc.

“Người còn muốn gạt ta ư, ta đúng là đã già, nhưng hai tròng mắt không mù...” Bạch Đức Luân đột nhiên thở ra một hơi mang theo dòng lệ chảy xuống.

“Ba...” Chứng kiến phụ thân khóc, Trung Dật vội vàng cầm khăn tay giúp hắn lau đi nước mắt, nhưng lại vì quá gấp gáp mà tác động đến hạ thân, nội huyết bị đâm truyền đến một trận đau đớn thấu xương nhưng sắc mặt hắn vẫn như cũ không hề thay đổi, chỉ là trên trán toát ra đầy mồ hôi, tựa như Trung Dật đang bị trăm ngàn mũi ong chích.

Phụ thân vội vàng nắm tay Trung Dật, đỡ lấy hắn, cánh tay màu đồng cầm lấy cánh tay trắng nõn kia càng làm hiện ra cổ tay nhu nhược không có xương của Trung Dật, Bạch Đức Luân dùng tay còn lại lướt tới cổ hắn, nhẹ nhàng xoa hai ngón tay theo chiều họa tiết được khắc trên hạng quyển, ngữ khí bình thản hỏi :”Đeo đã bao lâu rồi? Ta nhớ kĩ năm năm trước gặp người đã thấy nó...” Nói xong hai hàng nước mắt chảy xuống gò má Bạch Đức Luân, tay hắn men theo hạng quyển đột nhiên tìm được một cái xích, Trung Dật lập tức giữ lấy: “Phụ thân...”

Không nghĩ sẽ làm cho hắn tiếp tục hỏi tới, tay Trung Dật vẫn bình tĩnh giữ lấy Bạch Đức Luân.

“Đừng lo, ta cũng không nhu nhược như người tưởng đâu, huống hồ người chịu khổ lại là người, ta đây làm cha mà việc gì cũng chẳng thể giúp, nhưng Trung Dật à, ta đã từng nghĩ muốn liều chết, bản thân cũng trải qua quãng thời gian muốn chết, chỉ là bọn hắn vì cái gì lại đối xử như vậy với người? Có phải người vẫn còn chưa giao trái tim mình cho bọn hắn?” Bạch Đức Luân hỏi theo.

“Trái tim không thể giao ra, một khi trao nó, con sẽ không còn là chính mình nữa.” Trung Dật bình tĩnh nói. Hai người xa nhau đã lâu làm hắn cảm thấy có chút khoảng cách, lại một lần nữa ngồi xuống, lời phụ thân nói làm hắn đột nhiên cảm thấy có chút lạnh ý, nghĩ thầm có phải nếu ta ngoan ngoãn theo chân bọn họ thì tâm lý phụ thân sẽ thoải mái hơn không?

“Trung Dật, ba không phải ích kỷ mà là mong người có thể sống, vì người còn sống thì mới có hy vọng, ta thấy người như thế này sợ rằng một ngày nào đó người sẽ không chịu nổi, cho nên ta mới nói vậy, cho dù là lừa gạt cũng được, hãy thử để bọn họ đối xử tử tế với người đi.” Bạch Đức Luân hết lời khuyên nhủ, nhưng Trung Dật chỉ cảm thấy mỉa mai, không hề phản bác lại.

“Người chung quy không tự hiểu khi bản thân lộ ra vẻ mặt nhai, người ngoài nhìn vào trong lòng sẽ khổ sở ra sao... chẳng lẽ người muốn phụ thân nói dối hay sao? Ta thật sự không cứu được người! Nếu chúng ta không có cách nào thoát khỏi cái số mệnh này vậy vì tại sao không thần nhiên tiếp nhận bọn hắn? Thế giới này vốn là như vậy, mạnh được hiếp yếu, chỉ có thuận phục người mạnh mới có thể làm cho chính mình sống dễ chịu thêm một chút.”

“...Chẳng lẽ ta còn chưa đủ thuận phục sao?”

“Nhưng là trong lòng người, ngay cả ánh mắt của người cũng vẫn còn ý phản kháng, nói không chừng cái bọn họ thích chính là nhìn người cứ bướng bỉnh như vậy, đợi đến khi người thuận phục rồi ngược lại sẽ cảm thấy không còn thú vị nữa, một cước đem người đá văng ra, trả lại tự do cho người...” (suy nghĩ rất là kute=)))

“Nếu như vậy lúc đầu vì cái gì ba muốn chạy trốn mười bốn năm?”

“Người già càng ngày càng sợ chết, càng ngày càng sợ sinh ly tử biệt, so với tuổi trẻ thì suy nghĩ cũng không còn giống nữa rồi... Trung Dật người đọc qua quyển sách chưa? Bá tước Cơ Độ Sơn khi tuổi còn trẻ từng bị bằng hữu hãm hại nên phải ngồi vài chục năm trong ngục tối đến suýt nữa hóa rồ, nhưng hắn cũng nhờ vào lí trí con người mà tiếp tục sống, thế nhưng...”

“Đủ rồi! Ba, Cơ Độ Sơn bá tước trong ngục lúc ấy hử một tí là bị người khác cưỡng gian sao?” Trung Dật tức giận đến toàn thân phát run, nhin không được liền buột miệng nói ra, lời vừa thoát khỏi miệng thì mới phát hiện lỡ lời rồi, thế là cúi thấp đầu âm thầm hối hận.

“Quả nhiên là hảo hán tử nhà họ Bạch, nhưng mà quá mức hiếu thắng nên cuối cùng cũng chỉ có bản thân bị thiệt thòi, người còn nhớ thân thể của ba không?” Bạch Đức Luân ôn nhu hỏi khiến Trung Dật kinh ngạc

ngẩng đầu nhìn hấn.

“Mặc dù vô cùng xấu xí, nhưng nó cũng là của mình, vậy thì trốn tránh làm gì.” Bạch Đức Luân vừa nói vừa chậm rãi đứng lên, cởi bỏ quần áo đắt tiền xa hoa ra, hai tròng mắt Trung Dật vội vàng khép lại, một cảm giác đáng sợ đến buồn nôn lan tỏa trong lòng làm hấn toát mồ hôi lạnh.

Khi đó, tên biến thái kia đã giải phẫu thân thể phụ thân, xuyên một ống plastics vào âm hành rồi khoét một lỗ ở rốn, sau đó cưỡng chế đem âm hành đâm vào chính giữa, càng biến thái hơn là trên bụng phụ thân có xăm một bức vẽ giang môn của người nam nhân, hình vẽ tuyệt diệu kì công đến nỗi ngay cả lông cũng cắm vào cho giống thật, mà cái cúc hoa kia lại chính là mắt rốn của hấn... Đó là một bức tranh nam nhân mập mạp, nhân tiện dùng âm hành của phụ thân cùng với rốn làm thành chính bản thân mình bị cưỡng gian... Trung Dật hồi tưởng lại tình cảnh lúc cứu được ba trở về, cái loại biến thái cưỡng chế đáng sợ đến bóp nghẹt cơ thể, liền không nhịn được sống mũi có phần cay cay, hai tròng mắt nóng lên, nhưng trước mặt phụ thân thành ra hấn đành phải nhịn xuống.

“Hài tử, không có việc gì, dù sao đây cũng chỉ là quá khứ, khi đó ống dẫn nước tiểu của ta bị hủy rồi, hấn làm cho ta một ống dẫn tiểu nhân tạo, mặt khác cũng mở một lỗ cho ta bài tiết nước tiểu, nhưng ống dẫn tinh thì đã hoàn toàn bị phá hủy, hấn nói chỉ cần phía sau ta có thể sử dụng được là tốt rồi, phía trước dù gì cũng không cần dùng đến, coi như trang sức mà thôi...”

“Đủ rồi đủ rồi! Phụ thân, người không nên nói thêm nữa, chuyện này đã qua rồi.”

“Không sai, chuyện đã qua rồi, Trung Dật, người ngẩng đầu lên xem một chút đi...” Bạch Đức Luân nói rồi tự mình quay mặt Trung Dật qua, làm cho hấn nhìn thấy rõ ràng bụng và dưới hạ thân của mình, Trung Dật đang định không thuận theo nhưng phụ thân lại cố chấp dùng tay giữ lấy làm cho hấn khó mà tránh né được,... bình tĩnh nhìn kĩ, chỗ cái kia đâm vào bụng hình ảnh giang môn đã bị mờ đi, mặc dù chỗ đó hoàn toàn còn để lộ dấu vết, nhưng đã không còn hình ảnh cửa giang môn nữa, ngay cả lông mao cũng biến mất, nhiều nhất chỉ là hình ảnh đen mờ lãn đạm, mắt rốn hấn đã nhỏ lại đúng kích cỡ, cũng không có kẹp theo âm hành, chỉ là phía trên da bị nhũn ra một chút, mà cây âm hành cũng đã được bỏ ra, buông xuống như bình thường, mặc dù có thể nhìn ra độ uốn lượn bất thường, nhưng đã là tốt hơn rất nhiều so với trước kia...

“Bây giờ khoa học kĩ thuật trong y học rất phát triển, bác sĩ đã giúp ta làm thêm một ống dẫn tiểu nhân tạo nên ta một lần nữa lại có thể đi tiểu như người bình thường, chỉ là phải cố sức một chút... Không nên vì bị người khác làm thương tổn mà tự hành hạ chính mình, Trung Dật người có thấy không? Toàn bộ những vết thương một ngày nào đó sẽ phai mờ đi, nhưng là khi ấy, người có còn sống hay không mà thôi?” Bạch Đức Luân thản nhiên nói.

Nghe vậy, tròng mắt Trung Dật nóng lên, cuối cùng chảy xuống hai hàng nước mắt, hấn kích động ôm lấy phụ thân, gần đây tinh thần hấn chỉ muốn hướng tới cái chết, hơn nữa thấy Nhạc Nhạc thích ứng với nhà trẻ rất tốt khiến tâm tư hấn từng bước một đỡ xuống trách nhiệm làm cha, mặc dù không dám tự sát một cách rõ ràng, nhưng lại buông trôi cho cơ thể ngày càng suy yếu, mặc kệ cho bọn hấn hành hạ cơ thể mình, dù có bộc phát nóng nảy cũng không phản kháng lại, thoát nhìn bề ngoài rất thuận phục nhưng trong lòng hấn thà rằng cứ từng bước mà tan rã chứ nhất định không chịu giao trái tim của bản thân ra.

Không phải ôm đầu khóc rống lên hay khiển trách ác nhân, cũng không phải trốn tránh sự thật, sự thật mà phụ thân đã phải trải qua, còn dùng chính cơ thể mà làm thí dụ, mong muốn mình sống sót, mặc kệ hoàn cảnh nhiều gian nan, phụ thân lại nói với mình tất cả mọi khổ cực đều đã là quá khứ, chỉ cần sống sót là còn hi vọng... Một khi nghĩ đến điều này, Trung Dật tự giấu nghĩ... mặc dù còn không biết hy vọng... ở nơi nào...

“Hài tử, trong tình yêu của bọn họ, người hãy cố tìm không gian của bản thân đi!” Bạch Đức Luân thành khẩn nói.

Cont...

17. Chương 17

Hai cha con hưởng tiệc rượu thân tình vồn vện trong ba mươi phút, cuối cùng luyến tiếc không biết khi nào mới có thể gặp lại, chỉ là do quá mức xúc động mà quên mất thời gian.

“Như thế nào.... hôm nay an bài như vậy đã hài lòng chưa?” Thiệu Diệp khó được ôn nhu mà hỏi.

“Mau đưa ta về!” Miễn cưỡng tìm cách nói một câu, Trung Dật liền ngã xuống, vì không muốn bỏ lỡ thời gian ở bên phụ thân, cho nên dù lúc trước bị Thiệu Diệp đá một phát, Trung Dật vẫn cố kiên trì, nhưng khi phụ thân vừa về, hắn đã mất đi mục đích mà ngã xuống.

Đau, rất đau... cảm giác rất đau đớn, mới vừa rồi vì tình thân mà đè nén xuống, nhưng lúc này đau đớn tựa như vạn con kiến đồng thời chui vào trong hậu đình Trung Dật, dọc đường đi cắn theo mép đại tràng rồi đến dạ dày gặm rĩa, đau đớn khiến hắn toát ra từng tầng mồ hôi lạnh, bước chân yếu ớt trụ không được, cũng không khép lại nổi.

Thiệu Diệp thấy thế lập tức muốn ôm lấy hắn, lại bị Ân Kiện Nam đẩy ra: “Tên căn bã nhà ngươi, tránh ra.” (anh Kiện Nam có thái độ rất chi là lời lôm =))

Con người âm hàn của Thiệu Diệp trong nháy mắt phát ra hàn quang, chăm chú nhìn thẳng vào bóng lưng Ân Kiện Nam, người này gần đây có chút thay đổi, ở mọi nơi đều ra vẻ làm bộ làm tịch để giấu đi tính thô bạo của mình. Người đã muốn ta làm người xấu, ta liền làm cho người xem. Bản thân ta thật muốn nhìn xem người làm cách nào cứu được hắn?

Dưới ánh trăng, một chiếc Mercedes Benz đang lao nhanh trên đường lớn, mặc kệ bao nhiêu đèn đỏ đèn xanh cùng vé phạt, tài xế cũng chỉ một mực phóng như điên.

“Uh... uh uh... đau quá... đau...” Hai chân suy yếu không nhịn được mà run lên, vô lực hư nhược buông xuống bên cạnh Ân Kiện Nam, mặc hắn ôm chặt lấy mình.

“Sắp đến nhà rồi, về nhà ta lập tức giúp người lấy nó ra, cố nhịn một chút, nhanh đến rồi...” Đôi môi ẩm áp không nhịn được mà hôn lên trán Trung Dật nhằm an ủi hắn.

“Uh... uh ah... uh ah...” Liên tiếp những tiếng rên rỉ nhỏ đứt quãng vang lên trong phòng ngủ xa hoa, đôi môi đỏ thắm đã bị cắn đến trắng bệch, từ trán cùng toàn thân Trung Dật toát ra những giọt mồ hôi sáng long lanh, mái tóc đen óng dẫm nước, gắt gao dính vào nhau tựa như trắng sáng, kiêu diễm như sương mai trên thân thể... Cơ thể vốn đã lộ ra tròn vện, thoát đầu nhìn qua tựa như một pho tượng thần Hy Lạp xinh đẹp không hề nhúc nhích bằng thạch cao làm con người ta thấy được sự non nớt tí mĩ. Nhưng nhìn kĩ mới thấy toàn thân hắn lấm tấm từng giọt mồ hôi, nhũ hoa trước ngực phiểm màu ửng đỏ sáng bóng, thắm mồ hôi theo quầng sáng tựa như muốn tan ra thành một khối bạch ngọc bích thượng đẳng, cơ thể mỏng lung khác thường, mơ hồ tựa như sắp biến mất...

“Sắp được rồi, người cố đẩy ra lại xem, hấp khí... dùng sức... hấp khí... dùng sức...” Ân Kiện Nam khích lệ Trung Dật.

“...Uh ah... Uh ah... Ah ah ah... Ô ô...” Thống khổ đè ép, phần dưới bụng đau đến không cách nào hình dung, Trung Dật cố gắng theo lời Ân Kiện Nam mà đẩy ra theo, hình như muốn trút toàn bộ khí lực, quyết tâm muốn thứ trong nội thể di động một chút... Đột nhiên hạng quyền trên cổ bị giật lên, cùng với tiếng xiềng xích kéo theo âm thanh trong trẻo vang lên. Trung Dật hô hấp như đình trệ, ánh mắt mê ly toát ra một nỗi thống khổ đến cực hạn.

Ở giữa căn phòng ngủ xa hoa là một chiếc giường sang trọng, bên trên lót vải dệt đàn hồi, chần dệt từ sợi tơ tằm cao cấp, mềm mại mà trơn nhẵn, càng làm cho người ta hãm sâu trong sự mềm mại của nó, không nỡ rời giường... Nhưng vậy đối với Trung Dật mà nói lại là vô cùng thống khổ, tối nay, hắn lấy tư thế của con chó mà quỳ gối trên giường, phía sau là Ân Kiện Nam đang cố gắng khéo léo dùng các ngón tay, cố gắng vận dụng lực huyết để móc giả dương khối dưới thân ra, mà xiềng xích kia một mặt lại đang nằm thọt lôm trong bàn tay mạnh mẽ của Thiệu Diệp, sự uy hiếp càng đè nặng lên hắn.

Tư thế cực kì nhục nhã, ngoài việc đau đớn toàn thân, còn như muốn dập tắt đi sự tôn nghiêm của người đàn ông. Không một người nam nhân nào có thể quen với loại đối xử như thế này, giả sử hắn tự ý thức

được rằng hắn đúng là một người nam nhân, dù cho hắn đã xác định bị khuất nhục, nhưng trong tiềm thức địa vị bản thân vẫn như cũ chí cao vô thượng.

Nhưng có người nào quan tâm đây?

Thiệu Diệp ưu nhã ngồi bên mé giường xem xét, xiềng xích tinh xảo trên tay nhẹ nhàng mà kéo hạng quyền của Trung Dật lên, diễm nhiên thúc giục, lúc giật lúc buông, làm cho hắn có chút hít thở không thông... Người trước mắt toàn thân như ngọc, nguyên nhân là do mồ hôi phủ trên người, khiến cho thân thể hắn phỉm màu ánh sáng trong trẻo của lưu ly, dù khi thống khổ vẫn có thể toát ra một tầng phấn mỏng mà lộng lẫy quang mang.

Một tiếng rồi mà vẫn không tiến triển tí nào, tuy thời gian không nhiều nhưng đã có thể làm mất đi toàn bộ tinh lực của Trung Dật, cùng hắn miễn cưỡng giữ lại ý chí...

“Người đừng nhầm chán như vậy có được không? Người còn như vậy ta một cước đá người ra đó.” Ân Kiện Nam oán hận mà mắng, nhưng lại không rảnh nhiều lời để ý tới, cái giả dương khối kia bị Thiệu Diệp đá vào tít sâu, bây giờ bị kẹt lại sâu trong hậu huyết của Trung Dật, đem miệng cúc hoa mở bung ra, nhị hoa vốn nhăn nheo cũng đã bị bức đến không còn nếp nhăn, lại còn thắm ra một chút điểm màu đỏ, một dòng máu ứa ra trên cúc huyết vừa lại làm hắn không dám tùy tiện đưa tay luôn tới lấy...

Thiệu Diệp nghe vậy nhún vai, hai tay buông ra: “Người đã làm lâu rồi, rốt cuộc có được hay không? Ta mua đồ vật rất đắt tiền, đặt ở nơi đó vạn nhất bị hắn kẹp phá hủy thì sao đây?” Nói xong, Thiệu Diệp tùy hứng lôi điều khiển của giả dương khối ra chơi đùa.

“Ah... Ô ô...” Trung Dật nhìn thấy điều khiển trong lòng run lên, nhưng không có cách nào buông lỏng cơ mông, nhất thời lại càng đem hai chân kẹp chặt, cũng đem theo vật kẹt bên trong càng đi sâu vào.

“Người rốt cuộc suy nghĩ cái gì vậy?” Ân Kiện Nam bỗng đứng đứng lên, hướng Thiệu Diệp mà tung một quyền, Thiệu Diệp dễ dàng tránh được, nhưng Trung Dật bởi vì đột nhiên mất đi người chống đỡ, khiến cho hắn mất đi thăng bằng cơ thể mà ngã lệch qua một bên, còn chưa kịp phòng ngự thì giả dương khối trong cơ thể đã chui vào sâu hơn, trong nháy mắt làm hắn đau đớn khôn cùng, nghiêng rằng nghiêng lỵ, đau đến muốn giết người...

“Đau quá... ta không được... làm cho ta chết đi... làm cho ta chết đi...” Không ngừng co rút mà run lên, cả người mất đi khí lực mà toát mồ hôi lạnh, Trung Dật cong người lại như thể con tôm bị đun sôi, nhưng mồ hôi lạnh lại như băng vụn, ánh mắt tan rã như mất đi ánh sáng từ trạch châu, không tự chủ được mà điên cuồng run lên càng ngày càng tăng...

Hồng hét! Nhìn hắn cả người tái nhợt đến khác thường, có thể đã bị xuất huyết trong, nhất định trước tiên phải làm cho hắn xuất ra được, Thiệu Diệp nhìn trúng phẩm trạng của Trung Dật, trong lòng sợ hãi, bận bịu không ngừng dùng tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn làm thành hình dạng cho tiểu hài tử đi tiểu.

“Người muốn làm gì?” Ân Kiện Nam vội vàng đoạt trụ.

“Biến.” Thiệu Diệp đỏ mắt lên quát.

“Trung Dật, người nghe, ta xin lỗi người, người nghe theo lời ta nói, nhanh hít sâu... dùng sức...” Thiệu Diệp lo lắng nói với Trung Dật, rồi vội vàng hét Ân Kiện Nam: “Người nhanh giúp hắn bơi trốn phía dưới cơ thể một chút.”

“Ác... biến... không cần người...” Trung Dật kiệt sức đến mức nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, làm cho Thiệu Diệp hốt hoảng nóng lên.

“Không nghe lời ta để Nhạc Nhạc lại đây, làm cho nó nghe được thanh âm người học theo tiếng ngựa mẹ gọi có được hay không?” Thiệu Diệp khẩn trương đe dọa nói.

“...Người... cảm thú...” Trung Dật nghiêng rằng nghiêng lỵ thì ào.

“Tốt lắm, dùng sức một chút... dùng sức muốn giết chết ta mà đẩy nó đi ra... Chỉ cần người đẩy được ra, ta sẽ cho người chém một đao, ta nói thật...” Quả thực là đáng chết, cũng vì cái gì mà khoảng thời gian lúc này hoàn lại gây khó dễ cho hắn?

Bởi vì thời gian dài không ăn uống, tràng ruột dạ dày của Trung Dật vô cùng yếu ớt, chẳng những tràng dịch tiết ra vốn đã tương đối trì trệ không thông, cũng mất đi tiết tấu bài tiết, cho nên vừa mới dùng sức hân cũng chưa nắm được mấu chốt.

Nhưng lúc này theo lời hướng dẫn chính xác của Thiệu Diệp, hân từ từ có thể cảm thụ được nội bích cùng giả dương khối kia, cảm giác đau đớn trong nội huyết nóng bỏng từ từ tê dại bỗng nhiên đau nhức, nội bích cơ hồ càng khuếch trương. Trung Dật cố gắng để tràng ruột yếu ớt duy trì liên tục dùng sức, dồn hết tất cả lực đạo, cố gắng đem dương khối đang bưng kín tại đầu ruột di chuyển đôi chút.

“Uh... Uh uh... Ác...”

“Tốt lắm, lại dùng sức thêm một chút, dùng sức giết-chết-ta...”

Tư thế nhục nhả cảm giác như đã cố hết sức bài tiết mới được, tràng ruột dạ dày không ngừng co rút lại.

“Giết chết ta...” theo lời chỉ huy, Trung Dật toàn lực chống lại giả dương khối đang bít kín trong đại tràng, cuối cùng... khó khăn mà chống giữ mới làm cho tràng ruột nhẹ nhàng di chuyển theo quy luật, mồ hôi trong chớp mắt tuôn ra như mưa, hô hấp cũng càng ngày càng dồn dập, càng ngày càng ngắn ngủi, trong phút chốc ép toàn bộ không khí ra khỏi ***g ngực, một lực cố sức đẩy ra, cuối cùng cũng đẩy được cái giả dương khối kia ra ngoài một chút.

“Đi ra rồi... ra rồi...” Ân Kiện Nam vui vẻ nói, trên trán một tầng mồ hôi.

“Để ta làm...” Thiệu Diệp một mặt đảm nhận, một mặt bình tĩnh thuận theo nhịp hô hấp của Trung Dật, nhẹ nhàng đem giả dương khối từ cửa hậu huyết của hân chậm rãi xoay tròn... toàn bộ máu cũng được rút ra cùng giả dương khối, Trung Dật đã mất đi ý thức, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam nhìn giả dương khối ước chừng hai mươi cm mang theo huyết từ tràng ruột đi ra, mà giang môn của hân vẫn còn không ngừng chảy máu, như nước suối cuộn cuộn mà nhuộm đỏ cúc hoa, tà diễm máu tanh làm hai người kia một trận váng đầu chóng mặt, hô hấp khó khăn.

“Nhanh... cởi xiềng xích cho hân... rồi đến y phòng giúp ta ...” Thiệu Diệp ôm theo Trung Dật lúc đó đã ngất lịm, hân vốn có thói quen ưu nhã lạnh lùng vậy mà nay tay lại run rẩy đến điên cuồng. Ân Kiện Nam bước nhanh đi mở khóa, nhanh chóng buộc lại sáu mét dây xích phía sau, nắm chặt nắm tay đuổi theo Thiệu Diệp cùng hướng tới y phòng, mặc dù hận không thể đem Thiệu Diệp mà róc xương róc thịt, nhưng bởi vì năng lực y học của bản thân có giới hạn, chỉ có thể ngậm ngậm chịu đựng mà nghe theo hân.

Lúc này đây chỗ bị thương tĩnh dưỡng cũng đã được một tháng, vì muốn ngăn ngừa vết thương biến chứng thành bệnh bại huyết, Thiệu Diệp tìm đến các vị danh y có tiếng trong ngoài nước giúp hội chẩn.

Đang yên lặng mông lung Trung Dật đột nhiên chuyển tỉnh, cảm giác hạ thân bị hơi lạnh thổi vào, mới biết quần đã sớm bị cởi vứt ở một bên, trên đầu có ba người nhìn xuống đang dùng thuật ngữ chuyên môn để bàn về bệnh tình của hân, còn Ân Kiện Nam thì ngồi bên cạnh, ánh mắt đầy si mê mà nhìn hân không chớp mắt, Trung Dật không thể làm gì khác ngoài nhắm mắt lại một lần nữa, lúc này trừ ra giả ngủ còn có thể có cách nào nữa đây...?

“Tiểu Trung Dật... ngoan ngoan nào... ngoan mở rộng chân ra một chút... một chút nữa... đúng rồi... tuyệt lắm...” Là ai nói với ta? Sao lại dùng ngữ khí như vậy để dỗ ta? Trung Dật ý thức không rõ liền suy nghĩ, đột nhiên hậu đình truyền đến cơn đau đến nghiêng rãng, hình như bị nhét vào đồ vật gì đấy, lạnh lạnh khóa lại trong huyết nhục của mình, Trung Dật hoảng sợ tay chân đá đạp, nhưng lại không có cách nào giãy dụa vì đã bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy...

Không cách nào giãy dụa, một lần nữa hân lại chìm vào ác mộng trầm luân, chính mình cũng không biết bản thân là ai, người ở nơi nào... Chỉ lơ mơ nghe thấy thanh âm trong trẻo của trẻ con vang lên, một tiếng rồi lại một tiếng gọi ba, ba, ba... Tựa như bị thôi miên, linh hồn Trung Dật ổn định xuống, mất đi ý thức.

Vừa này là bao lâu...?

Trong mơ hồ có một thân thể nho nhỏ, không ngừng chạm vào người mình mà gọi “Ba, ba...”

Trái tim Trung Dật cảm thấy thật ngọt ngào, vừa định qua chỗ phát ra tiếng nói, đột nhiên thân thể lại ngồi xuống khuất phục, bày ra tư thế của con chó, còn chưa kịp phản ứng, tiểu nam hài đáng yêu trước mắt

biến thành hai người nam nhân anh tuấn đỉnh đặc, một người dùng sức giữ lấy chân mình, một người cầm theo giả dương khối thô ráp cực đại cười hì hì ẩn vào trong hậu đình... sau đó đột nhiên lực đạo cực mạnh hướng mình mà đá tới...

“Ah ah ah ah...” Tránh cũng không thể tránh, một cước đem giả dương khối đâm sâu vào trong thân thể, Trung Dật kịch liệt hò hét giãy dụa, vội vàng cắn lấy cái lưỡi mềm mại của mình, nhưng đau đớn kia lại không hề giảm xuống, chỉ là miệng đầy vị ngọt tanh trên đầu lưỡi, trong miệng lung củng mở hai mắt một chút, Trung Dật phát hiện trong miệng chính là ngón tay Ân Kiện Nam, vì vậy Trung Dật cắn càng thêm hăng để hả giận.

“Ba... ba xảy ra chuyện gì vậy?” Cửa mở ra, Thiệu Diệp mang theo một thân hình nho nhỏ tiến tới, nhất thời mang theo rất nhiều dương quang, chỉ là cặp mắt to tròn ngập ánh mặt trời kia giờ phút này chỉ lo lảng nhìn mình.

“Trung Dật, ngươi khá lên rồi chứ?” Thiệu Diệp hỏi rồi đặt lên trán hắn xem nhiệt độ.

“Ba... ngã bệnh rồi...” Trung Dật hướng Nhạc Nhạc trả lời lại.

“Ba, có phải các thúc thúc khi dễ ngươi, làm ngươi ngã bệnh?” Hai tròng mắt Nhạc Nhạc toát ra ánh lửa cực tàn nhẫn.

“Không phải... vốn là tại ba không cẩn thận bị cảm.” Trung Dật ôn nhu xoa đầu Nhạc Nhạc, nó vẫn còn bé như vậy, vẫn còn cần người chiều cổ...

“Vậy Nhạc Nhạc làm sao mới có thể làm ba khỏi bệnh đây?” Nhạc Nhạc tiếp tục hỏi.

“Nếu như Nhạc Nhạc hát cho ba nghe, ba sẽ rất vui, cũng sẽ ngồi dậy được.” Sau khi bị xâm phạm vào hậu huyệt, thanh âm Trung Dật vẫn rất nhỏ vì suy yếu, nhưng vì để an ủi Nhạc Nhạc nên không thể tỏ ra một mối được.

“Thật vậy ư?” Hai tròng mắt Nhạc Nhạc chớp chớp dương quang.

“Uh!” Trung Dật khích lệ hướng nó gật đầu, kỳ thực, chỉ cần được nhìn thấy Nhạc Nhạc bệnh tình đã tốt lên phân nửa rồi.

Chỉ thấy Nhạc Nhạc hít mấy hơi, dùng giọng hát trong veo vang lên: “Con voi sao cái mũi mày dài thế, ba bảo cái mũi dài mới xinh...”

Nhạc Nhạc sau khi hát xong, cả ba vị đại nhân nhẩn nại lắm cũng phải bật cười. Khó có được khoảnh khắc ấm áp này, Trung Dật cảm động nghĩ đến “Hữu tử vạn sự đủ”. Trung Dật tươi cười một cách đơn thuần, đột nhiên hắn phát hiện ánh mắt Nhạc Nhạc như đờ ra, nghĩ thầm có phải mình đã đụng đến lòng tự tôn của hài tử này hay không, thế là thử dò xét liền hỏi: “Nhạc Nhạc, ngươi sao vậy?”

*Hữu tử vạn sự đủ: có con là quá đủ.

.

“Ba, lúc ngươi cười lộ lên, bên này...” Đột nhiên Nhạc Nhạc lấy ngón tay chỉ lên mặt Trung Dật: “Có một cái lúm đồng tiền rất đẹp a, ba cười lại một lần nữa cho ta xem có được không?” Nhạc Nhạc nhỏ nhẹ yêu cầu.

Trung Dật trong tiềm thức nhìn Thiệu Diệp, chỉ thấy khuôn mặt băng lãnh tuấn tú của hắn, miễn cưỡng nghiêng đầu một chút. Thế là Trung Dật lại hướng theo Nhạc Nhạc cúi xuống mỉm cười, vòm trán giống như mây dưới ánh trăng, hoa lê trắng rụng trong mưa, nhất là trên mặt còn có hai cái lúm đồng tiền, khiến bạch ngọc trong nháy mắt có chút mềm mại, lộ ra ánh sáng của sinh mệnh. Lúc này xinh đẹp không phải là chỉ sắc đẹp, cũng không phải cái đẹp thô lương, mà là vẻ mặt đơn thuần sung sướng này.

Ba, ngươi nói ngươi bị cảm, ngươi gạt ta, thầy giáo nói cảm cúm sẽ không bệnh lâu như vậy, ngươi nhất định là bị thúc thúc khi dễ rồi. Nếu không, khi ta muốn ba cười cho ta xem, ba sẽ không phải lo lảng nhìn thúc thúc... Chờ sau khi ta lớn lên, ta nhất định sẽ bảo vệ ngươi, cho ngươi có thể cười tự nhiên, không cần phải được các thúc thúc đồng ý.

Nhạc Nhạc trên mặt cũng đang cười, chỉ là quyết tâm cứ một lần rồi lại một lần càng thêm sâu sắc, hy vọng mình mau lớn nhanh, mau lớn nhanh, cường tráng khỏe mạnh để có năng lực bảo vệ ba.

Cont...

18. Chương 18

Hai người dây dưa làm cho ba người khổ sở, bốn người mệt mỏi... Thiệu Diệp, Ân Kiện Nam, ta đáng bị bọn họ đối xử như vậy sao? Còn có Nhạc Nhạc – con trai cưng của ta, ta còn có thể cho người bao nhiêu tình yêu thương đây?

“Con trai, hãy tại chính tình yêu của họ mà tìm được không gian cho bản thân !”

Sau khi xuất viện, trong tòa nhà rộng lớn tráng lệ chỉ còn mỗi mình Trung Dật và Trường Bách, những lúc hẩn ngồi một mình suy nghĩ miên man thì lời nói của ba lúc trước lại văng vẳng bên tai, phụ thân đã trải qua bao nhiêu sóng gió thăng trầm cả nửa cuộc đời, đổi lại cuộc sống về già tương đối được nhàn nhã, như vậy hẩn có hận hay không? Có hối hận hay không? Trả giá như vậy có đáng không?

Phụ thân! Người nói cho ta biết điều này có phải muốn ta trở nên kiên cường? Nhưng thật ra có rất nhiều chuyện người không biết, cũng có rất nhiều chuyện không phải chỉ cần ý chí kiên cường là có thể dễ dàng đạt được, ta... có nên nhân cơ hội này dùng thời gian để đổi lấy vận may hay không? Trời ạ... ta sao có thể làm được đây?

Đau quá... đau quá... đột nhiên không hiểu sao trong đầu thoáng hiện ra hình ảnh Thiệu Diệp một cước đá giả dương khối vào trong hậu huyệt khiến cho Trung Dật đau đớn đến nhe răng trợn mắt, vùng vẫy lao về phía trước, khi đâm vào vách tường mới phát hiện đó chỉ là ảo giác... Thì ra là ảo giác mà thôi, phui! Trung Dật thở dài một hơi, tay vịn theo vách tường hít thở thật sâu, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh...

Toàn bộ căn phòng lớn như vậy mà hẩn di chuyển xa nhất cũng chỉ trong vòng bán kính sáu mét xiềng xích, giống như cả đàn sư tử bao vây lấy một con nai con, không có cách nào dừng lại được, cũng không có cách nào làm cho chính mình bị thương, bởi vì chỉ có bị thương thì mới có thể được nghỉ ngơi...

Ban ngày, bọn họ một người là giáo sư khoa học tân quý ngay thẳng, còn một người vốn có thể làm mưa làm gió trong giới danh sư, nhưng đến buổi tối, cả hai người họ liền hóa thân thành ác ma không ngừng mà cuốn lấy mình.... Nhạc Nhạc đi học, căn phòng to như vậy mất đi tiếng cười của tiểu hải tử liền giống như hư không, đến ngay cả tiếng gió cũng có thể cảm nhận được rõ ràng, khắp nơi đều là ma yểm, hiện tại cùng quá khứ, thật thật ảo ảo, cái nào cũng từ những khe hở góc tường mà chui ra, xuyên qua từng huyết đạo cùng đốt ngón tay của hẩn, ngay cả khoảng trống trong tâm trí cũng không chịu buông tha.

Nhạc Nhạc thích ứng tốt đẹp nhưng ta lại ngày càng sợ hãi, hư không quá, mỗi một khắc đều không thể chống cự được nữa rồi, thật muốn người ở lại trong phòng cùng ba, Nhạc Nhạc, ba rất nhớ người, ba rất muốn gặp người... có thể ở lại bên ba chừng bao giờ rồi đi không, bởi vì khắp căn nhà này đều tràn ngập mùi của bọn họ, ta rất sợ, thật sự rất sợ....

Trường Bách cúi đầu bước lại phía sau Trung Dật, lo lắng hẩn sẽ té ngã, bước đi của Bạch thiếu gia nhẹ nhàng đến mức tựa như thoáng cái sẽ ngã vậy, khuyên hẩn dừng lại thì hẩn không nghe, tỳ nữa thể nào Thiệu thiếu gia hoặc Ân thiếu gia cũng vội vàng trở về, mà có lẽ hai người cùng về cũng nên, bọn họ lo lắng cho Bạch thiếu gia, rồi lại không ngừng làm tổn thương hẩn, thật sự là yêu đến không biết trời đất là gì...

“Trường Bách, người có thể giúp ta xem một chút không?” Trung Dật đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt trở nên rất phiêu du.

“Xem... xem cái gì...?” Không chỉ khóe miệng đang không ngừng phát run mà hai chân giò cũng run theo, Trường Bách đầu đầy mồ hôi, nghĩ thầm: “Nguy rồi, Bạch thiếu gia có phải lại phát bệnh hay không? Việc này phải làm như thế nào?” Hẩn vừa nghĩ vừa nhanh chóng bấm số di động của Ân Kiện Nam, bởi vì Ân thiếu gia đối với Bạch thiếu gia dường như rất tốt a! Không đúng, Thiệu thiếu gia có khả năng y khoa, cho nên tìm hẩn sẽ giải quyết được sự tình, mà cũng không được, cái Thiệu thiếu gia học hình như không phải khoa thần kinh... Trong lúc rối rắm, một bàn tay mềm mại trắng như bạch ngọc đột nhiên chạm vào tay đang cầm điện thoại của Trường Bách, bốp một tiếng, chiếc điện thoại di động liền rơi xuống nền nhà.

“Đây là đồ vật gì, có chơi được hay không?” Trung Dật hứng thú nhất điện thoại di động của Trường Bách lên, ngồi xổm trên mặt đất nhìn ngắm, cái điện thoại vốn là kiểu cũ nên thể tích khá lớn, kiểu dáng nhỏ dài và có màu đen bao phủ, Trung Dật tò mò nhìn rồi đột nhiên trong đầu vụt qua một hình ảnh làm hắn sợ đến mức dùng hết lực mà ném nó đi, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Không... không được...” Thanh âm vụn vỡ mà kiềm nén, thân thể không ngừng co rút lại.

Trường Bách nhìn sắc mặt sợ hãi đến tái nhợt của Trung Dật, y như một hài tử bất lực bị ngược đãi, nhất thời nghĩ muốn tiến đến ôm lấy hắn, nhưng một tia lý trí cuối cùng giữ cơ thể hắn lại, bị hai vị thiếu gia đuổi đi là chuyện nhỏ, cho dù có cụt mất cánh tay cũng chẳng sao, nhưng mà ai sẽ chăm sóc cho Trung Dật thay hắn đây? Đừng nghĩ là ta không biết vì sao một lão đầu vô dụng như ta lại được bọn họ an tâm mà cho ở lại, bởi vì ta không coi trọng sắc đẹp của Trung Dật, trước kia những người từng hầu hạ Bạch thiếu gia chưa ai có được tư tưởng vững chắc, vì vậy kết cục của bọn họ cũng không mấy tốt đẹp...

“Thiếu gia...” Trường Bách hét lớn một tiếng, ý muốn làm thức tỉnh thần trí của Trung Dật, mặc dù rất muốn an ủi hắn nhưng nơi đây ẩn giấu vô số camera nên không thể coi là chuyện đùa, căn phòng này hai mươi bốn giờ đều có người giám sát, nếu như phát hiện thấy hình ảnh bất thường liền có thể truyền trực tiếp đến điện thoại của hai người bọn họ.

“Trường Bách, người có thể xem giúp ta một chút được không?” Trung Dật đau đớn, đáng thương nói với Trường Bách.

“Thiếu gia, người muốn ta giúp người xem cái gì?” Thanh âm của Trường Bách bình tĩnh hỏi.

“Người giúp ta xem bên trong mông có tắc vật gì không, bọn họ hình như đã giúp ta lấy ra rồi, mà lại như chưa lấy, ta nghĩ nên xác định một chút.” Trung Dật nói chuyện đã hoàn toàn như bị rối loạn thần trí, lúc này ánh mắt hắn toát ra sự yếu ớt ngây thơ, đối với cơ thể của mình cũng không hề ngưng ngùng. Trường Bách nghe thấy yêu cầu của hắn, đầu như bị một cái chuông gõ mạnh vào, hồi lâu vẫn không cách nào phản ứng được, ngay cả suy nghĩ cũng hoàn toàn bị đình trệ.

“Trường Bách, Trường Bách, người xảy ra chuyện gì vậy?” Trung Dật lo lắng thức tỉnh hắn.

“Thiếu gia, ta không sao.” Hắn bỗng nhiên đứng lên, thầm nghĩ phải nhanh thông báo cho hai vị thiếu gia biết, vụn nhất...

Trung Dật nhìn Trường Bách muốn rời đi nên buột miệng hỏi hắn: “Trường Bách ta hỏi người, có phải ở đây thiếu một tiểu hài tử đúng không?” Trong đầu cứ như đóng bọ biển, không ngừng hiện ra hình ảnh một tiểu Mặt trời với hai má lúm đồng tiền, ấm áp, hoạt bát, vui vẻ. “Ta có phải đã mất đi một tiểu hài tử đúng không?”

“Thiếu gia, người là đang nói Nhạc Nhạc sao?”

“Nhạc Nhạc?... Hắn không phải vẫn luôn đi theo ta sao? Sao lại không thấy nữa?... Ah! Thì ra hắn đã đi học, đi học rồi, hắn bỏ ta mà đi rồi...” Trung Dật miệng không ngừng lẩm bẩm, bộ dáng cứ như người mất hồn.

Trường Bách thấy vậy trong lòng dâng lên chút thương cảm, tâm lý có phần trở nên yếu mềm, hắn không mong giờ phút này Trung Dật có thể hiểu những gì mình nói: “Thiếu gia, vốn là ta không nên nói ra, người phụ trách Nhạc Nhạc vừa gọi điện đến đây cho biết, Nhạc Nhạc lúc mới bắt đầu thích ứng rất tốt đẹp, nhưng không hiểu vì cái gì về sau lại không chịu học, hơn nữa cũng chẳng đếm xỉa tới bất cứ ai, mỗi ngày chỉ một mực ngồi dưới đồng hồ chờ đến lúc hết giờ.” Chuyện vốn không nên nói vì sao mình lại nói ra đây? Không phải Thiệu thiếu gia đã cảnh cáo rằng không được dùng chuyện của Nhạc Nhạc để gia tăng gánh nặng tinh thần cho Bạch thiếu gia hay sao? Thật đáng thương cho cha con bọn họ... Trường Bách hối hận vội vã bước đi gọi điện thoại.

“Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc... ah ah ah ah...” Cái tên vô cùng quen thuộc làm thức tỉnh lý trí Trung Dật, hắn ngã xuống mặt thảm tự trách bản thân, nghĩ lại lúc nghe Nhạc Nhạc nói về vở kịch của nó hay về cuộc sống vui vẻ ở nhà trẻ, thì ra tất cả chỉ là giả dối, hết thấy đều dối trá, Nhạc Nhạc người vì cái gì lại muốn lừa gạt ba? Ta đáng bị như vậy sao chứ?... Đáng phải chịu vậy sao? Trung Dật ngã trên mặt đất, không còn chút khí lực để đứng lên nữa.

Cont...

19. Chương 19

Khóa cửa đột nhiên chuyển động, Trung Dật liền theo bản năng co người quay đầu lại, chỉ thấy Thiệu Diệp thân cao tám thước tựa như một vị thần giữ cửa đang đứng ở bên kia, vẻ mặt Trung Dật dần dần bình tĩnh lại, từ hoang mang bất lực nhanh chóng biến thành lãnh đạm, mà hết thấy những yếu đuối lúc trước cũng không hề lộ ra chút nào.

Thiệu Diệp bình tĩnh nhìn hắn một cái, ánh mắt đỏ như lửa nhưng không phải là phần nộ, cũng không phải dục vọng, mà đó vốn là thống khổ. Thân thể cường kiện đột nhiên tiến vào trong bếp, trên tay cầm theo một con dao sáng chói dài ba thước bước ra, sau đó liền nhét vào tay Trung Dật.

“Như lời ta đã hứa, hận ta thì cứ chém vào đây đi.” Thiệu Diệp vừa nói vừa chỉ nơi trái tim mình: “Dù cơ thể này có mạnh hơn thì một dao cũng đủ rồi, sau này Ân Kiện Nam sẽ giúp ngươi thu xếp, đây vốn là chuyện ngoài ý muốn nên ngươi sẽ không phải chịu bất cứ gánh nặng gì về mặt luật pháp, cứ việc giết chết ta đi, ngươi hận ta từ trước tới nay cũng đủ lâu rồi.”

Sáu năm qua thời gian giày vò nhau cũng đã quá dài, hai hàng nước mắt từ gương mặt Thiệu Diệp chảy xuống, cứ tuôn mãi không thôi, cho dù muốn dừng lại cũng không được, sáu năm, không đổi lại được ba chữ mà chỉ có sự lạnh lùng cùng khinh rẻ, bức cho bản thân mình càng ngày càng mất đi lý trí.

Cho dù thân thể chịu bao nhiêu khuất phục nhưng trái tim hắn vẫn vĩnh viễn sáng rực như trăng sao trên bầu trời, cao đến mức không thể nào với tới được, mà trái tim ấy so với sắt đá đều lạnh lùng và cứng rắn như nhau, người thiếu niên từng như ánh mặt trời kia hoàn toàn đã chết, từ thân thể đến tinh thần đều chết trong tay mình, cho dù có sống lại cũng chỉ là một cái xác vô hồn, một kẻ cho dù bị người khác thao túng như con rối gỗ nhưng thực chất đã chết trong tay mình từ lâu.

Sáu năm qua, chẳng lẽ là vì muốn nhận được kết quả như thế này sao: “Nhanh giết chết ta đi!” Không có cách nào khắc chế được thương tổn trong lòng, cũng không có cách nào cam đoan sẽ thôi không hy vọng, chẳng còn cách gì khác là để cho chính mình rời khỏi hắn: “Ha ha ha ha....Ta không thể buông tha cho ngươi, trừ phi ta chết!” Thiệu Diệp nói chắc như đinh đóng cột.

Lưỡi dao lạnh như băng truyền đến tay Trung Dật không hề có chút hơi ấm, hắn hận người trước mặt, không sai! Hắn đáng chết! Chết ngàn vạn lần cũng không chuộc hết tội, con dao trong tay khiến cho ánh mắt Trung Dật nhanh chóng trở nên đỏ thẫm, dâng lên một loại dục vọng – dục vọng muốn giết người, hắn gắt gao cầm lấy chuôi dao, một nhát hướng đến cổ Thiệu Diệp, nhưng nháy mắt trong óc Trung Dật lại hiện lên hình ảnh một vũng máu điên cuồng bắn ra tung tóe...Vốn là máu của Hoàng Tông Ngô trước khi chết phun ra: “Ta chết rồi, ngươi sẽ hối hận.... ha ha ha ha....” Đó là lời oán trách mà Hàn Tuyền nói với hắn trước khi chết: “Như vậy... người đời này vĩnh viễn cũng không quên được ta... ha ha ha....” Bàn tay buông lỏng làm lưỡi dao rơi xuống sàn nhà, vẻ mặt Trung Dật bỗng nhiên chuyển xám.

Linh hồn đã gánh lấy quá nhiều tử nghiệt này không thể lại gánh thêm bất cứ một tử nghiệt nào đi chăng nữa...

Thiệu Diệp ngơ ngác nhìn hắn, chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn đối với mình có... có một chút... một chút... Thiệu Diệp miệng lưỡi khô rát, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì, ánh mắt u ám bỗng lóe lên một tia tinh quang. (đang trong tình trạng ngu ngơ + tưởng bở ~=)))

“Mới vừa rồi ta đã dùng một dao mà giết chết tình yêu của ngươi, sau này ngươi vĩnh viễn cũng không có tư cách yêu ta.” Trung Dật bình tĩnh thốt ra từng chữ một. (và anh Dật là người đập phát cho tỉnh mộng luôn ~=)))

Thiệu Diệp vừa nghe xong, hai tròng mắt dữ tợn liền nhìn thẳng về phía hắn, miệng đột nhiên mở rộng, không đóng lại nổi, một hồi lâu sau vẫn chẳng thể nói nên một lời nào, chỉ có yết hầu phát ra thanh âm run rẩy... Chữ kia, không phải là còn chưa nói sao? Không phải hay sao? Sao ta còn chưa nói xong... thì đã bị từ chối rồi...

Thiệu Diệp khóc, đôi vai liên tục run lên, một tiếng rồi lại một tiếng gào khóc mang theo tâm trạng bi ai sâu sắc, thà rằng hắn đem ta thiên đao vạn quả cũng không thể khiến ta không thương yêu hắn... Thiệu Diệp khóc lớn thế nhưng hai tay lại không dám đem người trước mắt nhào nặn vào trong thân thể, chỉ có

thể ôm lấy ngực mình... Nhưng chỉ cảm thấy từng cơn lạnh lẽo truyền tới... so với bị chém một đao còn lạnh hơn... đầu ngón tay tròn tròn cơ hồ muốn đâm vào da thịt... dù vậy vẫn không thể kiềm chế bản thân mà run rẩy... (vỡ mộng và tự tử....)

Ánh mắt Trung Dật chuyển sang ôn nhu nhưng hẩn lại hạ mi mắt che dấu, rồi lạnh lùng đi về phía Ân Kiện Nam đứng ở bên kia không biết từ lúc nào.

Ân Kiện Nam thấy Trung Dật đi tới cũng không lùi lại mà vòng một tay ôm lấy, một tay kia thô lỗ nâng cằm hẩn lên, nào ngờ ngoài ý muốn chứng kiến con người đen thẳm thẳm kia chợt phát ra một tia sáng, Ân Kiện Nam liền kề sát miệng mình vào, đem tinh quang ấy cắn nuốt đến một chút cũng không thừa.

“A a a... A a...” Một tiếng hét vang lên làm người ta sợ hãi chỉ muốn thoát ra khỏi ngôi nhà này, Thiệu Diệp hai mắt đỏ ngầu như dã thú, căn hẩn nhìn đôi nam nhân đang hôn nhau trước mắt, bỗng nhiên vô thức mà vớ lấy con dao do Trung Dật làm rơi trên mặt đất, bổ một nhát từ phía sau nhưng khi tới gần hai tròng mắt an tĩnh, ầm áp kia thì đột nhiên dừng lại, anh hùng khí đoản, con dao lại một lần nữa rơi xuống mặt đất, qua một trận thổ dốc, Thiệu Diệp đã lấy lại tinh thần, luồng sát khí vừa dâng lên cũng đã biến mất như làn khói không hề để lại chút dấu vết nào.

Ngày hôm ấy Thiệu Diệp rời khỏi nơi này: “Tình cảm của ta bị người giết rồi... nhưng ta không có buông tha...” Trước khi đi, hẩn đã nói với Trung Dật như vậy.

Ân Kiện Nam dù bận nhưng vẫn ung dung đem Trung Dật ôm ở trong lòng, lấy tư thái thắng lợi xem trò khôi hài trước mắt, cho đến tận khi Thiệu Diệp bỏ đi, hẩn liền thân mật nói vào bên tai Trung Dật: “Ta thật ghen tị, tiểu tử này vĩnh viễn cũng không biết hẩn có bao nhiêu hạnh phúc, bất quá ta cũng sẽ không nói cho hẩn biết đâu.” Dứt lời liền mở miệng ngậm lấy vành tai Trung Dật, chậm rãi thưởng thức.

Ghen tị? Thật sự sao? Có lẽ bản thân cũng từng cùng Thiệu Diệp đến gần cái gọi là tình yêu, chỉ là đã từ rất lâu rồi... Mí mắt Trung Dật có chút thấp xuống, cảm nhận lỗ tai đang bị ngậm trong miệng Ân Kiện Nam có chút khó chịu cùng run rẩy... Khi đó, hẩn học năm thứ hai trường trung học Nhã Cách, mà bản thân bởi vì... có chút nguyên do... nên phải thời tạm nghỉ học, Trung Dật rất nhớ trường học cùng với những bạn bè cũ.

Cho đến một lần, Thiệu Diệp quên mang sách giáo khoa, mà lớp học đó thầy giáo vốn rất nghiêm khắc, Trung Dật khẳng định như vậy nên hẩn đã đem sách đến trường giúp thiếu gia... Lúc ấy trong lòng Trung Dật rất phấn khởi bởi vì lí do này vốn rất thích hợp... Hẩn muốn đi, cho dù đằng sau lưng có bao người chỉ trở hẩn, Trung Dật cũng đều không bỏ vào mắt, sắc mặt hẩn rất bình thường mang theo tâm tình vui vẻ như điên mà tiêu sái tiến vào vườn trường, đi đến phòng học, đặc biệt vì Thiệu Diệp mà đem sách đến.

“Sau này người không nên đến trường học tìm ta nữa.” Thiệu Diệp nói.

“Vì... cái gì?” Nụ cười Trung Dật vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt.

“Xem kia... tất cả mọi người đều đang nhìn người.” Thiệu Diệp nói khiến Trung Dật nhìn lại, chỉ thấy đã có một đám bạn đang nhìn hẩn chăm chăm, Trung Dật hướng bọn họ nở một nụ cười, bởi vì đã lâu rồi không cùng bạn bè chơi bóng rổ, không biết cuộc sống vừa qua của mọi người có tốt không? Sau đó bọn họ đi về phía Trung Dật bắt đầu trò chuyện, hẩn vẫn được hoan nghênh như hồi trước không khác tí nào, đột nhiên tay bị nắm chặt, Thiệu Diệp không thêm phân minh đã kéo hẩn lại, ra lệnh: “Mau trở về! Đừng để ta nhìn thấy người ở đây.”

“Thiếu gia... ta...” Trung Dật đang định cầu xin, nhưng lại phát hiện Thiệu Diệp đã tiến đến đánh nhau với đám người kia, vì sợ lại sinh sự thêm, Trung Dật đành cần răng rời khỏi trường... Vậy là, hẩn từ nay về sau không được bước vào trường nữa rồi...

Từ một câu như vậy của Thiệu Diệp: “Sau này người không nên đến trường học tìm ta.” Sau đó, cảm tình của hai người cũng bắt đầu thay đổi... và rồi đã xảy ra chuyện đáng lẽ không nên xảy ra... Bản thân ta cũng không muốn... Trung Dật đau khổ nghĩ, thế nhưng nếu như không giải thích mà còn bị mang tiếng xấu, cái đó tuyệt đối không chịu được.

“Thế nào, không nở sao?” Ân Kiện Nam cắn Trung Dật một chút, làm cho hẩn bưng tỉnh.

“Nếu như đối với loại này ta còn không nở thì ta vẫn không đến mức xấu xa.”

“Nói vậy cũng đúng, còn có ta đây?”

“Người ở đâu lúc đó?”

“Ta với hắn không giống nhau, mặc kệ trái tim người nghĩ gì, ta vẫn quán theo người, làm cho người cả đời cũng không rời được khỏi ta.” Ân Kiện Nam đùa nghịch hạng quyền trên cổ Trung Dật.

“Ta đây có thể hay không... có thể không...?” Trung Dật thở gấp, bắt lấy bàn tay hắn.

Ân Kiện Nam nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Trung Dật hôn lên: “Đương nhiên không thể, quy định là quy định, một chút cũng không thể thay đổi...” Ánh mắt Trung Dật lập tức biến đổi, Ân Kiện Nam lại tiếp tục nói: “Bất quá sau này ta sẽ tận lực đưa người ra ngoài, người thích ăn gì sẽ có cái đó... thân thể này suy nhược quá rồi, cho nên ta thương người cũng không còn thú vị nữa!”

“Vậy thật đúng là nên cảm tạ!”

“Không cần khách khí... thương thể của người cũng tốt lên nhiều rồi? Tự mình ngồi lên đây đi, một tháng qua chỉ có thể chơi đùa các kiểu bên ngoài, làm ta vô cùng nhớ cái cảm giác ở bên trong người, hơn nữa vài ngày trước chứng kiến Thiệu Diệp làm như vậy, ta đã sớm nóng lòng muốn thử rồi, hết lần này tới lần khác hậu đình của người đều bị hắn chiếm, khiến ta cũng phải nhẫn nại...” Ân Kiện Nam mỉm cười nói, vật dưới quần sớm đã ngẩng lên trời, đỉnh đầu đỏ thắm cũng tràn ra dịch, thể tích càng lộ vẻ uy mãnh vĩ đại, một tháng cấm dục e rằng đã tích trữ không ít.

“Người...!” Trung Dật ngã xuống thở ra một hơi lạnh, nhưng lại nâng thân thể lên phối hợp.

“Đừng trừng ta, như vậy ta sẽ chịu không nổi.” Ân Kiện Nam rất nhanh cởi bỏ quần hắn, đem ngón tay duỗi vào bên trong đảo lộng một phen, đến khi phía sau đã thích ứng được, liền nhắm ngay âm hành như lửa của mình vào cục huyết Trung Dật, dùng hết sức đè vai hắn xuống.

“Ách...!” Yết hầu Trung Dật truyền tới một trận đau đớn kéo dài, cái cổ nhỏ nhỏ trắng trẻo như ngọc trai lả lướt di chuyển lên xuống, tạo cảm giác đặc biệt mê người, cho dù bất luận kẻ nào cũng thua kém một phần.

Ân Kiện Nam vuốt ve khuôn mặt của Trung Dật, có rất nhiều hạt mồ hôi chảy ra, Trung Dật không kiềm chế được liền ngửa đầu lên, hé ra khuôn mặt trắng bệch, tứ chi không nhin được phát run nhưng lại lập tức mất đi sức lực mà gục xuống, giống như con bướm bị kim găm lên giấy, không thể nhúc nhích.

Nhiệt độ cơ thể Trung Dật luôn thấp, làm cho dương khối đâm vào cục huyết cảm thấy độ mát lạnh dễ chịu, đó là một loại cảm giác vô cùng thoải mái: “Ta khác với tiểu tử Thiệu Diệp kia, ta không thích yêu mà chỉ thích nghi lễ của tình yêu.” Nói xong, Ân Kiện Nam mở miệng ngậm lấy chiếc cổ Trung Dật vẫn còn chảy xuống vài giọt mồ hôi, nhẹ nhàng cắn một chút.

Cont...

20. Chương 20

Nhà trẻ vừa cho nghỉ, Nhạc Nhạc theo thói quen cũ lại bám dính lấy Trung Dật, có khi Trung Dật thức dậy muộn, hắn liền ngồi ở cửa phòng phụ thân mà chờ đợi, bởi vì đã bị cảnh cáo nhiều lần rằng không được tự ý đi vào căn phòng kia.

Thế là hắn đành lủi thủi ngồi trên tấm thảm trải, hai mắt rưng rưng muốn khóc nhưng nước mắt lại không có rơi xuống, Trường Bách kêu hắn ăn sớm hơn một chút, nhưng hắn cũng không thèm để ý tới làm y nghĩ thầm đứa nhỏ này chắc lại chuẩn bị bày ra bộ dạng đáng thương luôn làm cho trái tim Trung Dật đau nhói.

Mười giờ, lại ít đi một vòng thời gian được ở chung với ba ba, Trường Bách gia gia đã nói chín giờ ba sẽ rời giường, vậy mà đến giờ vẫn chưa thấy ra. Nhạc Nhạc vừa muốn gõ cửa vừa lại không dám, Trường Bách cầm đồ đến cho hắn ăn hắn cũng không chịu mà bảo: “Ta muốn cùng ba ăn bữa sáng.”

Cũng qua thêm một hồi lâu, kim ngân đã sắp điểm mười một giờ, hai tròng mắt Nhạc Nhạc đã mơ màng buồn ngủ, vì vậy Trường Bách liền nhân lúc đó ôm lấy hắn, hắn lại liêu minh loạn đá hai chân.

“Nhạc Nhạc ngoan ngoan, người mệt thì về phòng của mình ngủ có được không?”

Nhạc Nhạc lắc đầu.

“Nhạc Nhạc không vâng lời... cha ngươi sẽ không thêm để ý tới ngươi.” Trường Bách cố ý làm bộ tức giận nói, không tin bày ra chiêu này lại không hiệu nghiệm, ai ngờ đã nói một hồi lâu Nhạc Nhạc cũng không hề phản ứng, đến khi hắt nheo mắt lại gần nhìn rõ hơn thì mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc sớm đã ướt đầy nước mắt, từng giọt từng giọt chảy dài xuống gò má.

“Nhạc Nhạc, gia gia nói đùa với ngươi đó, ngươi mau lau mặt đi, như vậy cha ngươi mới yêu quý ngươi chứ.” Trường Bách dùng giọng điệu ấm áp dỗ dành.

Nhạc Nhạc lại lắc đầu.

Thật là đau đầu, Trường Bách trong đầu suy nghĩ, không biết nên làm thế nào với tiểu hài tử này đây?

“Nếu ta đi rửa mặt, ba có thể chạy mất hay không?” Một lát sau, Nhạc Nhạc nhin không khóc nữa rồi hỏi.

“Sẽ không đâu, gia gia đứng ở đây trông hộ ngươi, ngươi mau đi rửa mặt đi.”

Thế là Nhạc Nhạc nghe theo lời nói của y, chạy thật nhanh đi rửa mặt, Trường Bách nhìn theo bóng lưng của hắt mà khẽ lắc đầu, chỉ chốc lát, Nhạc Nhạc đã chạy trở về, trên trán vẫn còn ướt đầm nước.

Một lúc sau, cửa vừa mở liền thấy Trung Dật cùng với Ân Kiện Nam một trước một sau bước ra.

“Buổi sáng muốn ăn cái gì?” Ân Kiện Nam như một con gấu theo đuôi, cả người từ phía sau cứ dán dính lấy Trung Dật.

“Nhạc Nhạc, sao con đứng ở đây? Tóc tai sao lại ướt như thế kia?” Trung Dật liền bước nhanh về phía Nhạc Nhạc làm cho Ân Kiện Nam không thể không buông tay.

“Ba, sao ba ngủ lâu quá vậy? Hi hi!” Nhạc Nhạc đáng yêu xoa xoa cái mũi, hai cánh tay tròn tròn hướng về phía Trung Dật, Trung Dật cố hết sức mà đem hắt ôm lấy, trước đó, Trường Bách cũng từng nói lại với hắt rằng: Nhạc Nhạc ở nhà trẻ trong giờ ăn đều rất nghe lời, lúc nào cũng ăn nhiều hơn so với những đứa trẻ khác. Quả nhiên một chút cũng không sai, tiểu tử ngốc này thật là càng ngày càng nặng hơn, hy vọng tương lai sẽ không bị bệnh béo phì.

Trung Dật yêu thương lấy tay giúp Nhạc Nhạc lau khô tóc mà một chút cũng không chú ý đến vẻ mặt tối sầm lại của Ân Kiện Nam.

Từ lời Trường Bách biết được chuyện của Nhạc Nhạc, Trung Dật vẫn có một loại cảm giác áy náy của người làm cha, hơn nữa, chính mình vừa sinh ra đã thiếu tình thương của phụ thân, lúc trẻ người non dạ vì cuộc sống gian nan mà từng oán hận hắt, bởi vậy sau khi có Nhạc Nhạc, Trung Dật luôn muốn bản thân phải cho hắt đầy đủ tình thương yêu nhất, thế nhưng bất đắc dĩ không được như mong muốn..., bây giờ chỉ có thể giới hạn trong phạm vi yêu thương hắt mà thôi.

“Ba, sao con không thấy Thiệu thúc thúc?” Nhạc Nhạc cả người bám lấy cổ Trung Dật hỏi.

“Thiệu thúc thúc đang ở phòng tân hôn cùng thê tử, cho nên không ở đây, Nhạc Nhạc nhớ Thiệu thúc thúc sao?” (anh Thiệu đi nó lại chả mừng quá ~==))

“Không phải, con không thích Thiệu thúc thúc, vậy còn phòng tân hôn của Ân thúc thúc ở đâu ạ?” Tiếng trẻ con ngây thơ hỏi, Trung Dật định trả lời thì đột nhiên cảm thấy hạng quyền trên cổ có chút căng thẳng liền biết được người phía sau đang tức giận. Cơn giận của Ân Kiện Nam tuy đã giấu đi không ít, nhưng tốt nhất vẫn không nên trêu chọc hắt: “Ân thúc thúc cùng ở với chúng ta, lúc con không ở đây thì hắt sẽ thay ba chăm sóc con.”

Nhạc Nhạc vừa nghe vậy liền dẩu miệng lên, Trung Dật đành đùa nói: “Nhạc Nhạc, chúng ta cùng nhau ăn cơm trước đi.” Rồi hắt thở ra một hơi đem Nhạc Nhạc ngồi ở trên ghế, giúp hắt xới một bát cơm đầy đã được Trường Bách chuẩn bị sẵn từ trước, thuận tiện cũng lấy cho mình một chén, ăn được một lúc thì mới phát hiện ra Ân Kiện Nam ngồi bên cạnh không nhúc nhích, thế là Trung Dật lại đứng lên xới cho hắt một chén cơm.(anh Kiện Nam khôn vật ~==))

“Ba, bệnh của ba đã khỏi rồi sao? Bây giờ ba có thể ăn cơm được rồi.” Nhạc Nhạc quan tâm hỏi.

Trung Dật nghe vậy liền nhìn về phía tờ lịch trên tường mới phát hiện hôm nay không phải là ngày cuối tuần mà là ngày lễ của đất nước.

“Đúng vậy! Từ khi Thiệu thúc thúc đi thì bệnh tình cha ngươi khá lên không ít.” Không đợi Trung Dật trả lời, Ân Kiện Nam cướp lời nói.(cái này gọi là nói xấu có nghệ thuật)

“Oa, ba thật sự khỏi bệnh rồi sao? Thật tốt!” Bỏ qua vẻ mặt vừa mới này còn lo lắng, Nhạc Nhạc vui sướng nhào tới bên người Trung Dật nghịch loạn.

“Nhạc Nhạc nhanh về chỗ ngồi đi, con làm ba nhột quá đi!” Lo lắng phản ứng của Ân Kiện Nam nên Trung Dật nhanh nhẹn mở miệng nhắc nhở hần, Nhạc Nhạc cũng nghe lời ngoan ngoãn trở về chỗ ngồi của mình, hai cái chân tròn nhỏ đung đưa, một bát cháo rất nhanh được để trước mặt hần.

Trái lại Trung Dật vốn không có hứng thú, tựa như đang bị Ân Kiện Nam ép ăn vì vậy chỉ miễn cưỡng nuốt xuống vài hột cơm, ngược lên liền nhìn thấy Nhạc Nhạc đã ăn xong một chén cháo, hai mắt tròn tròn nhìn hần: “Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì sao?” Trung Dật hỏi.

Nhạc Nhạc đột nhiên quay đầu hướng Ân Kiện Nam: “Ân thúc thúc, ba ba khỏi bệnh rồi, có thể dẫn ta ra ngoài chơi được không?”

Câu hỏi này của Nhạc Nhạc vốn đã được Ân Kiện Nam dự liệu sẵn, hần thầm nghĩ tiểu tử này tuy tuổi còn nhỏ đã biết nhìn sắc mặt người khác mà đoán ý, quả thật rất khéo léo, nhưng dù sao thái độ của Nhạc Nhạc cũng làm Ân Kiện Nam cảm thấy thoải mái: “Có thể! Chỉ có điều cha ngươi có đồng ý hay không thôi?” Ân Kiện Nam nhân từ nói rồi cũng liếc nhanh về phía Trung Dật.

“Nhạc Nhạc muốn đi đâu chơi?” Trung Dật bình tĩnh hỏi.

Nhạc Nhạc nói muốn đi vườn thú, hần muốn được ăn kẹo mạch nha, lại còn muốn chơi các trò chơi... Nhạc Nhạc nói... Nhạc Nhạc nói... Dần dần Nhạc Nhạc háng hái muốn đi đủ nơi, mặc dù Trung Dật đối với mấy việc này có phần muốn kháng cự.

“Nhất định phải làm vậy sao?” Trung Dật tiếp nhận chiếc hộp từ tay Ân Kiện Nam, trong tiềm thức hoàn toàn không muốn mở nó ra.

“Đương nhiên! Ngươi trước kia từng được giải quán quân chạy toàn thành phố, vạn nhất nếu trốn thoát, ta cũng không cam đoan có thể tóm được ngươi.” Ân Kiện Nam lạnh lùng nói, từ sau khi cho Trung Dật ăn cơm thì khí sắc của hần cũng tốt lên rất nhiều, quả nhiên vận động cũng có lực hơn, lúc trước hần cùng Thiệu Diệp nghĩ ra biện pháp quản lý như vậy thật ra cũng là thất sách rồi...

“Nhưng ngươi xem ta bây giờ còn có thể trốn hay sao? Huống chi lại còn mang theo Nhạc Nhạc.”

“Ít ở trước mặt ta nhắc tới tên tiểu quỷ đó, hần thật sự khiến người khác chán ghét, nghe nói hần ở nhà trẻ vốn không được hoan nghênh, chỉ có kẻ phụ thân vĩ đại như ngươi mới có thể luôn luôn nhớ nhung yêu quý hần.”

Trung Dật không thèm nhắc lại nữa, Nhạc Nhạc sợ dĩ vãng cô độc như thế cũng là do mình, nếu được ra ngoài, mình cũng nên cố gắng làm cho Nhạc Nhạc vui vẻ.

“Cái này có vẻ nhỏ hơn, chỉ cần đi chậm một chút sẽ không bị thương, ngươi xoay người lại đi.”

“Tự ta làm.” Trung Dật tiếp nhận giả dương khối trong tay Ân Kiện Nam, nhẹ nhàng cởi quần mình xuống, hít một hơi liền đem nó nhét vào hậu huyệt chính mình, cảm thấy dững đạo bên trong nóng bỏng xen lẫn căng thẳng, đợi cơ thể trơn thêm một chút mới dừng tay, cơn đau như thế này hần vốn đã quen thuộc rồi.

Sau khi dứt vào xong, Trung Dật thử bước vài bước, hoàn hảo, không đến nỗi phải bắt chéo chân mà bước đi.

“Đừng coi thường nó nhỏ hơn, xoay một chút cũng đủ lấy mạng của ngươi đó, đừng nói là ta không cảnh cáo trước.” Ân Kiện Nam ôn nhu nói.

Ngay cả tròng mắt, hần cũng chẳng còn hơi sức, Trung Dật khó chịu thoát ra khỏi cánh tay của Ân Kiện Nam, bởi vì chung quy hần rất thích đem lỗi tai của mình liếm đến khi ẩm ướt, cảm giác rất không thoải

mái,... Đột nhiên có một lực mạnh kéo lấy mình, Trung Dật bị ép dựa vào trong lòng Ân Kiện Nam: “Có phải nghĩ rằng ta sẽ không làm gì ngươi, cho nên bắt đầu muốn phản kháng ta?”

“Ta không có...” Người ở trong tay ngươi còn có thể làm gì được nữa? Trung Dật nghĩ nhưng không dám nói ra, những năm gần đây khổ cực như vậy không thể để nó trở nên vô ích, ngữ khí hần ôn nhu dần, hai tay tựa vào trong ngực Ân Kiện Nam cũng phải tận lực làm bộ ôn thuận.

Ân Kiện Nam vẫn còn chưa hài lòng liền đem bờ môi hần cắn loạn một phen, cho đến khi Trung Dật thở không nổi nữa mới chịu buông ra: “Ngươi thật là một phụ thân vĩ đại a!” Ân Kiện Nam không chút kiêng nể cười tà, còn Trung Dật chỉ có thể làm bộ như bản thân không hề nghe thấy.

Góc vui của tác giả ~==))

Nhạc Nhạc: Ba ba, ta tới cứu ngươi rồi đây!

Trung Dật: Nhạc Nhạc, cuối cùng ngươi cũng trở nên cao lớn rồi .

Nhạc Nhạc: Ta bây giờ đã trưởng thành ~ ba theo ta đi ~ ngươi là của ta!

Trung Dật: Ta là của ngươi.

Sau đó, hai người cùng sống với nhau hạnh phúc ~==))

Yuuta: khó đỡ cái phần này ~==)) ~ mình ứ thik anh Dật theo bé Nhạc đâu ~==))

Cont...

21. Chương 21

Hôm đó là ngày nghỉ, Ân Kiện Nam tự mình lái xe chở ba người bọn họ đến khu vui chơi Nhạc Đồng. Bởi vì đang vào tháng năm, ánh mặt trời vốn đẹp nhưng cũng phi thường nóng nực, Trung Dật tay trái dắt theo một đại nam nhân, tay phải dắt theo một đứa nhỏ, cả ba người lững thững đi trên đường lớn giữa trung tâm, Trung Dật với vẻ đẹp trung tính, còn Ân Kiện Nam thì đẹp trai cùng với Nhạc Nhạc đáng yêu đã thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người, không những thế, ba người bọn họ còn đi rất thong thả.

“Ta mở ô giúp ngươi được không?” Ân Kiện Nam quan tâm hỏi.

Trung Dật lắc đầu, mặc dù ánh nắng như lửa đốt nhưng thân là nam nhi như hần mà cầm ô thì trông thật khó coi.

“Ba ơi, con mỗi chân quá à, chúng ta đến bên kia ngồi một chút được không?” Hai người nhìn theo phía Nhạc Nhạc đang chỉ, cách đó không xa lắm có một bóng cây râm mát, Trung Dật cảm kích gật đầu, bước đi bất giác có phần trở nên khoan khoái hơn, chắc quần trong cũng đã ướt đầm rồi đi? Thời tiết như vậy lại còn phải mang theo cái thứ quái quỷ kia thật đúng là khó chịu muốn chết!

Nhạc Nhạc thấy có du khách khác đến gần chỗ bọn họ định ngồi, ngay lập tức chạy ra giúp Trung Dật đoạt được vị trí tốt, bàn tay nho nhỏ vỗ vỗ: “Ba, ba nhanh tới đây ngồi đi.” Nhạc Nhạc lớn tiếng gọi theo, trong lòng nó rất đắc ý bởi vì mọi người trong công viên đều nhìn bọn họ, hơn nữa loại ánh mắt nhìn ba vốn là tràn ngập kinh diễm, không khác gì đang nhìn một đại minh tinh. Điều này làm cho Nhạc Nhạc nhớ tới lần đầu tiên ba dẫn nó đi nhà trẻ, các thầy cô trong trường dù xinh đẹp hay không cũng đều chăm chú nhìn ba, không những thế còn tặng nó rất nhiều bánh kẹo.

Trung Dật mỉm cười tiêu sái bước đi, ngồi vào chỗ tốt mà Nhạc Nhạc đã giúp hần chiếm được, thân thể vốn đang khó chịu cũng bị nụ cười của Nhạc Nhạc làm cho thoải mái không ít, mặc dù mấy tháng qua liên tiếp được ra ngoài nhưng dù sao cũng từng trải qua “Thời kì hắc ám” cho nên hoạt động ngoài trời làm hần tương đối tốn sức.

“Trung Dật ngươi có khỏe không?” Ân Kiện Nam ân cần, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi chạy dọc theo khuôn mặt Trung Dật, Trung Dật nhẹ nhàng cầm lấy tay hần: “Ta không sao, có thể phiền ngươi giúp ta đi mua chút đồ lạnh được không?”

Ân Kiện Nam chần chừ một hồi lâu cũng không mở miệng.

“Quên đi, coi như ta chưa từng nói.” Trung Dật cụt hứng nói, hắn đang khảo nghiệm xem Ân Kiện Nam liệu có cho phép hắn được tự do không, nhưng xem ra tình hình lúc này, tất cả ôn nhu kia đều chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi.

“Được rồi, ta giúp người đi mua đồ uống, người ngồi yên ở đây không được chạy loạn, ta sẽ lập tức quay lại ngay.” Ân Kiện Nam nghĩ kỹ một hồi rồi thuận tay ôm lấy Nhạc Nhạc, dặn dò mấy câu sau đó xoay người rời đi.

“Buông ra, ta không muốn người ôm, ta muốn ở cùng với với ba cơ.” Nhạc Nhạc giãy giụa nhưng không suy chuyển được Ân Kiện Nam đầy khí lực, thoáng cái đã bị ôm đi xa.

Trung Dật nhìn theo bóng lưng họ hồi lâu, nhất thời cảm thấy nhàm chán, lại có chút bực mình, bỗng nhiên mũi người thấy mùi hoa khiến hắn tỉnh ngủ và phát hiện ra có hai thiếu niên đang tiến lại gần mình.

“Tỷ tỷ, bó hoa này tặng cho người.” Hai thiếu niên gương mặt hồng hồng nói với hắn, Trung Dật đoán chắc chúng chỉ đang độ tuổi học trung học, da dễ ngăm đen cùng tứ chi thon dài, hàm chứa sức sống tràn đầy, nhìn bộ dáng rụt rè của bọn họ, Trung Dật mỉm cười cầm lấy, hắn lúc này mặc một cái áo T-shirt trắng và quần jean, vốn rất bình thường mà lại bị nhầm là con gái, chắc là do tóc mái quá dài...

“Ta là ca ca a, hoa này có thật muốn tặng ta không?” Trung Dật cố ý hòa theo bọn họ mà cười nói, dù gì cuộc sống trung học bị gián đoạn làm hắn vô cùng tiếc nuối, cho nên nhìn thấy hai học sinh trung học trước mặt khiến hắn cảm thấy rất vui vẻ.

Hai người kia nghe xong sắc mặt có chút nghi ngờ, nhưng không lâu liền thận trọng gật đầu: “Dạ!” Trong đó có một người cao hơn hắn cả một cái đầu lớn gan ngồi xuống bên cạnh Trung Dật, mắt cũng không dám nhìn thẳng hắn, đôi môi ngập ngừng thốt ra vài câu: “Ca ca, đây là số điện thoại của ta, cho người.” Cổ tay màu đồng thô to gấp đôi so với Trung Dật, nhưng lại vô cùng thông thả mà đưa qua, bất động dừng lại ở giữa không trung tựa như đang chờ đợi pháp quan phán quyết.

“Ta...” Trung Dật hơi giật mình một chút, còn chần chừ chưa dám tiếp nhận, xung quanh hai người phảng phất vị mồ hôi, một loại cảm xúc xưa cũ bỗng dâng lên, hắn hiểu rõ hành động của họ có nghĩa gì, nhưng lại không đành lòng làm cho thiếu niên thất vọng.

“Ba... ba, con đã trở về.” Nhạc Nhạc lớn tiếng gọi, trên tay còn cầm theo cái kem ốc quế, vừa thở hổn hển vừa chạy tới: “Tránh ra, đây là cha và chỗ của ta.” Sau đó, nó không nhiều lời mà chui tọt vào giữa Trung Dật và học sinh cao trung kia, về mặt bọn họ chuyển biến đôi chút rồi trở nên xám xịt mà rời đi.

“Nhạc Nhạc, sao con lại không lễ phép với ca ca như vậy.” Trung Dật làm bộ nghiêm khắc hỏi.

“Đây là chỗ của con mà!” Nhạc Nhạc làm nũng nói, một bên không ngừng bận bịu liếm liếm cái kem, về mặt vô cùng đáng yêu.

“Như thế nào, ta mới đi một chút mà người đã không ngoan ngoãn rồi?” Ân Kiện Nam vừa đem đồ uống đưa cho Trung Dật vừa cười nói.

Hắn tức giận tiếp nhận đồ uống, đột nhiên thuận thế mà bị kéo ngã vào lòng ngực Ân Kiện Nam, vẫn còn chưa rõ sự tình thì Ân Kiện Nam lại cố ý vỗ vào mông hắn vài phát, nhưng đã tránh vị trí trọng yếu nên không hề đau mà chỉ tạo ra thanh âm rất vang, cũng rất mất thể diện.

“Mau buông tay! Thật mất mặt!” Trung Dật bị hắn làm vậy liền có chút lúng túng.

“Người bây giờ mới hiểu được cái gì là thể diện hả? Nhìn xem xung quanh có bao nhiêu người đang nhìn người? Để coi người sau này còn dám trêu hoa ghẹo nguyệt nữa không.” Ân Kiện Nam bực mình nói.

Trung Dật nghe vậy liền ngẩng đầu đảo mắt xung quanh, quả nhiên có cả một vòng người đang nhìn làm cho hắn lúng túng mà vội vàng đẩy Ân Kiện Nam ra, nhưng lại bị tên kia kéo vào ôm chặt nên cũng đành phải bất động.

“Mau buông ta ra...” Trung Dật lớn tiếng nói.

“Đưa tờ giấy kia đây.” Ân Kiện Nam bày ra vẻ mặt thương lượng.

Nghĩ cũng biết hần muốn gì, Trung Dật lập tức từ túi quần móc ra tờ giấy của học sinh trung học kia đưa cho Ân Kiện Nam, lúc này hần mới chịu buông tay ra rồi xé tờ giấy kia thành nhiều mảnh.

Trung Dật vừa xoay người liền chứng kiến Nhạc Nhạc bộ dạng như muốn khóc nhưng lại không khóc mà nhìn mình, cây kem không ăn hết sớm đã tan chảy trông rất dơ, cho nên hần vội vàng cúi người mà an ủi: “Ăn thúc thúc đang đùa với ba thôi.”

Đột nhiên, cảm thấy có gì không đúng, trong đầu Trung Dật thoát cái hiện lên một khuôn mặt mơ hồ dù bị khăn che đi phân nửa nhưng vẫn vô cùng tuần tú, mà cặp mắt sáng ngời ấy lại không thể nhầm lẫn được, Trung Dật nhanh chóng ngẩng đầu nhìn, rốt cuộc cũng không tìm được tung tích người kia nữa, chỉ có mùi vị của đóa hoa trước nắng như rác rưởi bị vứt bỏ đi...

“Tặng hoa hồng cho nam nhân sao, có nhầm không vậy?” Ân Kiện Nam bực mình hỏi.

Vốn là người kia sao? Trung Dật kinh ngạc thầm nghĩ... nhưng ánh nắng tháng năm cộng thêm Ân Kiện Nam đã làm hần chóng đờ không nổi nữa rồi...

Cont...

22. Chương 22

Thiệu Diệp dọc đường lao như điên, quên cả vị trí gửi xe của mình, quên cả thần trí để nơi đâu, chỉ liều mình lao đi, liều mạng chạy, không quan tâm từng được dạy dỗ là phải chú ý đến bản thân mà bày ra bộ dáng chật vật, đến khi không thể thở nổi nữa, Thiệu Diệp mới dừng lại cạnh một thân cây ven đường rồi điên cuồng nôn ra...

Đã bao lâu rồi? Một năm rồi sao? Một năm qua rốt cuộc mình đang làm cái gì? Ha ha ha ha ha... một năm trôi qua không có Trung Dật ở bên...

Thiệu Diệp hung hăng đánh vào thân cây.

Vì sao không thể quên được hần? Vì sao?...

Thiệu Diệp đắm liên tục vào thân cây tựa như có thù oán sâu nặng gì với nó để dìm đi sự lo lắng của bản thân, hần vừa nôn vừa đánh, nội tạng như muốn tuôn hết ra, trái tim rung động kịch liệt, chật vật đến mơ hồ... Nhìn không rõ vừa lúc này là sao? Bộ dạng lúc này như thế nào? Rõ ràng không muốn nhìn thấy cũng không muốn nghĩ đến, nhưng lại không điều khiển được chân mình, không điều khiển được tâm trí của bản thân, cũng không điều khiển được trống ngực cô đơn mỗi khi một mình... Trung Dật... Trung Dật... Trung Dật... Trung Dật... Trung Dật...

“Thiếu gia, ngài đã khá hơn chưa? Tôi đem xe tới rồi...” Thanh âm của vệ sĩ vang lên.

Trái tim Thiệu Diệp đập điên cuồng, nhưng thấy người trước mặt thì ánh mắt lại trở nên ảm đạm. Hần cay đắng tự giễu “Trên thương trường biến đổi không ngừng, ngày xưa là một nhân tài hô phong hoán vũ, vậy mà hôm nay lại tiều tụy không khác gì một tên ăn mày.”

Từ sau khi rời khỏi Trung Dật, Thiệu Diệp sống một cuộc sống vô cùng bình thường, hần có tính chất cao quý trời sinh không bao giờ biết khuất phục, chưa một ai có thể ảnh hưởng đến hần, chưa từng có, cũng không cho phép có... Nhưng vào một buổi tối hai tháng trước, khi hần bình tĩnh khỏi cơn ác mộng, ánh sáng sinh mệnh bao quanh hần đã trở nên tối tăm không cách nào cứu vãn được.

Ánh sáng quanh vinh chỉ là hư không, tới khi lộ ra bản chất, chỉ là trống không, ngay cả trái tim cũng đều là gạt người... Rốt cuộc muốn gạt ai cơ chứ? Lừa mình dối người, cười nhạo hết thấy, phê phán thế nhân ngu muội, đứng đầu trên thương trường, lay chuyển cả nền kinh tế của quốc gia. Thanh niên kiệt xuất, kim cương quý tộc, là nam nhân bậc nhất... Rốt cuộc là muốn cho ai xem? Nếu ưu tú như vậy, kiệt xuất như vậy, vì sao trái tim đã chết lại vẫn còn cảm giác, vì sao đã biến thành kẻ vô dụng như vậy mà còn có thể cười được?

Mù quáng, ngu xuẩn, không có thuốc chữa... Thiệu Diệp cảm nhận được rồi, cảm giác được sự cô đơn của bản thân càng ngày càng lớn, mỗi ngày đều khoác lên một cái xác trống rỗng đến nực cười... Không chừng

phía sau còn có một lỗ hổng, nổi nhô sẽ khiến lỗ hổng kia ngày càng to ra, như vậy nổi nhô triền miên sẽ giống như Trường Giang, Hoàng Hà bị vỡ đê, không có bất kì thứ gì đủ rắn chắc để ngăn cản được, chỉ có thể mặc cho nó gieo rắc tai họa, cuốn bản thân vào trong dòng chảy đó! Chỉ có thống khổ mới làm cho bản thân có thể quên đi. Khi đó, Thiệu Diệp nhìn thấy con người sâu thẳm của Trung Dật, như một vùng nước xoáy trong suốt, hủy diệt tất cả những thứ bị nó cuốn vào.

“Thiếu gia... lên xe đi...” Vệ sĩ máy móc cúi chào rồi nhắc nhở, hắn đã sớm phát hiện hai tay thiếu gia chảy đầy máu, nhưng lại tựa hồ như một con quái vật mất hết cảm giác đau đớn. Vệ sĩ ảm đạm thở dài, một người có xuất thân cao quý, bản thân lại vô cùng ưu tú, là một thanh niên tài tuấn, vậy mà vì sao lại ra thành thế này?

Sáng sớm, Đại học khoa học kĩ thuật Dặc Dương, giáo sư Ân Kiện Nam đang ở trong phòng làm việc riêng.

“Nơi này là phòng làm việc của ta, sách trong tủ người có thể xem, nếu mệt cũng có thể nằm trên ghế salon nghỉ ngơi.” Ân Kiện Nam ân cần dẫn dò, xung quanh bốn vách tường đều là tủ sách các loại làm hắn toát ra một vẻ đẹp trí thức, Trung Dật ngơ ngẩn nhìn xung quanh, quên mất mình đang trong tình huống nào...

“Ta hy vọng mọi việc của ta người cũng có thể tham gia cùng.” Ân Kiện Nam ôm Trung Dật thật chặt: “Những việc trước đây hãy để nó tan thành mây khói, ta sẽ cho người tất cả của ta, chỉ cần người không rời bỏ ta...” Ân Kiện Nam chân thành nói, ánh mắt chân thật bình tĩnh nhìn Trung Dật.

Trung Dật bỗng chốc ngừng giây giũa, không biết phải nói gì, cái lưỡi này quá ngọt ngào đến nỗi đủ làm phai nhạt rồi nuốt chửng hết tất cả tội lỗi trong quá khứ.

“Ta bây giờ có tiết, người ở chỗ này đợi ta, ngoan ngoan đó.” Khi Trung Dật đang chìm vào suy nghĩ thì bỗng tiếng chuông vang lên, Ân Kiện Nam ôn nhu nói một câu rồi lập tức xoay người rời đi.

Trong đôi mắt hắn tràn đầy tình cảm yêu thương, thế nhưng trong câu nói đơn giản đó như có một ý nghĩa khác? “Không lẽ Thiệu Diệp vừa đi hắn đã cho rằng ta thuộc về hắn rồi sao?” Trung Dật mơ hồ suy nghĩ.

Nhìn theo bóng lưng Ân Kiện Nam đang xa dần... Cơ hội!!! Trung Dật không rảnh suy nghĩ gì thêm, vội vàng lao nhanh ra mở cửa, nhưng cánh cửa xoay qua xoay lại vẫn bất động... Trung Dật cười khổ một cái, mình thật đúng là ngây thơ, còn tưởng rằng hắn đã tin tưởng mình rồi? Hả! Đúng! Điện thoại... Trung Dật nhìn chiếc điện thoại xanh thẫm nằm trên bàn, trong nháy mắt tim đập điên cuồng, hai tay lập tức nóng lên. Hắn hít sâu một hơi lao lên giành lấy cái điện thoại như một người chết đuối vớ được khúc gỗ... tí tí... Có tín hiệu rồi, Trung Dật cười nhẹ... lập tức quay số... Tiểu Khúc trong đội bóng rổ, A Thịnh... còn có đội trưởng Ngô Tử hân là vẫn còn nhớ ta. Những năm gần đây, hắn không dám quên số điện thoại của bọn họ chính là chờ ngày sẽ có cơ hội dùng đến, hy vọng tất cả mọi người không đổi số mới... Trung Dật liên tiếp thử số của mấy người nhưng đều không gọi được, thì ra không thể liên lạc với bên ngoài hả... ôi... Cuối cùng Trung Dật ấn số đến tổng đài điện thoại.

“Xin chào, đây là phòng làm việc của giáo sư Ân Kiện Nam, ta là bằng hữu của hắn, vừa nãy không cẩn thận mà ngủ quên, không ngờ cửa lại bị khóa, các người có thể lên đây giúp ta mở cửa không?” Trung Dật nói mà lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi.

“Xin chờ một chút, chúng tôi lập tức giúp ngài liên lạc với giáo sư Ân Kiện Nam.” Cô gái trực tổng đài lễ phép nói.

“Ân giáo sư đang lên lớp, đừng làm phiền hắn... Các người có thể gọi người đến giúp ta mở khóa không?”

“Việc này... thật xin lỗi... chúng tôi không có chìa khóa phòng làm việc của Ân giáo sư, hướng hồ giáo sư quy định chúng tôi không được phép tự tiện mở cửa phòng làm việc riêng của giáo sư...”

“Được rồi! Vậy cảm ơn người.” Trung Dật chán nản cúp điện thoại, nặng nề thở dài.

“Từ tình yêu của họ mà tìm được lối thoát...” Lời nói của cha vọng về bên tai, nhưng lúc này đây hắn đã cách tự do rất gần vậy mà lại không thể nắm lấy được nó... Ba, con làm Thiệu Diệp cao ngạo bỏ đi, nhưng Ân Kiện Nam thì thực sự rất khó, hắn lúc ôn nhu, lúc lại nồng nhiệt, có lúc lại lạnh lùng mà bám dính lấy con, con sợ trước khi con tìm được lối thoát đã bị nghẹt thở mà chết rồi.

Vô kế khả thi mà! Trong căn phòng này ngay cả cửa sổ cũng được gắn song sắt, ngay cả phòng vệ sinh cũng không ngoại lệ, tất cả Trung Dật đều đã kiểm tra rất kỹ càng...

Còn phải sống tiếp cuộc sống hoang đường này sao? Thiệu Diệp đã xin công ty nghỉ hai tháng, nhưng nỗi nhớ lại thức tỉnh khiến toàn thân đói khát... đau khổ không những không kết thúc mà tiếp tục kéo dài không điểm kết, trong đầu ngoại trừ hai chữ Trung Dật ra còn lại đều chỉ là trống rỗng...

“Chắc chắc... thật là một con ngựa cái mà! Ngay cả tiếng kêu cũng *** dăng như vậy, có muốn Nhac Nhac nghe thấy không?” Thiệu Diệp ác ý đùa.

“Cút ngay... người không có tư cách yêu ta...” Trung Dật lạnh lùng thu hồi ánh mắt, đôi môi xinh đẹp nói ra vền vền vài từ này....

Những câu này giống như ác chú, trong nháy mắt đâm vào tất cả mọi thứ, làm cho Thiệu Diệp đang chìm sâu trong mộng cũng đột nhiên thất kinh, cứ như vậy ngồi dậy mới phát hiện toàn thân mồ hôi đầm đìa... đau quá... đầu của ta... a a... a a a...

“Ta đã một dao giết chết tình yêu của người, sau này người vĩnh viễn không có tư cách yêu ta.”

Hắn gạt người... giả dối... hắn yêu ta nên hắn mới biết được ta yêu hắn... Người vĩnh viễn không có tư cách yêu ta... Ta một chút cũng không nghĩ tới sẽ yêu người... Người vĩnh viễn không có tư cách yêu ta... Ta chỉ muốn hung hăng hành hạ người, nhìn người dưới thân ta mà trần trọc hầu hạ ... Người vĩnh viễn không có tư cách yêu ta... Không có, không có, hắn cái gì cũng chưa từng nói... Thiệu Diệp cả người cứ như vậy quỳ xuống...

Là ta ngã bệnh, ta nghe lầm rồi... đầu đau như muốn nứt ra... Thiệu Diệp giật nảy người lên, lập tức điên cuồng vội vàng đi tìm thuốc. Đau buồn cùng ảo tưởng lâu dài làm cho hắn không thể không ỷ lại vào thuốc, hắn nhanh chóng kéo tất cả các ngăn kéo, thật vất vả mới tìm được lọ thuốc đựng những viên màu trắng... chỉ còn ba viên. Đã quên bác sĩ nói một lần dùng bao nhiêu, Thiệu Diệp một hơi nuốt sạch, ngay cả nước cũng không cần, đầu đau kịch liệt, không chỉ huyết thái dương vang lên tiếng động, cả bộ não cũng như muốn nổ tung ra... chỉ là... rõ ràng đầu cũng đau đến thế này rồi, khuôn mặt thanh tú kia sao vẫn còn hiện ra trước mắt?

Thiệu Diệp chán nản ngã lên giường, khiến tấm nệm lò xo kịch liệt nhún một hồi, chỉ cảm thấy huyết mạch toàn thân xông thẳng lên não bộ, nhanh chóng hiện lên bóng dáng Trung Dật, ngay cả lỗ tai không có khả năng suy nghĩ kia cũng ầm ầm rung động, giống như máy móc không ngừng lặp đi lặp lại từng từ từng chữ Trung Dật, uống thuốc cũng không còn hiệu quả.

Thật nực cười... không được... Thiệu Diệp đột nhiên đứng lên, vừa chạy vừa giơ tay tự bứt tóc mình, rồi bỗng nhiên gằng sức, liều mạng đập đầu vào bức tường màu trắng...

“Ta không tin hình bóng của hắn sẽ không biến mất... không tin hắn có thể ảnh hưởng đến ta lâu như thế... toàn bộ đều là lỗi của hắn, lỗi của hắn, lỗi của hắn...”

Thiệu Diệp bất tri bất giác buông tay xuống, nhưng vẫn cố hết sức đập đầu vào tường... cốp cốp cốp... Dù bị vách tường bật ngược lại, hắn vẫn không ngừng...

Ha ha ha ha ha... Được một lát, Thiệu Diệp lão đảo ngã xuống đất, cho đến trước khi mất đi ý thức... hắn đã nhìn thấy thiên sứ... thiên sứ bị xiềng xích gắt gao trói buộc... nhưng chỉ yên lặng để nước mắt chảy ròng ròng: “Xin lỗi.. Dật...”Sau khi nói ra ba chữ, Thiệu Diệp cuối cùng mãn nguyện ngắt đi...

Cont...

23. Chương 23

Tiếng chuông hết tiết vang lên...

“Nghe nói người vừa mới gọi cho tổng đài hả?” Ân Kiện Nam mở cửa, khuôn mặt mỉm cười một cách thân thiết.

Trung Dật thấy vậy liền lập tức đề phòng.

“Đừng sợ, đừng sợ, tiểu bạch thỏ của ta...” Ân Kiện Nam ngồi xuống kéo Trung Dật ngồi trên đùi mình, cả người Trung Dật vô thức mà run rẩy không ngừng, thân thể không biết làm sao để thoát ra được.

“Nhìn là biết người vừa làm chuyện xấu rồi, thật đúng là ngây thơ!” Ân Kiện Nam mỉm cười nói, thuận tay cầm lấy chiếc máy điện thoại ẩn ẩn vài cái: “Điện thoại này không phải là không thể gọi ra bên ngoài, chỉ có điều người phải biết mật mã mới được... Để xem người gọi cho ai nào... oa... số này ta cũng không biết à nha... Nói cho ta được không?” Ân Kiện Nam vui vẻ hỏi.

“Xin lỗi!” Trung Dật ngập ngừng nói.

“Chẳng qua người chỉ gọi điện thoại thôi có, việc gì phải xin lỗi ta?” Ân Kiện Nam khách sáo nói. (anh đều v~=)))

“Ta không phải muốn trốn... chỉ là ở chỗ này một mình... ta có chút sợ hãi...” Trung Dật tạm thời lấy một lý do chống đỡ, hẳn không thể để Ân Kiện Nam hại bất kỳ người nào nữa, thủ đoạn của Ân Kiện Nam, hẳn hiểu rất rõ...

“Ta cũng cho rằng người không trốn... bởi vì trừ Nhạc Nhạc ra, thì cha và người bà ngày một già của người còn nằm trong lòng bàn tay ta...” Ân Kiện Nam mỉm cười nói, một tay vừa ấn số quay lại, còn tay kia thì luồn vào trong quần Trung Dật mà đùa bỡn phân thân của hắn.

“Xin chào, cho hỏi ai đấy?” Giọng nói đàn ông từ trong điện thoại truyền tới, trái tim Ân Kiện Nam bỗng cảm thấy buồn bực, thật không ngờ trong lòng Trung Dật còn có một nam nhân khác... Ân Kiện Nam nhàu mày, đang định hỏi chút thông tin về đối phương, thì đột nhiên trên cổ cảm thấy có vật gì đó lạnh lẽo...

“Cúp máy, người cho rằng trong phòng làm việc không có thứ ta dùng được sao?” Trung Dật tỉnh táo nói, ánh mắt chứa đầy chống đối đã lâu chưa xuất hiện, con người sâu thẳm đang trừng trừng nhìn khiến Ân Kiện Nam vô thức mà phân tâm, cho đến khi vật kim loại trên cổ cửa vào da thịt.

“Người?... ”

“Cúp máy, đưa chìa khóa hạng quyền cho ta, nhanh!” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú bởi vì sát khí mà lộ ra vẻ hung hãn, Ân Kiện Nam oán giận dùng sức nhéo phân thân của hắn một cái, chỉ thấy trên trán Trung Dật đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nhưng vật kim loại trên tay vẫn bất động như cũ.

“Nhanh lên cho ta...” Trung Dật lại quát, thấy Ân Kiện Nam chậm chạp không di chuyển khiến hắn vô cùng sốt ruột, vất vả lắm mới có cơ hội uy hiếp được hắn, hơn nữa Nhạc Nhạc hiện không ở trong tay hắn, thật đúng là một cơ hội tốt...

“Ta không giao.” Ân Kiện Nam nheo mắt ra vẻ bình thản, còn tay thì càng nhéo mạnh phân thân Trung Dật hơn, rồi hứng thú nhìn bộ dáng thờ dốc của hắn.

“Người sẽ hối hận...” Trung Dật nghiêng răng nghiêng lợi nói, đâm mạnh đầu nhọn cây compa vào cổ Ân Kiện Nam, chỉ thấy một dòng máu chảy ra, mà Ân Kiện Nam thì mặt vẫn không đổi sắc mà mỉm cười nhìn hắn, thậm chí còn xấu xa vắn phân thân Trung Dật ấn vào trong khe hở... Đau đớn khiến Trung Dật đổ đầy mồ hôi lạnh, nỗi sợ hãi trong lòng cũng tăng lên gấp bội.

“Ta sẽ không hối hận, nếu hối hận thì ta đã sớm buông tay rồi.” Ân Kiện Nam khẳng định chắc chắn, dùng một vẻ mặt thương thức cùng vẻ đùa cợt nhìn Trung Dật.

Đột nhiên, Trung Dật rút compa ra, nhân lúc Ân Kiện Nam chưa kịp phản ứng liền đâm vào ngực hắn. Sau đó nhún nài chịu đựng đau đớn đẩy hắn ra rồi vội vàng bỏ chạy, xém chút còn té ngã xuống đất. Trung Dật không kịp thở một hơi, thậm chí còn không sửa sang lại quần áo liền lao ngay ra khỏi phòng làm việc, sau bao lâu chờ đợi, cuối cùng ta đã được tự do...

Tươi cười nhìn hắn bỏ chạy, cũng không gấp gáp đuổi theo, chỉ lấy tay ấn vào vết thương trên ngực đang chảy máu, Ân Kiện Nam âm hiểm cười si mê: “Đâm bị thương trái tim của ta, Trung Dật, người phải trả giá đắt đó...”

Không biết đã qua bao lâu, Thiệu Diệp mới từ từ tỉnh lại, lúc mở mắt, hắn nhìn thấy mưa phùn đang bay lất phất trong không trung, không rõ là ngày hay đêm, vừa rồi... hắn với Trung Dật... ôm nhau thật chặt....

Ôm thật chặt... thân thể hai người... hợp làm một... tâm linh cũng... kết hợp khăng khít...

Thiệu Diệp có chút không muốn tỉnh khỏi giấc mộng vừa rồi, giây giũa một năm, lúc tỉnh lúc mê, dù muốn thừa nhận hay không, thì tinh thần và thân thể của hắn cũng đã mệt mỏi lắm rồi... Thế là, hắn sa vào mộng寐 dù biết khi tỉnh dậy sẽ chỉ còn một khoảng tĩnh lặng, mộng và thực nối tiếp nhau, thật thật giả giả, nhưng cũng làm cho tâm hồn Thiệu Diệp tạm thời yên ổn...

Cho đến khi hắn cảm thấy đủ mới chậm rãi bò dậy, đột nhiên cảm thấy tóc bị kéo căng, Thiệu Diệp ngạc nhiên đứng lên bật đèn, mới phát hiện trên thảm đã tụ lại một vũng máu, mắt lại nhìn lên vách tường, càng thấy đậm sắc máu đỏ hơn, một mùi máu tươi từ mũi truyền đến, Thiệu Diệp cực kì hoảng sợ chạy đến soi gương, ngạc nhiên phát hiện trên đầu cùng mặt của mình chẳng những sưng đỏ lại còn chảy máu, ngay cả mũi, dưới miệng và lỗ tai cũng dính đầy thứ chất lỏng đỏ sẫm, hốc mắt cũng không ngoại trừ, trong chốc lát, Thiệu Diệp không khỏi tự giễu... Ha ha... Đụng như vậy mà lại không chết. Con mẹ nó, ta thật sự là mạng lớn mà...

Thiệu Diệp cầm lấy khăn ướt lau sạch vết máu trên vách tường, bởi vì máu chảy nhiều lắm, cho nên máu chảy trên đó thành từng dòng, vách tường trắng màu ngà voi tựa như chân Trung Dật đang lưu lại một vết máu dài, thể lương mà động lòng người, một loại ý niệm tình yêu vừa chân thực lại vừa thống khổ ...

Đúng vậy... ta thừa nhận... ta yêu người... ta đã sớm yêu người... hơn nữa ta muốn nói cho người... người chạy không thoát... cho dù người dùng dao giết chết tình yêu của ta... ta cũng muốn giữ người ở bên cạnh... bởi vì tình yêu của ta rất nhiều... giết không được... cho dù lấy mạng của ta... ta cũng muốn người vĩnh viễn nhớ đến ta...

Ta sẽ không trốn tránh... cũng không lừa mình dối người nữa... Ta sẽ dũng cảm đối mặt với tình cảm của chính mình... Cuộc đời của con người ngắn ngủi lắm... nếu không thể sống vì bản thân thì thật đáng thương... Ta vất vả mới tìm được người mình thích... dù người đối xử với ta thế nào ta cũng không từ bỏ... cho dù phải vứt bỏ tôn nghiêm... vứt bỏ loại tôn nghiêm chó má... ta cũng sẽ... không hối hận...

Một khi giác ngộ, Thiệu Diệp cảm thấy vô cùng bình yên như có phép lạ, hắn hít một hơi thật sâu, lấy ra một con dao nhỏ, rồi khắc vào lòng bàn tay trái, ngay chính đường tình yêu hai chữ “Trung Dật”... Từ nay về sau “Trung Dật” sẽ không bao giờ trốn khỏi lòng bàn tay ta được nữa... Nghĩ vậy, Thiệu Diệp cảm thấy vô cùng hài lòng, một chút cũng không thấy đau đớn nữa.

Cho đến khi tiếng điện thoại dồn dập quấy nhiễu hắn, thì ra là mẹ hắn gọi, hỏi hắn hai tháng rồi hắn xin nghỉ phép đi đâu? Trong hai tháng nay, cổ phiếu Thiệu thị rất giá, một số công trình dự thầu cũng tổn thất không ít, nếu cứ tiếp tục như vậy hậu quả sẽ thật khó lường... Giọng nói lo âu cùng trách cứ của mẹ hắn làm cho Thiệu Diệp nhận ra sự nhẫn nại của bà, một người mẹ luôn luôn cưng chiều con như bà nếu không phải có chuyện quan trọng chắc sẽ không ra mặt đâu.

Đột nhiên, Thiệu Diệp ý thức được trách nhiệm của bản thân không nhỏ. Thiệu thị thống trị thiên hạ vốn là do cha dựng nên, mồ hôi và máu cả một đời của cha không thể thuộc về người khác được... cho dù anh em họ cũng không ngoại lệ: “Mẹ, hiện tại con có chuyện quan trọng phải ra nước ngoài, mẹ yên tâm, con sẽ lập tức trở về chỉnh đốn công ty, nếu có người muốn gây bất lợi cho công ty, dù là anh em họ, hay bất kì ai, con cũng sẽ không bỏ qua.” Thiệu Diệp kiên quyết tuyên bố, hai đôi mắt sáng ngời rất có thần.

Dọc đường chạy như điên, Trung Dật thở hồng hộc cổ hết sức trốn khỏi nơi đây, chẳng quản gì đến đau đớn không ngớt nơi hạ thân... Hắn cố hết sức chạy trốn... Giả dương khối to lớn tắc trong hậu huyệt của hắn cũng chuyển động theo... chốc chốc lại truyền đến một hồi điện lưu đau đớn bức người... Trung Dật lúc này mới nhận ra mình quá lỗ mãng... cái khóa dưới hạ thân vẫn còn đang ở trong tay Ân Kiện Nam... cái điều khiển từ xa kia ít nhất cũng có thể khống chế trong phạm vi vườn trường... còn có xiềng xích trên cổ cũng chưa được tháo ra.

“...A a... A a a... Ô ô...” Lại một trận tê dại bức người truyền đến, hai chân Trung Dật mềm nhũn, chống đỡ không nổi liền quỵ xuống... đau quá, đau quá, đau quá... một trận điện lưu mạnh mẽ từ nội huyệt theo dây thần kinh chạy khắp toàn thân làm hắn đau đớn đến nhú máu...

Giả dương khối đột nhiên chuyển động nhanh hơn, va chạm vào xung quanh nội bích... Trung Dật đau đến khom lưng lặn lộn trên mặt đất.

“...A a ...Ô ô A... A a a...” Không để ý đến bụi bẩn đã dính đầy người, lúc này Trung Dật chỉ muốn được chết để giải thoát khỏi nỗi thống khổ này mà thôi... hắn đau đến nhe răng trợn mắt... hận không thể rút bỏ toàn bộ dây thần kinh cảm giác trong cơ thể mình...

Xệt! Lại một dòng điện lưu lút nhanh trong tràng ruột, Trung Dật đột nhiên từ trên mặt đất nảy lên như con tôm xinh đẹp giãy giụa trước cái chết... Lúc này, lực phủ ngũ tạng của hắn đã vô thức mà giật lên liên hồi, dòng điện lưu từ tràng ruột xông lên thực quản, đi đến đâu là như thiêu như đốt đến đó khiến hắn vô cùng thống khổ... Nước mắt cùng nước miếng chảy ra điên cuồng... nhưng âm thanh lại nghẹn ngào bất lực như người nghiện đến giai đoạn cuối...

Lại một dòng điện lưu nữa cháy bùng lên trong hậu huyệt... Trung Dật cong người lên... hai tay giơ cao dùng sức bứt mái tóc đen mềm mại như mây đang sưng mồm hôi... Trong màu đen huyền ảo đó lại như ẩn như hiện một khuôn mặt tinh xảo trắng trẻo tuyệt luân đầy nước mắt... Khi ngửa lên, cần cổ vươn thành hình vòng cung đầy quyến rũ, Trung Dật đau đớn phát ra tiếng run rẩy dễ nghe: “...A a a... Ô ô...” Lần này Ân Kiện Nam ra tay vô cùng tàn nhẫn... làm Trung Dật tại góc vườn trường đau đớn vô cùng...

Trung Dật mông lung nhìn thấy vây quanh mình là một vòng học sinh đại học... cố không được... cố không được rồi... “Cứu ta... Cứu ta Ô ô ô...” Thống khổ vươn cánh tay trắng gầy hướng về phía bọn họ, dưới ánh nắng đầu thu như một cây cỏ lau trắng chấp chờn theo gió, yếu đuối mà ôn hòa... mắt thấy vài sinh viên đại học mang theo vẻ mặt ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ đi tới, Trung Dật nhẩn nhẩn đau đớn mà âm thầm thở ra một hơi: “Chỉ cần không quay về... không quay về là tốt rồi... chỉ cần cố nhịn thêm một chút nữa... hắn sẽ không đến nỗi muốn lấy mạng của ta...”

Nhưng ngay lúc Trung Dật nhẹ lòng, các sinh viên đại học đột nhiên bị mấy người áo đen vạm vỡ đẩy ra. Trung Dật thấy vậy liền không nhịn được nỗi sợ hãi mà run rẩy điên cuồng... muốn xoay người chạy trốn nhưng thân thể chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể quỳ rạp trên đất bò như động vật: “Không muốn về... không... không muốn... không muốn... đừng bắt ta ...” Trung Dật lắc đầu hoảng loạn thì thào tự nói, chỉ có điều mấy gã áo đen vẫn đi tới, trong nháy mắt sắp xếp đuổi các sinh viên đi, giày da đen bóng bước lại gần chớp mũi Trung Dật.

Tiếp sau đó, tiếng bước chân bỗng ngừng lại, trên khuôn mặt dính đầy bùn đất đã xuất hiện hai dòng lệ, đó chính là nước mắt không cam lòng... Trung Dật run rẩy khóc lóc, co giật lại mang theo căm hờn, thù hận khiến cho hốc mắt hắn phát đau...

Bỗng một bàn tay mạnh mẽ nâng cằm hắn lên, kéo hắn từ trong bùn đất ra... Trung Dật bị ép phải đối mặt với ánh mắt mang theo lửa hận phục thù của Atula: “Tiểu bạch thỏ của ta, sao lại làm cho chính mình bẩn như thế?” Ân Kiện Nam cười hỏi, trên ngực hắn vẫn bị chiếc compa ghim vào, từng giọt máu đỏ tươi chảy xuống như những viên ngọc trai xinh đẹp, khuôn mặt của hắn vì mất máu quá nhiều mà có chút tái nhợt, cũng vì vậy mà trở nên lạnh khốc...

“Thả ta... cầu xin người... cầu xin người buông tha ta...” Trung Dật cầu khẩn nói, cánh tay vô lực không cách nào thoát được tay hắn, cuối cùng vì thân thể suy yếu mà ở trong lòng Ân Kiện Nam mất đi ý thức...

“Ta đã nói rồi, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay.” Ân Kiện Nam tiến lên ôm lấy Trung Dật rồi nói.

Cont...

24. Chương 24

Ác mộng triền miên...

“Thả ra... cầu người... cầu người buông tha ta...” Trung Dật vừa ngủ vừa giãy giụa, đá đạp, nhưng khuôn mặt tái nhợt của Ân Kiện Nam càng lúc càng phóng đại, cổ tay rắn rỏi nâng thân thể của Trung Dật lên. Hắn cười dữ tợn mang theo mùi máu tanh, giống như vết thương đâm trên ngực hắn, một đóa thạch lựu thắm đắm áo sơ mi...

Trung Dật không chịu được lắc đầu... như muốn cố hết sức giãy giụa thoát khỏi cơn ác mộng này... Không tưởng tượng nổi hẳn muốn đối phó với mình ra sao... Lúc đó, mình tàn nhẫn muốn giết chết hẳn... Hẳn nhất định sẽ không để cho mình chết... nhưng so với chết nhất định còn thê thảm hơn rất nhiều... Trung Dật cuống quýt bỏ lui... nhưng không sao di chuyển được... Thân thể như bị đóng chặt vào một chỗ... đang lúc lo sợ không yên đột nhiên da đầu truyền đến một trận đau đớn tê dại... tóc bị kéo lên, một trận choáng váng khiến Trung Dật giãy giụa tỉnh dậy khỏi ác mộng.

Trong phòng thoáng thoáng mùi nước hoa gay mũi, trước mặt có một đám phụ nữ vây quanh... Tóc bị kéo lên vô cùng đau đớn, Trung Dật muốn đưa tay đẩy nàng ra nhưng nhất thời thân thể chưa hồi phục nên không thể nhúc nhích được.

“Thì ra tiểu đệ coi trọng tên hồ ly tinh này, khó trách đến giờ không chịu kết hôn.” Móng tay bén nhọn còn ác ý bầu vào da đầu Trung Dật, Trung Dật bất đắc dĩ ngẩng đầu lên nhìn nàng.

“Đại tỷ, người xem, ánh mắt của hẳn như vậy, bộ dáng lại có chút đau đớn đáng thương, chắc hẳn tiểu đệ bị hẳn quyến rũ rồi.” Nữ tử bên cạnh nói, lúc này Trung Dật mới nhìn rõ ba cô gái trước mặt, các nàng đều ăn mặc hoa lệ, vóc dáng đầy đặn.

“Không ngờ trên đời lại có tên nam nhân đáng ghê tởm như thế này.”

“Đồ tiện hóa.” Vừa mắng, nữ tử vừa nhỏ một bãi nước miếng vào mặt Trung Dật

“Chúng ta nhất định phải tự mình giáo huấn hẳn.”

“Nhìn cái gì?” Đột nhiên hai tròng mắt của nữ tử đỏ bừng lên..., nàng cảm tức giận tay cao. Trung Dật vô lực nhắm mắt lại, ý thức đang dần tỉnh táo lại. Trong lòng hẳn bỗng sinh ra cảm giác bị ai khó hiểu... Toàn thân vô lực khiến hẳn thở dốc, gắng gượng chờ đợi, chờ cái tát của nữ nhân kia giáng xuống...

Nhưng không như hẳn dự đoán, cái tát mãi cũng chưa thấy xuất hiện, Trung Dật chần chừ ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mấy nàng đang bị vài tên mặc đồ đen ngăn lại.

“Xin lỗi tam vị tiểu thư, thiếu gia đã phân phó bất kì kẻ nào cũng không được tổn thương hẳn.” Giọng nói đầy uy hiếp vang lên.

“Người là cái thá gì? Đã biết chúng ta là tam đại tiểu thư, còn dám ngăn cản, tránh ra.” Một nữ tử quát ầm lên, hai người còn lại thì kiêu ngạo đứng một bên đánh giá sự việc.

“Xin lỗi, chúng ta chỉ nghe lệnh thiếu gia, tam vị tiểu thư, xin mời đi lối này.” Hắc y nhân vươn tay chỉ về phía ngoài.

“Người người người... Người là cái thá gì mà dám đuổi chúng ta đi... Hảo hảo hảo, tên hồ ly tinh kia, người nhớ kỹ cho ta, rồi sẽ có một ngày, ta lấy dao rạch nát cái mặt người ra...” Ba nữ tử ngừng ngoảnh bỏ đi.

Trung Dật kinh ngạc nhìn tròng tròng hồi hải hỗn loạn trước mặt, sau đó hẳn ngạc nhiên khi thấy trong phòng còn có một cái giường khác. Ân Kiện Nam mang ống dẫn khí nằm yên lặng trên đó, hai tay đều đang truyền dịch. Khuôn mặt ngủ say trắng bệch của hẳn khiến Trung Dật cảm thấy sợ hãi. Từ khi sinh ra đến nay, Trung Dật chưa từng thấy hẳn yếu ớt như thế bao giờ, thật không tưởng tượng nổi một người như hẳn cũng có lúc như một người chết mà lẳng lẳng nằm yên trên giường.

...

Trung Dật không dám nhìn nữa, thất thần dựa vào đầu giường để lấy lại tinh thần. Từ trước đến nay, chính mình chỉ như một khối luyện thịt được Ân Kiện Nam cách ly rồi nuôi dưỡng, một người không biết tên bị giam cầm trong dinh thự. Thế giới của mình trừ hẳn ra chỉ có Nhạc Nhạc và Trương Bách. Nhưng buồn cười thay, mình lại hoàn toàn không biết gì về hẳn cả, trừ việc biết hẳn làm giáo sư cho một trường đại học khoa học công nghệ, có rất nhiều tiền, rất có quyền thế... Còn đối với việc hẳn có bao nhiêu tiền, có quyền thế đến mức nào? Mình thật sự không hề biết... càng không biết đến gia thế của hẳn...

Cái hẳn muốn bắt quá là thân thể của mình! Nhưng người ta có thể muốn một thân thể trong bao lâu? Một ngày nào đó nhất định sẽ bị khinh bỉ mà vứt đi... Đến lúc đó, mình còn có thể ngẩng đầu lên làm người sao? Đến lúc đó, Nhạc Nhạc còn có thể nên người được không?

Trung Dật nhớ lại những lời ác ý của mấy phụ nữ kia, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác mềm yếu, vẫn muốn được tự do, muốn chạy trốn... Vì sao nhìn thấy Ân Kiện Nam nằm trên giường bệnh, chính mình lại cảm thấy hoảng sợ? Lâu nay mình vẫn luôn tạo một lớp vỏ bọc kiên cường để bảo vệ bản thân, một khi sụp đổ tan tành, thế giới của mình rồi sẽ thế nào? Đối với ác ngôn ác ngữ này mà sợ sao? Có phải vì vậy mà ham muốn được mạnh mẽ như Ân Kiện Nam? Trung Dật hỗn loạn nghĩ, toàn thân nổi lên một tầng da gà.

“Bạch thiếu gia, xin thứ lỗi, vừa nãy làm người sợ hãi.” Một hắc y nhân tao nhã đi đến, những người còn lại thì đứng canh ở cửa, bố trí rất uy nghiêm.

“...Kiện Nam bị thương như thế nào?” Trung Dật lúng túng hỏi.

“Bạch thiếu gia xin yên tâm, người đã thương thiếu gia chưa chạm đến chỗ hiểm, chỉ có điều hấn mất máu quá nhiều, cho nên phải tịnh dưỡng vài ngày thôi.” Hắc y nhân trả lời ngắn gọn.

“À!” Trung Dật trong lòng như trút được một tảng đá lớn, từ xưa đến nay, hấn chưa bao giờ có ý nghĩ giết người... Suy nghĩ một lúc, đột nhiên hấn nhớ ra một chuyện quan trọng: “Xin lỗi, hôm nay là ngày mấy tháng mấy rồi?”

“Hôm nay là ngày 1 tháng 9. “

“Gi? Ngày 1 tháng 9 rồi.” Trung Dật xem đồng hồ chỉ đúng số 10. Thế là hấn vội vàng rời giường, luống cuống tay chân cố gắng đem sáu mét xiềng xích đeo trên lưng mình, sau đó nhẹ nhàng đi dép lê vào... Chỗ đó vẫn còn đau đớn, cho nên hấn phải vịn vào mép giường mới có thể đứng vững, rồi mới ngẩng đầu hỏi hắc y nhân: “Có thể kiếm cho ta tìm một bộ y phục được không?” Hôm nay hấn phải dẫn Nhạc Nhạc đến trường tiểu học đăng ký báo danh, nếu còn chậm trễ sợ rằng sẽ không kịp mất.

“Thiếu gia có phân phó người không thể rời khỏi phòng bệnh.” Hắc y nhân từ chối nói.

“Không được, ta phải đi, con ta hôm nay cần đăng ký.” Trung Dật lo lắng nói.

“Bạch thiếu gia, xin người yên tâm, việc này thiếu gia đã an bài ổn thỏa rồi.” Hắc y nhân bình thản nói.

“Không được, nó là con ta, nó lên tiểu học, ta nhất định phải tự mình dẫn nó đi.” Trung Dật bỗng nhớ lại hình ảnh bà ngoại dắt mình lên văn phòng thị xã đăng ký, đây là quá trình trưởng thành của Nhạc Nhạc, mình tuyệt đối không thể vắng mặt.

“Bạch thiếu gia, xin người đừng làm khó chúng ta.” Hắc y nhân nói, trong nháy mắt, một đám hắc y đại hán vây tại cửa, Trung Dật nhú mày thở dài.

“Người tên là gì?” Trung Dật đột nhiên hỏi, kinh ngạc nhìn hấn.

Sau một hồi lâu, hắc y nhân mới nhẹ giọng nói: “Bạch thiếu gia, ta tên Lý Lập Cảnh.”

“Lý trong lý mộc, lập trong trạm lập, cảnh trong cảnh sắc sao?” Trung Dật lại hỏi.

“Vốn là cảnh trong cảnh sắc, bên cạnh thêm bộ chữ ‘ngọc.’” Lý Lập Cảnh ôn hòa trả lời.

“Lý Lập Cảnh, tên này rất hay...” Trung Dật đi tới sau lưng hấn: “Người hấn là biết địa vị của ta trong lòng Ân Kiện Nam, nếu như người không cho ta ra ngoài, ta sẽ nói cho hấn người có ý đồ cường bạo ta, người nói hấn sẽ làm gì đây?” Nhẹ giọng nói bên tai hấn, Trung Dật cảm thấy sống lưng ngay thẳng của Lý Lập Cảnh có chút run rẩy.

“Cho dù lần này hấn bỏ qua cho người, ta vẫn như cũ tiếp tục có biện pháp tìm được điểm yếu của người, người có đến mấy cái mạng hả?” Trung Dật âm hiểm nói, trên mặt cố gắng biểu lộ sự tàn nhẫn: “Người có thể đem một đám người đi theo, ta sẽ không trốn, với lại ta không nói, người không nói, đám người kia cũng không, làm sao Ân Kiện Nam biết được, coi như ta xin người cho ta hoàn thành tâm nguyện một người cha, có được không?”

Đồng hồ đã điểm qua con số mười, Trung Dật càng lúc càng toát nhiều mồ hôi, còn Lý Lập Cảnh chỉ lăm lăm một chút trên đầu, trái tim Trung Dật như muốn vọt ra ngoài.

“Sau này giả bộ hung ác nên đóng giống hơn một chút.” Lý Lập Cảnh bình tĩnh thấp giọng nói.

Không lâu sau, bọn họ mang tới cho Trung Dật một bộ quần áo, lúc này hắn mới phát hiện cả người bẩn thỉu, rất muốn đi tắm rửa, nhưng bởi vì thời gian có hạn nên đành phải thôi. Trung Dật đành mượn tạm cái lược chải đầu, chải được một lúc, hắn mới nhớ lâu rồi hắn chưa tự chải tóc cho mình.

Cont...

25. Chương 25

Reng... reng... reng... reng...

Tiếng chuông trường kêu vang lạnh lạnh.

Gã tài xế chở Nhạc Nhạc và Trường Bách đến trường đúng giờ. Tất cả mọi thủ tục nhập học rắc rối đều được Trường Bách giải quyết ổn thỏa. Nhạc Nhạc tuy không phải làm gì nhưng lại vô cùng lo lắng, đã ba ngày nay ba không về nhà rồi. Trường Bách nói ba bị bệnh nhưng ngay cả Ân thúc thúc cũng không có về. Trường Bách lại nói Ân thúc thúc cũng bị bệnh. Ân thúc thúc bị bệnh thì chẳng sao cả, thế nhưng bọn họ tính bị bệnh bao lâu? Hay chẳng người lớn gạt mình nói họ ngã bệnh, nhưng thực tế Ân thúc thúc đã đem ba giấu đi nơi khác để mình không tìm thấy được.

Ấn thật nhiều cơm để mà làm gì... Mao Mao ca nói mình còn phải học sáu năm tiểu học, ba năm trung học, bốn năm đại học... Như vậy mới được coi là người lớn, mới có thể kiếm tiền được. Vậy là mình phải hao phí mất 16 năm, ba sẽ bị Ân thúc thúc khi dễ đến tận 16 năm nữa.

Tại sao mình không sinh cùng lúc với ba? Tại sao Ân thúc thúc không phải là một đứa trẻ? Bọn họ đều là người lớn, làm sao hiểu được nỗi khổ của trẻ con...

Đang suy nghĩ, Nhạc Nhạc bị Trường Bách dắt vào ban ba năm thứ nhất. Trong lớp, học sinh đang vui đùa ầm ĩ, cô giáo tóc dài giống hệt như cô giáo ở nhà trẻ, nhưng chỉ thiếu ba xinh đẹp mà thôi. Ba, ba đã khỏi bệnh chưa? Ba ngàn vạn lần đừng bị Ân thúc thúc giấu đi, Nhạc Nhạc rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ ba...

Nhìn các bạn của mình đều được ba mẹ đích thân đưa đi học, còn mình thì do Trường Bách đưa đến. Bản thân đã không có mẹ, cha lại bị thúc thúc giấu đi. Tại sao bọn họ không gặp phải vấn đề này? Nhạc Nhạc nghĩ đến đây, hai gò má hồng chảy xuống một hàng nước mắt.

Cô giáo trẻ trông thấy tiểu suất ca* ngồi phía cuối đang khóc nhưng chỉ nghĩ đơn giản là do chưa quen lớp học mà thôi.

Tiểu suất ca: là đứa nhỏ đẹp trai đó a ~

— Các em, để cô điểm danh một chút nào. Khi cô đọc đến tên ai thì người đó hô “Có” nha. Cô muốn nghe xem em nào hô lớn nhất a.

Tất cả học sinh đều vui vẻ hưởng ứng, hai mắt mở to nhìn cô giáo. Rất nhanh chóng, từng tiếng “Có” vang lên. Đa số các học sinh nam đều cố hết sức hô lên thật to như để chứng minh mình không còn non nớt nữa. Tuy nhiên chỉ có tiểu suất ca ở phía cuối là chỉ hô lên một tiếng lạnh lùng.

Thanh âm ấy liền thu hút sự chú ý của các học sinh khác. Nhạc Nhạc quả nhiên là con trai Trung Dật, giống hần từ ngoại hình cho đến tính cách. Chỉ có điều Nhạc Nhạc so với Trung Dật lúc bé có chút tươi tỉnh hơn và cũng không gầy như hần.

Điểm danh xong thì còn lại những ba tiết, cô giáo không biết nên sắp xếp tiết mục gì. Nếu hoạt động thì sợ học sinh ầm ĩ, vả lại phụ huynh sẽ có ấn tượng không tốt. Nếu dạy tập viết thì những học sinh hiếu động sẽ thiếu hứng thú. Nàng bèn nhanh trí gọi bọn nhỏ vẽ tranh. Trẻ con tuổi này rất thích vẽ, chắc hần sẽ tập trung vẽ tranh thôi.

— Các em, bây giờ cô sẽ phát cho mỗi em một tờ giấy vẽ, mỗi người đều phải vẽ một bức tranh cho cô xem. Các em có thể vẽ gia đình, bạn thân, người mình tôn kính nhất, hoặc cũng có thể là người mình thầm thích.

Nghe cô giáo nói xong, Nhạc Nhạc thoáng mỉm cười. Nó không biết rằng mình đã làm cho một cô bé thẹn thùng mà đỏ mặt.

Nhạc Nhạc thông thả nhận giấy vẽ. Từ nhỏ nó đã thích vẽ tranh nhưng bản thân lại vẽ rất xấu. Thế nên ba thường dạy nó vẽ, bàn tay sạch sẽ trắng nõn của ba nắm lấy tay nó, từng nét từng nét dạy dỗ.

“Nhạc Nhạc, đây là một thân cây, thân cây vốn thẳng tắp, con vẽ hai đường là được rồi. Trên cây là lá cây, lá cây là một vòng tròn lớn bao lấy chóp thân cây, giống như tóc dài vậy. Thế đây là cây gì con?”

“Ba, đây là cây táo.”

“Trong tranh của chúng ta có rất nhiều vòng tròn, chính là quả táo đó ba...”

“Ba... ba thấy con vẽ bức này thế nào, quả táo trên cây có đẹp hay không?”

“Oa! Thật đẹp a! Nhạc Nhạc của ba là giỏi nhất...”

...

“Nhạc Nhạc, con đang vẽ tranh gì vậy?”

“Con đang vẽ tranh đám cưới.”

“Có thể cho ba xem một chút không?”

“Không được đâu! Chờ bức tranh hoàn thành ba mới có thể xem...Ba không được lại đây, con còn đang vẽ...”

“Được...được...Vậy ba chờ con vẽ xong rồi sẽ xem a...”

...

“Ba... ba... con vẽ xong rồi, ba xem tranh có đẹp không?”

“Oa! Nhạc Nhạc vẽ đẹp thật! Chú rể đẹp trai này là con à?”

“Đúng vậy, ba!”

“Thế cô dâu xinh đẹp kia là ai vậy?”

“Chính là... Ác! Ba, ba đang cười con phải không? Con không nói cho ba biết nữa!”

“Thôi được rồi, ba xin lỗi chú rể nhỏ. Mau nói cho ba biết cô dâu là ai nào?”

“Không!”

...

Nhạc Nhạc vừa vẽ vừa nghĩ, trước kia ở cùng ba thật là vui, trái ngược với thời gian ở nhà trẻ, thật nhàm chán. Cùng ba ra ngoài chơi cũng rất thoải mái dù cho Ân thúc thúc lúc nào cũng bên cạnh... Thật đáng ghét!... Nhạc Nhạc nghĩ lướt qua, cây bút trong tay cũng lướt nhanh trên bức tranh. Dù nó không có kĩ năng phác họa, cũng không nhìn theo ảnh chụp hoặc người thật nhưng bức tranh thoáng cái đã hoàn thành. Bức tranh đẹp đến độ sau khi vẽ xong, Nhạc Nhạc không kìm được mà hôn lên nó một cái.

Sau khi cả lớp đã hoàn tất, cô giáo lần lượt xem từng bức tranh. Kỳ thật hầu hết các bức tranh đều xấu xí quái dị khiến cả lớp cười ầm lên. Có bức như vẽ đầu heo, có bức vẽ mẹ như quái thú và đủ các hình khối kì quặc khác, thi thoảng mới có vài bức vẽ rất dụng tâm.

“Oa! Cuối cùng cô cũng tìm được một bức tranh cực kỳ đẹp nha!” Cô giáo thần bí nói, cả lớp ai cũng hiếu kỳ ngẩng cổ chờ xem bức tranh vô cùng đẹp kia.

Nhạc Nhạc cũng vô cùng mong chờ. Vậy nên khi thấy bức tranh cô giáo đưa ra không phải tranh của nó, nó liền thất vọng hừ một tiếng.

“Đây là tranh của bạn Trần Tâm Dĩnh. Mời bạn Trần Tâm Dĩnh đứng lên. Các em thưởng cho bạn một tràng vỗ tay nhiệt liệt nào.”

Cô bé nhún nhó đứng lên nhưng quyết không chịu nói cho các bạn biết người trong bức tranh kia là ai.

Bỗng một bạn trong lớp lên tiếng: “Nhất định là người bạn ấy thích rồi.”

Tâm Dĩnh quay đầu liếc mắt về phía Nhạc Nhạc, mặt càng đỏ hơn.

Cô giáo trong lòng hiểu rõ liền mỉm cười, tình cảm của trẻ con thật hồn nhiên a...

Đột nhiên, nàng bị bức tranh tiếp theo thu hút. Đây là một bức tranh chỉ được vẽ đơn giản bằng bút máy, khuôn mặt và hình dáng người trong tranh lại rất sinh động. Đặc biệt là hai tròng mắt tô đen nhánh, đen đến sáng ngời. Thế nhưng, ở trung tâm ánh sáng lại kín đáo mang theo một nỗi u buồn sâu sắc.

Nàng cơ hồ khẳng định chính mình cũng không thể lột tả được như bức tranh này. Vậy nên, khi nàng hướng về phía đứa trẻ vẽ bức tranh, tay nàng có chút run rẩy.

“Oa! Thật đẹp, thật đẹp a!” Cả lớp đồng thanh nói.

“So với bức tranh của Trần Tâm Dĩnh còn đẹp hơn gấp trăm lần.”

“Không biết là tranh của ai vậy nhỉ?”

“Giỏi gì chứ! Thầy dạy mỹ thuật của tớ vẽ còn đẹp hơn gấp ngàn vạn lần.”

Trong khi cả lớp đang xôn xao, cô giáo bèn lên tiếng:

“Các em, bức tranh này là do bạn Bạch Duẫn Nhạc vẽ, bạn ấy đang ngồi ở phía cuối cùng kia kìa. Xin mời bạn Bạch Duẫn Nhạc đứng lên cho các bạn khác biết mặt nào. Các em cho bạn một tràng pháo tay đi.”

Cả lớp vỗ tay rộn rã, có bạn thấy bức tranh của Nhạc Nhạc đẹp nên sinh ý muốn làm quen:

“Nhạc Nhạc, người trong tranh cậu vẽ là ai vậy?”

“Cậu vẽ chị gái của cậu à? Nhìn có chút giống cậu a.” Một cậu bạn nghi ngờ. Nhạc Nhạc lắc đầu.

“Vẽ em gái cậu phải không?” Nhạc Nhạc lại lắc đầu.

“Bạn gái?” Vẫn lắc đầu.

“Cô của cậu sao?” Vẫn như vậy.

“Hay vẽ mẹ của cậu?” Không phải.

“Hả! Vậy là vẽ bà nội của cậu rồi!” Lời vừa nói ra cả lớp liền bật cười. Nhạc Nhạc vẫn vậy lắc đầu.

Cô giáo bèn mỉm cười: “Nhạc Nhạc có muốn nói cho cô và các bạn biết em vẽ ai không?”

“Đó là ba của em.” Nhạc Nhạc tự phụ nói, ba quả nhiên là xinh đẹp nhất.

“Gạt người. Có ba nào lại để tóc dài không?”

“Đúng vậy, con trai đều cắt tóc ngắn. Bạch Duẫn Nhạc nói dối.”

Cô giáo thấy sắc mặt Nhạc Nhạc thay đổi, trong lòng hiểu rõ, dịu dàng nói:

“Cũng không hẳn vậy đâu các em. Cô thấy rất nhiều ngôi sao nam cũng để tóc dài. Như Trịnh Nguyên Sướng hay Ngô Tôn a... Bọn họ đều là những mỹ nam để tóc dài cả đấy. Ai nói con trai không thể để tóc dài nào?”

(Bảng Tiêu: Nguyên bản là tên diễn viên là XXX nha. Nhưng nàng Yuuta nói nghe nó như “tuyên truyền vphdt” thế nên beta Kumiko chém theo sở thích của nàng ý thành 2 thên ku này =)))

“Nói vậy cha của Nhạc Nhạc cũng là ngôi sao rồi.” Các bạn khác cảm thấy tò mò.

“Hừ! Cha tớ so với ngôi sao còn xinh đẹp hơn.” Nhạc Nhạc vênh mặt nói.

...

Lại nói đến Thiệu Diệp, sau hai tuần điều trị, bộ dáng vớ đầu heo =)) của hắn mới khôi phục lại bình thường. Bác sĩ nói hắn bị chấn thương nhẹ ở não cùng màng nhĩ bị rạn nứt, phải tiếp tục theo dõi. Nếu tình hình nghiêm trọng thì phải phẫu thuật.

Thiệu Diệp tích cực phối hợp trị liệu, vết thương của hắn cũng không để lại di chứng gì. Hắn vẫn có thể tự mình tiếp quản công ty. Mọi hoạt động của công ty từ trong ra ngoài, tất cả các hạng mục giao dịch của

công ty, công trình đấu thầu hay tình hình hoạt động chứng khoán, hẳn đều tự tin khẳng định chính mình có khả năng nắm rõ.

Mỗi khi mệt mỏi, cảm thấy trống rỗng, Thiệu Diệp liền nhìn vào lòng bàn tay, lặng lẽ gọi: “Trung Dật”

...

Mặc dù mới tốt nghiệp đại học chưa được bao lâu nhưng đã đi dạy được ba năm, phụ huynh đánh giá nàng cũng không tồi. Hôm nay nàng chỉ dạy học trò một bài thơ nhi đồng đơn giản thế nhưng áp lực của phụ huynh cũng thật ghê gớm. May mắn là buổi chiều có thể nghỉ ngơi, dạy lớp dưới thật là tiện lợi. Cô giáo sung sướng nghĩ thầm.

Reng... reng... reng... reng...

“Được rồi, các em nhớ vào lớp đúng giờ nhé, để cô xem bạn nào ngoan nhất a.”

Cô giáo Diễm Diễm vừa nói xong, đột nhiên phát hiện có một học sinh trung học đang đứng trước cửa.

“Thưa cô, có Bạch Duẩn Nhạc ở đây không ạ? Phụ huynh của cậu ấy đến tìm!”

“Ác, có em nào muốn đi báo cho Bạch Duẩn Nhạc lên phòng giáo vụ gặp phụ huynh không?” Cô giáo hỏi.

“Em.”

“Em.”

Tức khắc liền có hai bạn cùng lớp hăng hái xung phong đi tìm Nhạc Nhạc. Cô giáo quay trở lại lớp học, cân nhắc xem có nên đi gặp mặt phụ huynh của Nhạc Nhạc một chút không?

“Bạch Duẩn Nhạc, người nhà của cậu đến đây.”

Vừa nghe xong, một nhóm học sinh lập tức đứng lên nhao nhao:

“Các cậu muốn đi xem ba của Bạch Duẩn Nhạc không?”

“Muốn chứ. Không biết ba cậu ấy có xinh đẹp như lời kể không nhỉ?”

“Nhưng không biết xem ở đâu a?”

“Cậu ngốc thế! Đương nhiên là ở phòng tiếp phụ huynh rồi.”

“Thế nhưng phòng tiếp phụ huynh ở đâu?”

“Tớ biết... tớ biết!”

“Biết rồi thì không mau dẫn đường đi!”

“Tớ muốn đi...”

“Tớ cũng muốn đi...”

Nói xong, một đám học sinh kéo nhau lên phòng tiếp phụ huynh. Có lẽ đông người cùng làm chuyện xấu nên có thêm can đảm, cả đám học trò đều đặc biệt hưng phấn.

Cont...

26. Chương 26

Được Lý Lập Cảnh sắp xếp, Trung Dật nhanh chóng được đưa đến trường Nhã Nhạc – trường học dành cho quý tộc. Mặc dù học sinh ở đây không nhiều nhưng đều thuộc hàng danh giá. Giáo viên chủ yếu đều nổi tiếng hoặc đã qua đào tạo tại nước ngoài. Thiết bị học tập trong trường thì khỏi phải bàn. Chỉ có thể dùng hai chữ “sang quý” để nói về ngôi trường này.

Ân Kiện Nam lúc chọn trường này cho Nhạc Nhạc vốn cũng chỉ phải bỏ ra một chút tiền. Nói cách khác, trường học này vốn là sản nghiệp nhà hắn. Hẳn là con trai duy nhất của nhà họ Ân, trên hắn còn có ba người chị. Cho nên nói đơn giản thì trường học này là do hắn mở ra.

Ngồi trong xe, Trung Dật có cảm giác như đang làm chuyện xấu, vừa lo âu lại vừa hưng phấn. Hắn chỉnh lại cổ áo sơ-mi nhằm che đi häng quẻ trên cổ. Bên trong chỉ còn đau một chút nhưng hắn vẫn cảm thấy không thoải mái. Hắn không hiểu cảm giác đó là gì? Hình như là cái cảm giác thiếu an toàn thì phải? Trung Dật rầu rĩ nghĩ.

“Người có khỏe không?” Lý Lập Cảnh ngồi bên cạnh đột nhiên hỏi.

Trung Dật chỉ nhẹ gật đầu, dường như không hề cảm thấy häng hái khi được quan tâm như thế. Một lát sau, Trung Dật đột nhiên nở nụ cười. Nụ cười này thật quá mê người, khuôn mặt trắng nõn như hoa sen mới nở, cảm thấy như toát ra sự thoát tục thanh thoát, mắt phải lại hơi co giật. Nếu mình có thể câu dẫn người kia... vậy thì...

“Chiêu đó không có tác dụng với ta đâu.” Lý Lập Cảnh nghiêm túc nói.

Trung Dật phần nộ gục đầu, cảm thấy chán ghét chính mình.

“Người biết từ trước đến nay người ta bội phục nhất là ai không?” Một lúc sau, Lý Lập Cảnh đột nhiên mở miệng hỏi.

Trung Dật lắc lắc nhưng đầu cũng không nâng lên một chút nào, hắn không hề có hứng thú với đề tài này.

“Đó chính là Ân Kiện Nam lão đại.” Lý Lập Cảnh giải thích. Câu trả lời làm Trung Dật vô cùng ngạc nhiên.

“Lão đại là một người cứng rắn. Người bình thường bị đâm vào ngực đã sớm ngã xuống rồi. Vậy mà hắn, bị người đâm vào, cách tim có một chút nhưng vẫn chống giữ được. Trước khi ngất đi cũng lệnh cho bọn ta tìm kiếm người, bảo vệ người cho bằng được, khi cần thiết có thể đắc tội với người nhà hắn. Thậm chí, ngay cả việc nhập học của con người, hắn cũng sắp xếp ổn thỏa...”

“Vậy đúng là phải cảm tạ hắn.” Trung Dật thờ ơ nói.

“Nhưng làm ta cảm động nhất là khi hắn bị thương như vậy mà vẫn cho dời đi phân nửa số giáo viên, kiên trì tận mắt thấy được người mới bằng lòng đi cấp cứu. Lão đại quả nhiên là một nam nhân chính trực, người như thế muốn gì chẳng lẽ lại không có được sao?”

Nếu chỉ phiên diện nghe theo lời Lý Lập Cảnh nói, Trung Dật có thể khẳng định Ân Kiện Nam chính là một vĩ nhân rồi. Vậy loại người như mình đây sao lại dám gây khó dễ cho vĩ nhân?

“Người như thế muốn gì chẳng lẽ lại không có được sao?”

Chính xác, những lời này không sai chút nào. Một người có thể nhẫn tâm đến mức như hắn nhất định sẽ không để tuột mất thứ gì.

Nhưng ta đáng bị như vậy sao? Vừa sinh ra ta đã đắc tội với hắn ư? Ta đã thuận theo hắn, bị giam hãm, phải sống cuộc sống hắn bố thí cho. Vì sao người khác lại cho rằng ta là “Hồ mỵ”, “Ác tâm”, “Tiện hóa”? Cả người Trung Dật gần như phát đau. Hắn dốc sức hít một hơi, không khí trong xe vô cùng khó chịu khiến hắn thấy không thoải mái.

“Nếu bây giờ thả người tự do, người có thể tự lực cánh sinh sao?” Lý Lập Cảnh bình thản hỏi.

“Ta không biết... Có thể là không còn cách nào để sống... Nhưng có chết thì cũng được chết trong tự do, cũng còn được làm con người.”

“Ngây thơ.” Lý Lập Cảnh khinh thường nói.

Trung Dật quay đầu đi giả vờ ngủ, không thèm để ý đến hắn. Tới khi đến trường tiểu học Nhã Nhạc, Trung Dật mới hỏi: “Người không phải thủ hạ của Ân Kiện Nam? Người là ai?”

“Ta thật sự là thủ hạ của hắn. Chỉ có điều, ta với hắn còn là bạn thời đại học, hắn đặc biệt điều ta đến đây bảo vệ người. Về chuyện giữa hắn và người, ta đã sớm nghe qua. Nhìn hắn phải yêu khổ cực như vậy, ta thực sự rất lo lắng cho hắn.”

“Ý người là hắn so với ta còn thiệt thòi hơn sao? Haha.” Trung Dật mỉm cười hỏi, trái tim từng trận co buốt.

...

Vì có sự giúp đỡ nên Trung Dật rất nhanh chóng được đưa đến phòng tiếp phụ huynh của trường. Do lai lịch của hắn không hề tầm thường, giáo viên trong trường không dám chậm trễ với hắn. Hiệu trưởng cùng giáo viên chủ nhiệm đều tự mình tới nghênh đón. Trung Dật ân cần đáp lại tất cả. Bởi vì, hắn vốn ít nói chuyện với người ngoài, bình thường hắn cũng không hiểu phải nói cái gì. Hắn vốn rất hay lúng túng khi chạm mặt với người có chức vụ. Vậy nên tình cảnh này làm hắn cảm giác rất khó ứng phó.

Mình chẳng lẽ chỉ thích hợp nấp sau Ân Kiện Nam, mang thân phận nô lệ cùng... người yêu của hắn.

...

Mới ngồi được một chút, vẻ mặt Trung Dật đã cười đến độ cứng đờ rồi. Cũng may vừa lúc đó có mấy đứa nhỏ từ song chắn cửa ló đầu nhìn vào. Mặc dù hiệu trưởng vẫn còn đang nói, Trung Dật không hề nghĩ ngợi gì liền vẫy tay với mấy đứa nhỏ kia. Vẻ thân thiện của hắn khiến cho một số học sinh lớn mật dám tiến vào.

“Các cháu là bạn cùng lớp với Bạch Duẩn Nhạc à? Các cháu biết bạn ấy ở đâu không?” Trung Dật vui vẻ hỏi.

“Vâng, chúng cháu là bạn cùng lớp với Bạch Duẩn Nhạc.”

“Bạch Duẩn Nhạc vẽ tranh rất đẹp ạ.”

“Chúng cháu cũng chọn cậu ấy làm lớp trưởng nữa.”

Chốc lát, cả đám học sinh bắt đầu ba mồm bảy miệng nói theo, những học sinh ở ngoài cửa sổ không có việc gì cũng vào nốt. Hiệu trưởng thấy dẫu giầy làm bản phẩm tức giận nhíu mày, nhưng thấy Trung Dật đang vui nên không dám nói gì.

“Anh ơi, anh thật sự là ba của Duẩn Nhạc sao?” Một bé gái đáng yêu hỏi.

“Đúng vậy. Ba mẹ của các cháu đâu? Có đến không?” Trung Dật cười hỏi.

“Có ạ. Nhưng bọn họ đã về hết rồi.” Bé gái trả lời.

“Anh thật xinh đẹp quá, em có thể vuốt tóc anh một chút không?” Một bé trai rụt rè hỏi.

“Được chứ.” Trung Dật đưa đầu lại gần. Ai ngờ chỉ trong chốc lát trên đầu có thêm bảy tám bàn tay bé nhỏ. Đột nhiên, một bé gái không biết từ đâu leo lên trên đùi hắn ngồi. Trung Dật hơi cảm thấy đau nhưng cũng không đẩy ra. Cứ như vậy, toàn bộ học sinh đều leo lên ngồi trên đấy.

“Oa! Anh, anh đeo vòng cổ da, anh có thể tháo ra cho em mượn chút được không?”

Trước ánh mắt ngây thơ của lũ trẻ, Trung Dật thấy đau nhói trong tim, gượng cười nói: “Không được, vòng này rất quý, không thể nghịch lung tung.”

Oa! Bị một đám trẻ con vây quanh cảm giác khó chịu nhưng cũng thật ngọt ngào. Còn có... bàn tay nhỏ bé của chúng cứ sờ loạn người mình.

“Em có thể đổi ba em lấy anh được không? Anh làm ba em nhé?” Một đứa trẻ mập mạp hỏi.

“Anh có phải là ngôi sao không? Hình như em đã thấy anh trên ti-vi rồi...” Một đứa bé nhỏ con hỏi tiếp lời.

“Anh ơi, em tặng anh này.” Một bé gái e lệ cầm tấm vải thêu đôi đưa ra.

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong chờ của cô bé, Trung Dật ngăn cả người không biết có nên nhận hay không... Lần đầu tiên có người tặng vải thêu đôi cho mình!

“Xin anh hãy nhận lấy đi mà...” Bé gái kiên trì, Trung Dật không còn cách nào khác đành nhận lấy. Đột nhiên má phải có chút lạnh, cô bé tặng vải đôi bất ngờ tát nhẹ lên má phải Trung Dật? Đây rất... rất... Sau đó, bé gái trên đùi cũng không chịu ngồi yếu thế mà tấn công má trái của hắn.... Đây là... đứa nhỏ này... Trời ạ... Trung Dật tiến không được mà lùi cũng không xong, rơi vào tình thế khó xử.

...

“Cút ngay!” Đột nhiên một thanh âm như sét đánh vang lên, Nhạc Nhạc từ cửa chạy vào. Trung Dật còn chưa lấy lại được tinh thần, đám bạn xung quanh đã bị Nhạc Nhạc đuổi hết: “Cút ngay! Đây là ba của tớ, không phải ba các bạn!” – Nhạc Nhạc tức giận nói.

Miếng vải thêu đôi trên tay Trung Dật cũng bị Nhạc Nhạc vút ném về phía bạn học. Lần đầu tiên Trung Dật mới biết Nhạc Nhạc nổi giận với bạn bè là như thế nào. Trung Dật biết là nó ghen tị, cũng biết nó cá tính quật cường không dễ gì tự nhận khuyết điểm, hấn cố gắng nghiêm túc mà nói với Nhạc Nhạc: “Con không nên cư xử như vậy với bạn học, phải hòa thuận với bạn bè chứ...”

Đột ngột trên môi có cảm giác mềm mại, Trung Dật kinh ngạc nhìn thấy khuôn mặt Nhạc Nhạc phóng đại lên... Nó đang hôn môi mình? Không hề do dự, hấn liền lập tức dùng tay đẩy ra. Nhưng bờ môi mềm mại không dễ dàng mà rời đi, Trung Dật hơi lưỡng lự đánh cho Nhạc Nhạc một bạt tai.

“Ba là của tớ, không cho các bạn cùng đoạt ba.” Một bên má Nhạc Nhạc bắt đầu hồng lên, chỉ về phía đám bạn kia tức giận cảnh cáo.

Trung Dật thấy xấu hổ vô cùng, nắm tay Nhạc Nhạc kéo ra khỏi phòng. Vừa đi hấn vừa hỏn hển nói với Nhạc Nhạc: “Con đã trưởng thành rồi, vì thế từ nay về sau không được hôn ba nữa.” Bởi vì quá xấu hổ, Trung Dật mặc nhiên mắng mỏ. Nhạc Nhạc đi theo sau hấn không nói gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắt xanh mét lại. Vừa này ba đánh nó một cái bạt tay đã làm nó mất mặt lắm rồi, vậy mà giờ cũng không an ủi nó.

“...Từ nay ba đừng đến trường học tìm con nữa.” Nhạc Nhạc quả quyết nói.

“Vì... vì sao?” Trung Dật miệng lưỡi khô khốc hỏi. Câu này quen quá... khi đó Thiệu Diệp... Thiệu Diệp cũng từng nói như vậy...

Vì sao bây giờ Nhạc Nhạc... Nhạc Nhạc cũng... Nó có biết mình phải khó khăn lắm mới đến gặp được nó không?

“Vì sao không cho ba đến trường học tìm con nữa? Con không phải thích nhất được ở cùng ba sao? Không phải con thích được ba cho đi chơi khu vui chơi? Đi vườn thú? Đi ăn lúa mạch sao?” Trung Dật nhẹ nhàng hỏi. Tim hấn đập dồn dập, tâm can bảo bối của mình lại hiểu nhầm cái gì rồi?

“Bây giờ con không thích nữa!” Nhạc Nhạc bị dồn nén liền nóng nảy nói lớn. Tiếp theo, nó đột nhiên xoay người đối mặt với Trung Dật: “Ba, sau này ba ở nhà đợi con. Khi nào tan học con sẽ nhanh chóng trở về cùng ba, ba không nên ra ngoài tìm con. Nếu như ba muốn ra ngoài nhất định phải có con theo cùng.” Nhạc Nhạc nghiêm mặt nói, nửa bên mặt vẫn còn sưng đỏ.

Trung Dật biết Nhạc Nhạc muốn độc chiếm. Nhưng vì sao trái tim lại không ngừng chua xót? Trung Dật không muốn để cho những kỷ niệm đau thương trong quá khứ hiện về... Nhạc Nhạc chỉ là một đứa trẻ... mình không nên suy nghĩ quá nhiều... Nhưng...

“Ba, ba mau chấp nhận đi.” Nhạc Nhạc cố chấp.

“Được.” Trung Dật miễn cưỡng trả lời.

Cứ như thế, hai cha con dắt nhau đi dạo khắp sân trường, đám vệ sĩ cũng không quên theo sát phía sau.

Trung Dật vốn định nhân lúc Ân Kiện Nam đang hôn mê mà tìm cách mang Nhạc Nhạc bỏ trốn. Dù có đôi chút khó khăn nhưng Nhạc Nhạc đã trong tay mình, vật ở hậu đình cũng lấy ra rồi... đây đúng là một cơ hội tốt. Nhưng hiện giờ lại phát sinh chuyện này... thực sự không có tâm trạng nữa... Trung Dật không biết phải làm thế nào...

Là hấn cần ta? Hay ta cần hấn? Mười năm, toàn bộ đều đã rối loạn hết rồi.

...

Hai cha con dắt nhau ra ghế ngồi, lần đầu tiên hai cha con ngồi cạnh nhau mà không nói gì.

“Ba, Nhạc Nhạc lúc này có phải rất xấu không? Con xin lỗi, Ba!” Nhạc Nhạc khê nói. Trung Dật chỉ biết lắc đầu cười gượng.

“Ba có phải đang giận không? Ba có phải đang muốn khóc không?” Nhạc Nhạc tiếp tục hỏi.

“Không có!” Trung Dật cố mỉm cười ôn hòa với Nhạc Nhạc.

“Nhưng hai tròng mắt của ba cứ như muốn khóc ấy...” Tay Nhạc Nhạc nhẹ nhàng gạt qua khóe mắt Trung Dật, nước mắt cũng từ khóe mắt Trung Dật chảy xuống...

...

“Bạch thiếu gia, thiếu gia đã tỉnh lại, hẳn muốn người lập tức trở về.” Lý Lập Cảnh thông báo.

“Được.” Trung Dật mệt mỏi đứng lên. “Nhạc Nhạc, con đi học đi, ba phải về rồi.”

“Ba, buổi chiều con không có tiết học, con về cùng ba.” Nhạc Nhạc trộm nhìn Trung Dật, không hiểu vì sao ba lại rầu rĩ đến vậy.

“Ba muốn đi thăm Ân thúc thúc, con cứ theo chú Trường Bách về nhà đi.” Trung Dật gọi Trường Bách nhờ hẳn đưa Nhạc Nhạc về. Lúc này tạm không nên nghĩ đến Nhạc Nhạc nữa.

Nhạc Nhạc không muốn nhưng lại nhìn thấy sắc mặt Trung Dật không được tốt: “Vậy ba nhớ mau trở về nha, con ở nhà chờ ba.” Nhạc Nhạc cứ dặn dò mãi rồi mới theo Trường Bách về nhà.

Đợi Nhạc Nhạc đi rồi, Trung Dật cũng đứng dậy ra xe. Đi dọc hành lang khuôn viên trường, giữa hành lang là một tấm gương lớn, Trung Dật vô tình nhìn vào. Bỗng dưng liền cảm thấy hoảng sợ.

Cả người bắt đầu run lên. Con người đen như mực tựa Lưu Tinh giữa Thiên Hà, như bất cứ lúc nào cũng chực khóc. Đôi mắt lớn hơn bình thường, run rẩy theo hàng mi dày tinh tế. Bộ dáng khiến người ta phải động lòng thương xót.

“Đây không phải mình...” Trung Dật phần nộ tiến nhanh. Đồng thời người trong gương cũng tiến lại gần.

Sống mũi cao như ngọn núi mùa thu. Hai cánh mũi rất tinh xảo tựa ngọn núi trong mây dính trên khuôn mặt. Đôi má hây hây như mây khói mang vẻ mỏng manh yếu ớt. Mày ngài dày, rậm như đôi cánh màu mực xen lẫn kiếm khí như vừa muốn ở lại vừa muốn bay vào tóc mai nhưng đành bất lực. Đôi mày ngài này đã vẽ nên một dấu mốc làm lay động lòng người. Làn da trắng như tuyết không cảm xúc mà mát lạnh. Mơ hồ như làn khói mờ ảo trên đầm sâu lại như một đóa hoa lan đọng sương ẩn cư trong thâm cốc trong lúc cực đỉnh hóa thành một linh hồn trong không trung. Đôi môi cong vừa phải ẩn trong nét mềm mại có thể thấy được sự cứng cáp. Đôi môi ấy cứ như bị đè nén cô đơn dưới ngọn núi cao. Mái tóc dài như mây đen bay trong gió. Trên cái cổ nhỏ nhắn trắng như sứ chưa bằng nắm tay là hạm quyền như muốn khóa lại mùi vị của cấm dục và nhục dục...

“Đây không phải mình... Không phải mình... Không phải... Không phải...? Cổ tay trắng nhỏ trút hết tức giận vào tấm gương. Tiếng bang bang phát ra cũng với hình ảnh người trong gương đang bất lực, bối rối.

Giữa vườn trường, Trung Dật không thể nhìn ra chính mình ngày trước. Phong thái ngang ngược ngông cuồng, thân hình khỏe mạnh cứng cáp, toàn thân luôn tràn ngập nhiệt huyết nam nhi, hoàn toàn không thấy nữa rồi... Trung Dật kích động bứt mái tóc dài, mái tóc đã khiến trái tim bao nữ nhi rung động... Là ai đã biến mình thành hình dạng này? Trung Dật cố gắng hết sức đâm mạnh tấm gương lớn nhưng đành bất lực. Cái gương vẫn trơ trơ đứng đó nhưng bản thân hắn lại bị ngã về phía sau.

Trung Dật thuận thế ngã vào Lý Lập Cảnh, thất thần thì thào hỏi: “Đó không phải ta? Là ai biến ta thành như vậy?”

“Người biết không? Ta có cảm giác người là người không thích hợp với tự do.” Lý Lập Cảnh thản nhiên nói.

Cont...

27. Chương 27

Trong bệnh viện, Ân Kiện Nam sớm đã chờ không nổi. Hắn không thèm đếm xỉa tới lời bác sĩ cứ đi tới đi lui trong phòng bệnh, trong người cảm thấy buồn bực bất an. Nếu không phải tin tưởng con người Lý Lập

Cảnh, hấn sợ chính mình sớm đã không thể chờ đợi nổi mà đuổi theo. Nếu không phải tính mạng chỉ có một, hấn thật muốn đem mỗ ngực mỗ bụng, tìm xem trái tim hấn đang lưu lạc nơi nào?

“Sao lại thành như vậy?” Để Lý Lập Cảnh ôm theo Trung Dật đi vào, Ân Kiện Nam đỏ mắt hỏi rồi thuận tay đem Trung Dật ôm vào lòng: “Người đánh ngất hấn?”

“Sao vậy? Người đau lòng rồi ư? Đã quên vết thương bị hấn đâm rồi sao?” Lý Lập Cảnh cười nhạt hỏi ngược lại.

Ân Kiện Nam nghe Lý Lập Cảnh giễu cợt, tâm tình cũng không quá kích động mà chỉ vùi đầu hôn lên trán, lên mi mắt Trung Dật... Một lúc lâu sau, hấn mới khở tâm nói: “Mỗi lần hấn rời khỏi tầm mắt, ta đều rất lo lắng. Ngay cả tính mạng, ta cũng có thể dâng cho hấn thì còn so đo một cái lỗ nhỏ trên ngực sao?” Ân Kiện Nam nói như là bày tỏ, cũng như là ám chỉ. Không so đo sao? Vì sao hấn không thể an phận? Cũng đã nhiều năm rồi...

Lý Lập Cảnh cười khỏ mà nói: “Muốn làm tình thánh hả? Người thật sự là hết thuốc chữa rồi.”

...

Bởi Ân Kiện Nam tương đối khỏe mạnh nên cơ thể hấn hồi phục khá nhanh. Sau ngày thứ hai tỉnh lại, hấn cũng nhanh chóng xuất viện, trừ việc thân thể đã khá hơn, còn có nguyên nhân khác – có tin tức.

Lần này nằm viện làm lộ ra thân phận đồng tính luyến ái của hấn. Lâu nay thấy hấn “không gần nữ sắc”, có người đã phỏng đoán là hấn đồng tính. Chỉ là, thứ nhất hấn hành động rất cẩn thận, thứ hai hấn vốn không phải con cưng của giới truyền thông nên chuyện lớn chuyện nhỏ đều không quấy rầy gì đến hấn. Nhưng hôm nay, tin tức này có xu hướng bị khuếch trương, không hiểu người nào cố tình làm rộ lên. Điều này khiến hấn rất tức giận, rất muốn giết người... Không lâu sau, trên tạp chí lại lộ hình chụp Trung Dật ra ngoài. Mặc dù hấn đã tìm mọi cách giải quyết, đem thu toàn bộ kỳ tạp chí kia. Tuy vậy, Ân Kiện Nam vẫn không khỏi lo lắng.

Hấn lo rằng chuyện sẽ diễn biến đến mức bản thân không thể khống chế. Trung Dật mặc dù luôn muốn trốn khỏi mình nhưng chỉ đơn thuần là sự bần khoản chứ hấn vốn không có khả năng. Nhưng nếu tăng thêm lực lượng từ bên ngoài sẽ rất khó nói... Những việc mình làm với Trung Dật, ít nhất cũng cấu thành tội danh hạn chế tự do của người khác, cưỡng bạo, uy hiếp. Nếu dấu vết những việc đó bị tố giác thì không phải chuyện đùa, có tiếng xấu chỉ là chuyện nhỏ, thế nhưng mất đi Trung Dật mới là điều không thể.

Để đoạt được người này, hấn đã bỏ đi bao nhiêu lương tâm? Để có được một chút phần cảm tình này, hấn phải mất bao nhiêu công phu? Thật vất vả mới có một chút thành quả, hấn làm sao để kẻ khác phá hư. Ân Kiện Nam tức đến đỏ mắt. Cho dù phải trả giá thế nào cũng muốn đem Trung Dật giữ chặt bên mình. Mặc kệ có chuyện gì phát sinh cũng không buông tay hấn.

“Ách...” Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nóng rực, Trung Dật lo lắng tỉnh dậy. Đến khi thấy rõ người trước mắt là Ân Kiện Nam thì không tự chủ liền trở nên run rẩy. Thấy hấn vung tay lên, Trung Dật hoảng sợ lập tức nhắm mắt lại. Lần này, mình đâm hấn bị thương sợ rằng sẽ không yên ổn. Lại vừa lúc bản thân rơi vào trong tay hấn...

Lông mi Trung Dật hạ xuống không tự chủ mà phát run như cánh bướm đen. Không như dự đoán, không có cái tát nào cả mà chỉ có bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vẽ lên mặt Trung Dật: “Làm gì trái với lương tâm nên mới sợ ta phải không?”

Hồi tưởng Trung Dật khi đó thông minh cùng dũng cảm, Ân Kiện Nam ngược lại càng sinh nhiều yêu thương. Suy nghĩ của Trung Dật là không sai, sai chính là hấn đã đánh giá nhầm sự cố chấp của mình. Cho dù tính mạng có bị uy hiếp nhưng vẫn quyết không chịu buông tay. Một người ngay cả tính mạng cũng không thêm đếm xỉa thì vốn không thể bị uy hiếp. Trái lại, Trung Dật sợ dĩ phải sống cuộc sống bị dương thế này là vì bị mình ràng buộc, nói trắng ra là hấn thiếu mất sự tàn nhẫn.

“Ta yêu người như thế, dù người làm gì ta cũng không tính toán. Nhưng người khác thì không hấn.” Ân Kiện Nam từ trên nhìn xuống nói, ôn nhu mà hàm chứa khí phách. Động tác thật ưu nhã, hấn đem ba cánh tay bị cắt đứt đưa đến trước giường Trung Dật: “Chủ nhân ba cánh tay này người có ân tượng không?”

Trung Dật kinh sợ. Chứng kiến ba cánh tay bị cắt đứt vẫn còn vết máu khô, hấn liền không kịp ngạc nhiên hay sợ hãi mà điên cuồng nôn. Dịch chua từ dạ dày nôn lên thực quản. Biểu cảm không tin nổi tròng mắt nhìn Ân Kiện Nam: “Người... Người...”

Ân Kiện Nam cười mang theo vẻ mặt ôn hòa: “Thế nào? Không phải là bạn bè tốt với nhau sao? Sao hôm nay ngay cả tay của bọn họ cũng không dám chạm?”

Chưa kịp nói xong, lòng bàn chân Trung Dật đã phát lạnh. Hấn lao tới phòng tắm điên cuồng nôn vào bồn cầu, sao lại thành ra như vậy? Tiểu Khúc? A Thịnh? Ngô Tử? Tầm mắt mơ hồ, khí chua bốc ra khỏi lưỡi nhưng lại không nôn ra được cái gì, sao lại như vậy? Sao lại thành ra như vậy? Trung Dật đấm một đấm lên bồn cầu, tâm tình phức tạp không nói nên lời. Ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, một góc trời nho nhỏ dựng thẳng theo từng song sắt tựa như thế giới của chính mình...

Trung Dật ngồi tựa đầu lên thành bồn cầu. Trái tim đập thành thịch như muốn phá vỡ lồng ngực. Tóc dài uốn lượn tản ra lộn xộn. Lúc này, bên tai truyền đến tiếng nước róc rách. Đầu cũng không ngẩng lên, trong lòng hoàn toàn đã mất đi ý thức. Lúc này, muốn chết có khi lại thật dễ dàng, nhưng cần phải làm sao tỉnh táo để đối mặt với Ân Kiện Nam?

Đột nhiên da đầu tê rần, cả người Trung Dật bị kéo lên. Tâm tình còn chưa kịp chấn chỉnh đã bị Ân Kiện Nam quăng vào bồn tắm lớn. Nước ấm nóng trong nháy mắt làm phồng đỏ da thịt hấn: “Không, đừng đụng vào ta, tránh ra...” Trung Dật sợ hãi nhìn tay Ân Kiện Nam, kích động kêu to. Nhưng Ân Kiện Nam mạnh mẽ cường chế đầu vai hấn làm hấn không cách nào giãy giụa được.

Nhưng lần này, Trung Dật thực sự bị dọa rồi, hấn ra sức giãy giụa nhằm tránh khỏi sự áp chế của Ân Kiện Nam. Nhà tắm to như vậy mà vì hai người ở giữa cứ đánh rồi đẩy làm bọt nước văng lên tung tóe: “Không muốn, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của người chạm ta...” Ân Kiện Nam nghe vậy liền nhảy ra khỏi nhà tắm, hai tay vừa động, trong nháy mắt tay Trung Dật xoay ngược về phía sau, quần áo đều bị lột sạch. Toàn thân xích lỏa bị đặt giữa nhà tắm như tôm lột xác.

Sợ mặt hấn bị vùi trong nước không hít thở được, Ân Kiện Nam một tay chế trụ hai tay của hấn, một tay nâng cao cái cổ đeo xiềng xích của hấn. Giữa ánh đèn sáng trắng, sáu mét xiềng xích rực rỡ như dải ngân hà như trói buộc hết thủy quy luật vận hành của các vì sao trên dòng sông Ngân, tuần hoàn theo một quỹ đạo cố định. Một khi thoát li liền bị tiêu diệt.

“Ha ha ha ha ha... xoay hả! Ta thấy ngươi xoay cũng thật thú vị a...” Ân Kiện Nam thập phần hứng thú nói.

“Bỏ tay ngươi ra, đừng đụng vào ta.” Trung Dật mặt xám như tro, cả người không tự chủ mà co quắp lại. Không thể tưởng tượng được Ân Kiện Nam nhấn tâm chặt đứt cánh tay ba người. Chính mình còn chưa nói được một từ nào với họ... Da tay bị phồng lên phồng hồng, kìm nén cảm xúc trong lòng. Tai họa bọn họ gặp phải ngọn nguồn tất cả đều do mình...

Không thể ngờ Ân Kiện Nam như thế đơn giản chặt đứt cánh tay ba người vốn không thù không oán mà chỉ vì ba cuộc điện thoại gọi nhờ. Trong đầu Trung Dật chỉ lảng vảng hình ảnh hỗn loạn của ba cánh tay đầm máu. Tựa như nước trong bồn đang sục sôi mãnh liệt đập vào não bộ hấn từng trận đau đớn, huyết áp tăng cao như muốn vỡ tung. Bởi vì hai tay bị giữ lại nên hấn chỉ có thể không ngừng lắc đầu, sợ hãi nhìn khuôn mặt Ân Kiện Nam đang dần dần phóng đại.

Bởi xiềng xích bằng bạc mà cổ buộc phải nâng lên, từng giọt nước chảy xuống đều như biển mất. Hô hấp dồn dập khiến yết hầu nho nhỏ của hấn chuyển động lên xuống. Đôi môi đỏ thắm hé mở tựa như một con cá mắc cạn sắp hấp hối.

“Ngươi bẩn quá rồi, nên tẩy rửa thật sạch sẽ.” Ân Kiện Nam ôn hòa nói.

“Hả hả hả hả...” Ngửa mặt lên trời khàn khàn kêu, Ân Kiện Nam mạnh mẽ dùng ngón trỏ tìm lấy khe hở tiến vào gian môn Trung Dật. Tại nội bích có chút lạnh của hấn khuấy động một trận khiến nhiệt độ Trung Dật từ trong ra ngoài có chút tăng lên, so với nước bồn càng nóng hơn. Cứ như vậy, trở tay làm Trung Dật nằm giữa bồn tắm, Ân Kiện Nam lấy ra phân thân của mình từ phía sau tiến vào. Nước trắng tại nơi mập hợp kịch liệt mà tung tóe bắn khắp nơi.

“Ách...” Xiềng xích trên cổ bị kéo về phía sau nhưng tại tiểu huyết lại bị đâm tiến về phía trước. Trung Dật

nhắm hai mắt, không để tâm thân thể mình như bị bẻ gãy thành vài khúc. Trong đầu dường như hiện ra hình ảnh cánh tay cụt. Thân thể tựa như nữ nhân ngهنهن hợp. Phần nộ, khuất phục cùng sợ hãi tại nơi va chạm mãnh liệt cùng Ân Kiện Nam như bị đánh vỡ thành bọt nước...

Đời người bị thảm nhất chính là bất lực.

...

Sau khi vào tiểu học, Nhạc Nhạc chăm chỉ hơn trước kia rất nhiều. Thầy giáo nói học sinh có thành tích học tập ưu tú có thể nhảy cấp. Nhảy cấp cũng chính là không cần học một năm rồi lại một năm. Nói cách khác nghĩa là không cần đến 16 năm mới có thể tốt nghiệp đại học. Thế là Nhạc Nhạc mỗi ngày đều rất chuyên tâm nghe giảng.

Hôm nay, giáo viên nói phải gọi điện báo cảnh sát về việc phòng chống bạo lực gia đình... Nhạc Nhạc nhanh chóng chạy đến bộ điện thoại công cộng. Mặc dù không chắc thành công nhưng nó vẫn muốn thử...

...

Chỉ trong chưa đầy một tháng, Thiệu Diệp ra sức chinh đồn tập đoàn Thiệu Thị thật tốt, ngay cả những kẻ máu mặt có thể lực cũng đều bị hắn thu phục. Thiệu Diệp đối phó với kẻ thù chỉ có một suy nghĩ rất đơn giản, một chữ: “Khảm.”

Loại trừ tận gốc mối họa trong công ty, không tiếc làm công ty chịu tổn thất lớn. Thiệu Diệp không phải người khéo léo mưu tính nhưng hắn trời sinh đã có năng lực lãnh đạo. Hắn mất thời gian cực ngắn để cắt bớt những thứ thừa thãi trong công ty. Mặc dù cách làm việc của hắn rất dứt khoát nhưng cũng chính vì nó mà tạo cho hắn không ít kẻ thù. Nhưng do xác định rõ mục tiêu và chế độ thưởng phạt phân minh nên càng nhiều nhân tài đồng ý vì hắn mà cống hiến hết mình. Thiệu Diệp cho tới bây giờ đều là dùng sự chính trực cùng vô tư mà khuất phục người khác. Đường nhiên, vận khí của hắn cũng rất tốt...

...

Từ sau khi ảnh của Trung Dật bị phát tán, cánh phóng viên liên tục tới làm phiền khiến Ân Kiện Nam vô cùng nôn nóng. Hơn nữa, Trung Dật đối với mình sở tác sở vi, hắn lại càng tức giận: “Muốn mặc quần áo vào trước khi Nhạc Nhạc về sao?” Hắn nhẹ giọng nói với Trung Dật vẫn còn đang quỳ: “Bắn bảy lần rồi, còn thiếu ba lần.”

Trung Dật chỉ cúi đầu ủ rũ quỳ trên thảm. Toàn thân hắn xích lỏa, cứng đờ người cố gắng cúi xuống. Ánh mắt sốt ruột nhìn phân thân đồ bưng. Hai tay dùng lực xoa bóp hơn nửa ngày phân thân mềm nhũn cũng không bắn nổi dịch thể. Sau khi nghe Ân Kiện Nam nói, cả người run lên. Môi bị cắn đến bật máu: “Kiện Nam... Tha cho ta... Tha cho ta có được không?” Lời còn chưa dứt, tay Ân Kiện Nam mạnh mẽ nâng cằm hắn lên. Dem mở miệng hắn ra: “Ta có cho phép ngươi cắn phá môi sao?”

“Bằng hữu của ta bị ngươi làm cho tàn phế rồi. Ta cũng bị ngươi biến thành bất nam bất nữ rồi. Bất cứ lúc nào nơi nào, ngươi muốn làm liên khô, muốn thao liên thao, còn chưa đủ sao?” Trung Dật khí tức mong manh hỏi.

Ân Kiện Nam bị sự yếu ớt của hắn đâm một nhát. Đau. Vốn chỉ muốn dọa hắn, muốn làm hắn đoạn tuyệt ý niệm muốn rời bỏ mình chứ không thật sự muốn ngược đãi hắn. Nhưng nhìn Trung Dật yếu ớt bất lực giống như đứa nhỏ đang cầu xin, Ân Kiện Nam nhất thời mềm lòng. Đưa tay sờ lên mái tóc dài của hắn: “Xem ngươi sau này còn dám nháo hay không?”

Reng ... reng...reng...

Tiếng điện thoại vang lên, Ân Kiện Nam liền rời đi. Vốn là bạn bè quen biết bên cục cảnh sát gọi tới, báo cho hắn rằng có người tố cáo hắn có hành vi bạo lực gia đình. Người đó là một đứa nhỏ bảy tuổi tên Bạch Duẩn Nhạc.

Trái tim Ân Kiện Nam như bị đâm trúng rồi dường như không có chuyện gì liền tiêu sái trở về nói với Trung Dật: “Mặc kệ ngươi làm thế nào, ta cuối cùng cũng vẫn tha thứ cho ngươi. Nhưng đối với người khác ta tuyệt đối không nương tay.”

Trung Dật không có đem lời hấn nói để trong lòng, chỉ ngập ngừng hỏi: “Ta có thể mặc quần áo vào không?” Nhạc Nhạc sắp tan học rồi nên không thể để hấn chứng kiến bộ dáng xấu xí của mình...

“Mặc vào đi! Ta bây giờ có việc phải ra ngoài một chút, đợi ta gọi Trường Bách về nấu cơm. Người đói bụng thì cứ ăn trước không cần chờ ta, nếu mệt cũng có thể nghỉ ngơi.” Ân Kiện Nam nhẹ nhàng nói xong rồi xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng Trung Dật nghi hoặc nhìn theo bóng lưng hấn, không biết tâm tình hấn vì sao lại thay đổi lớn như vậy.

Mỗi khi như thế này, tựa hồ đều có chuyện nghiêm trọng phát sinh....

Cont...

28. Chương 28

Khí trời âm u, dường như điềm báo một trận giông lớn...

Nhạc Nhạc đứng ở cửa chính. Tài xế hôm nay chạy chậm hơn so với bình thường. Nhìn xe cộ trước cổng trường tấp nập, ai ai cũng vội vã, nó sốt ruột thở dài. Để ý kĩ dòng xe qua lại, Nhạc Nhạc thấy chiếc xe quen thuộc của Ân thúc thúc. Chiếc xe đó nhìn rất quen mắt. Năm ngoái, Ân thúc thúc thường lái xe này đưa ba cùng mình đi chơi...

Nhạc Nhạc trong lòng bỗng dưng thấy kinh sợ. Trong chốc lát, nó có chút không tự nhiên mà nhìn trái phải, muốn chạy sao? Có lẽ Ân thúc thúc không biết gì đâu! Nhạc Nhạc hít sâu một hơi rồi đi về phía Ân Kiện Nam. Nó vui vẻ tươi cười ngây thơ: “Ân thúc thúc, thúc tới đưa ta về nhà sao?”

Bình thường, Nhạc Nhạc đối với mình thái độ đều mang địch ý, sao bây giờ lại khác thường đến vậy? Dừng thái độ phù hợp để át đi suy nghĩ trong lòng, Ân Kiện Nam ôn hòa cười theo: “Nhạc Nhạc lên xe đi.” Ân Kiện Nam tựa hồ tâm tình rất tốt, hấn còn tự mình giúp Nhạc Nhạc mở cửa xe.

Cười đến vui vẻ như vậy, nhất định không có ý gì tốt. Nhạc Nhạc ôm chặt cặp sách ngồi ở ghế sau, nhìn ra cửa sổ không chớp mắt. Đến khi Ân Kiện Nam lái xe rẽ vào hướng khác: “Ân thúc thúc, thúc đi nhầm đường.” Nhạc Nhạc hoảng sợ gọi. Ân Kiện Nam thản nhiên nói: “Người hôm nay không cần về nhà.”

Nhạc Nhạc nghe vậy tâm tình càng hồi hộp: “Thúc thúc, hay là chúng ta mau trở về thôi. Ba nếu không thấy ta sẽ rất lo lắng.”

Tiểu quỷ này vốn không đơn giản, Ân Kiện Nam trong đầu thầm nghĩ. Tuổi còn nhỏ như thế đã hiểu được đạo lý “sợ ném chuột vỡ đồ”. Nó dám lợi dụng quan hệ giữa nó với Trung Dật để uy hiếp ta. Nếu bây giờ không trừ khử nó, tương lai nhất định sẽ thành họa lớn...

Ân Kiện Nam không trả lời mà một mạch lái xe. Nhạc Nhạc nhìn hấn bộ dạng không một chút thay đổi. Lặng lẽ nhìn ra đường, đèn đỏ... trong lòng nó bỗng nảy ra một ý nghĩ. Khi xe dừng lại, nó lập tức vịn tay nắm cửa. Nhưng lại không mở được cửa xe. Ân thúc thúc biết rồi, biết ta đã báo cảnh sát. Thì ra, mấy người mặc chế phục này cũng không phải người tốt. Hừ! Nhạc Nhạc sợ hãi nhưng bởi vì ghét cay ghét đắng người trước mắt nên nó cũng không thềm cầu xin tha thứ.

Không lâu sau, xe dừng bên ngoài một kho hàng. Ân Kiện Nam xuống xe, đồng thời giúp Nhạc Nhạc mở cửa xe. Cửa vừa mở, Nhạc Nhạc như hỏa tiễn liền xông ra ngoài. Ân Kiện Nam thuận tay chụp lấy rồi nâng cả thân thể nó lên.

“Người muốn mang ta đi đâu?” Nhạc Nhạc quát. Bây giờ, ngay cả việc xưng hô thúc thúc, nó cũng bỏ luôn. Bởi vì sợ hãi, Nhạc Nhạc đang bị bế lên tứ chi đá đập lung tung. Một hồi, cái mông bông rớt vì bị Ân Kiện Nam đánh mới thôi giãy giụa.

Ân Kiện Nam vẫn như cũ không thềm đáp lời, trong lòng còn đang do dự... Trong chốc lát, Ân Kiện Nam đem Nhạc Nhạc khiêng đến một gian phòng bỏ đi rồi tùy ý đặt nó trên mặt đất. Nhạc Nhạc hai tròng mắt cực sắc bén. Trên mặt đất, ngoài một đồng tro bụi ở phía sau còn có thể thấy một cái rương sắt đen như mực. Trong lòng bỗng dưng cảm thấy chán nản. Đầu óc nó đột nhiên lưu chuyển cực nhanh.

Trong nháy mắt, nó từ sau lưng Ân Kiện Nam trượt qua. Ân Kiện Nam tức giận cho nó ăn một cước vào chân. Nhạc Nhạc lập tức gục về phía trước. Xi măng cà qua khiến hai đầu gối cũng bị thương. Nhưng chưa kịp ôm chân kêu đau thì bàn tay Ân Kiện Nam túm Nhạc Nhạc như gà con ném vào trong rương sắt.

“Sợ sao?” Ân Kiện Nam dùng một tay đem Nhạc Nhạc đặt vào trong rương rồi hỏi.

“Nếu người hại chết ta, ta sẽ biến thành ma quỷ hiện ra cắn người.” Nhạc Nhạc giương nanh múa vuốt nói.

“Ta sẽ chờ...” Ân Kiện Nam dù bận vẫn ung dung. Một tay đè lại Nhạc Nhạc một tay rút ra điện thoại di động. Tên nhóc này khí lực thật lớn. Nếu không phải mình có nhiều kinh nghiệm cũng khó bảo toàn không cho hấn giãy.

“Uy, Trường Bách, tìm Trung Dật tới nghe điện thoại. Nhưng người không được nói là ta bằng không người sẽ không chết tử tế.” Ân Kiện Nam hướng điện thoại di động phân phó. Hấn nói xong liền lấy tay chặn lại điện thoại khiến nó tạm thời không nghe được thanh âm.

Ba.... Nhạc Nhạc nhất thời dấy lên một tia hi vọng, ta muốn nói cho ba...

Người bây giờ nói với cha người, “Con hiện nay muốn cùng làm bài tập với bạn học, buổi tối không về nhà”, tổng cộng 16 chữ. Nếu người nói nhiều hoặc ít hơn một chữ, ta liền đem cha người nhốt vào trong cái rương sắt kia. Người có tin không? Ta nhắc lại một lần nữa nhớ nghe cho kĩ “Con hiện nay muốn cùng làm bài tập với bạn học, buổi tối không về nhà”. Ân Kiện Nam đè thấp thân thể Nhạc Nhạc vẫn đang giãy giữa không thôi nói. Sau đó, hấn cầm điện thoại di động đưa đến gần bên tai nó.

“Là ai tìm ta? Sao không có âm thanh gì?” Trung Dật hồ nghi hỏi: “Trường Bách, vừa mới này là ai gọi tới vậy?”

“...Con hiện nay muốn cùng làm bài tập với bạn học... buổi tối... không về nhà...” Nhạc Nhạc sắc mặt trắng bệch nói theo.

“Nhạc Nhạc là con sao, giọng con sao lạ vậy? Con muốn học cùng bạn nào? Con nói khi nào mới về?” Ở đầu kia điện thoại lập tức phát ra rất nhiều câu hỏi.

Nhạc Nhạc do dự có nên mở miệng hay không thì điện thoại di động đã bị đoạt lấy... “Ba...” Nhạc Nhạc khóc vì hoảng sợ mà ra sức giãy giữa đoạt lấy điện thoại di động trên tay Ân Kiện Nam. Ân Kiện Nam không chậm trễ ném điện thoại trên mặt đất. Hai tay hung hăng đem Nhạc Nhạc ấn vào trong rương sắt: “Rương sắt này vốn có thể hút thở. Sinh tử có số. Sau này, nếu còn gặp lại thì xem như người may mắn.” Thanh âm vẫn ôn hòa như cũ.

Hai tròng mắt còn chưa kịp thích ứng với bóng tối thì nắp rương đã đóng lại. Trong bóng tối, hai tay Nhạc Nhạc hướng phía trên mà đẩy. Nhưng rương sắt nặng dày vẫn như cũ không có động tĩnh. Trong rương nhỏ hẹp tới mức làm cho Nhạc Nhạc ngồi ở bên trong có muốn xoay người hay duỗi chân cũng không thể. Nhạc Nhạc sợ đến đỏ mắt. Nó đem toàn bộ sức lực đâm vào thành rương: “Ba, ba... Nhạc Nhạc của ba ở chỗ này, mau tới cứu con!” Nhạc Nhạc nức nở. Nó vừa run rẩy vừa đâm vào rương sắt nhưng rương sắt vẫn như cũ, không di chuyển gì.

Không lâu sau, rương sắt đột nhiên được mở ra. Nhạc Nhạc như bị bỏ khát lâu ngày liền đưa đầu ló ra nhưng lại bị nguyên một bao đựng chuột đổ vào. “Ọc...” Nhạc Nhạc kinh hô. Nó mới vừa nhồm dấy được nửa người liền bị nắp rương sắt cứng rắn đụng trúng đầu.

Ân Kiện Nam ưu nhã đem túi da đựng chuột tùy tiện quăng đâu đó rồi khom người nhặt lấy điện thoại. Trung Dật, sau này trong lòng người nhất định chỉ có mình ta.

Ta không thể dùng Nhạc Nhạc khống chế người cả đời. Nhưng ta tin cho dù không có Nhạc Nhạc người vẫn như cũ trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ta... Trong đầu Ân Kiện Nam hiện lên hình ảnh Trung Dật xích lỏa cùng bộ dáng yếu ớt giãy giữa. Trong lòng tràn đầy tin tưởng mà cất bước đi ra, không thèm liếc nhìn cái rương sắt đến một cái.

...

Hai tháng hoang đường chinh đồn công ty thật ổn thỏa khiến Thiệu Diệp suy nghĩ ra nhiều điều. Mặc dù công ty đã quay về quỹ đạo nhưng kỳ thật bên trong tổn thương nghiêm trọng... Bất quá, điều đó đối với

Thiệu Diệp mà nói là không nên nhất thời nóng vội. Nóng vội thì hỏng vốn là kinh nghiệm triết học trên thương trường.

Đối với công việc kinh doanh, hắn rất thoải mái. Bởi vì, hắn không quá quan tâm về việc này. Nếu đây không phải kế thừa sự nghiệp nhà họ Thiệu theo di nguyện của phụ thân thì hắn đã có thể trở thành một bác sĩ phẫu thuật rồi. Nói như vậy thực ra cũng không hẳn là đúng. Hắn thật sự hứng thú với việc như thế nào phẫu thuật cải tạo thân thể một người, làm cho thân thể người đó rất dễ sai bảo... Bất quá may mà ngay cả mình cũng không nỡ. Dù sao thì làm như vậy mà nói vẫn là rất tàn nhẫn.

Thiệu Diệp tâm tình vui vẻ tiêu sái ra khỏi cửa. Hắn mang theo hành lý đơn giản: “Trung Dật ta tới tìm người đây...” Hắn hôn lên bàn tay mình, tình thâm vô hạn.

Thiệu Diệp cũng không lái xe về khu nhà cao cấp mà trước kia hắn cùng Ân Kiến Nam nhốt Trung Dật. Hắn rất nhanh đã ra khỏi nội thành. Trước khi gặp Trung Dật, hắn muốn tìm cha và bà nội của Trung Dật. Hắn muốn làm cái gì đó cho hắn chứ không phải chỉ có mỗi việc trả tiền dưỡng lão cho hai người mà thôi.

Làm việc tốt khiến Thiệu Diệp tâm tình vui vẻ. Về cơ bản, việc thiện hắn đã làm không ít. Kế thừa một công ty lớn của gia đình, hắn muốn cho công ty của gia tộc có chỗ dựa vững chắc trong xã hội, được công chúng đón nhận. Hắn lấy danh nghĩa công ty quyên không ít tiền cho tổ chức từ thiện cũng để làm chính mình trở thành hình tượng một người lương thiện...

Bất quá, cái này đều có mục đích. Mục đích chính là động lực luôn thúc đẩy Thiệu Diệp. Một thương nhân biết tính toán sẽ không cho người ta chiếm ưu thế. Vì vậy, quan niệm của hắn vốn là trừ phi có lợi nhuận hợp lý nếu không tuyệt đối không chịu phí tổn.

Nhưng giờ phút này, hắn chỉ đơn thuần muốn làm việc tốt. Ý niệm mới lạ đó càng khiến bản thân hắn âm thầm vui vẻ.

Không lâu sau, chiếc xe cao cấp dừng trên một bãi cỏ xanh mướt. Thiệu Diệp sáng khoái bước xuống thì nhìn thấy Bạch lão cùng Ưông lão hai người đang ngồi trong đình nghỉ chân. Một cảnh tượng nhàn rỗi thanh thoi. Mặc dù không nên nghĩ như vậy nhưng lúc này trong đầu Thiệu Diệp vốn là thay Trung Dật cảm thấy không đáng...

“Thiệu tiên sinh người tới rồi!” Bạch Đức Luân thân thiết bắt chuyện tựa như thấy được bạn bè nhiều năm không gặp. Loại thái độ này càng làm cho tâm tình đang tốt của Thiệu Diệp bị phủ lên một tầng bụi. Vốn đã chuẩn bị để nghe hắn chửi mắng thậm tệ, không ngờ rằng hắn lại đối với mình thân thiết như vậy. Mặc dù không thừa nhận nhưng mình dù sao cũng đối với Trung Dật làm nhiều chuyện quá đáng. Hắn nếu yêu Trung Dật lý ra phải coi mình như kẻ thù đem mình mắng chửi như chó hay thậm chí đuổi ra khỏi cửa mới đúng... Thiệu Diệp nắm chặt nắm tay. Về mặt cứng nhắc âm thầm khắc chế.

“Bạch lão người cứ ngồi đi, không nên để ý tới ta.” Thiệu Diệp “rất thân thiết” cười nói. Hắn liền ngồi lên một cái ghế cạnh bàn tròn tại chỗ hai người bắt chuyện. Ngồi xuống rồi lại cảm thấy dễ chịu. Có thể ở đây uống xong trà trưa cũng thật là tốt.

“Ông Thừa người đi ngâm một bình trà đến mời Thiệu tiên sinh uống đi. Trong ngăn tủ có một gói Long Tỉnh thượng đẳng, giá rất mắc, uống vào rất nhuận họng.” Bạch Đức Luân thân thiết bắt chuyện với Thiệu Diệp.

Thiệu Diệp vừa nghe thiếu chút nữa lạc giọng. Hắn vội vàng cười nói: “Xem ra các người vừa qua sống rất dễ chịu.”

“Cuộc sống rất thanh thản, nhờ phúc rồi.” Bạch Đức Luân không cao không thấp trả lời.

“Có muốn ta giúp đỡ không?” Thiệu Diệp trực tiếp vào đề.

“Người giúp được gì sao?” Ông Thừa đem trà lên. Bạch Đức Luân tự mình giúp Thiệu Diệp ngâm một chén, coi như không có câu hỏi kia.

Lúc này, Thiệu Diệp mới nhìn rõ sự thân thiết vốn là không có trong mắt Bạch Đức Luân. Cái loại vẻ mặt này so với những lão hồ ly thâm mưu ám toán nơi thương trường còn đáng sợ hơn. Nhưng Thiệu Diệp không chịu lép vế phân nào. Hắn đi thẳng vào vấn đề: “Muốn ta giúp việc gì? Người nói xem.” Thiệu Diệp nói rồi

nhấp một ngụm trà Long Tỉnh thượng hạng. Thật sự là trà mới sao? Cái gì cũng không biết chỉ biết hưởng thứ đắt tiền xa hoa mà chọn.

“Uống được không?” Bạch Đức Luân ánh mắt nhấp nháy hỏi.

“Hoàn hảo.” Thiệu Diệp không muốn phụ thân của Trung Dật mặt mũi khó xử nên miễn cưỡng đem chén nước trà lên uống: “Bạch lão gia người vừa nói có việc gì gấp muốn ta giúp?”

Trời ạ! Hắn mua cái loại trà quái quỷ này ở đâu vậy? Thiệu Diệp trơ mắt nhìn Bạch Đức Luân pha thêm một chén cho mình.

“Thỉnh người nếu còn một chút điểm thích thú Trung Dật thì hãy đối tốt với nó một chút.” Về mặt Bạch Đức Luân hết sức nghiêm túc. Ánh mắt cũng trở nên ôn hòa đi.

“Ta sẽ.” Thiệu Diệp nghiêm túc gật đầu: “Ta không chỉ thích hắn một chút, ta yêu hắn. Thậm chí, ta đem mạng cho hắn cũng không tiếc.”

“Uống trà đi!” Bạch Đức Luân nói.

“Được.” Thiệu Diệp lại nhấp một cái. Lúc này, vị của trà cũng như không còn khó uống nữa: “Bạch lão gia người không uống trà sao? Vậy Ông tiên sinh đây?”

“Dạ dày của ta không tốt nên không thể uống. Ông Thừa vốn là người hầu nên cũng không thể uống, cho nên trà vốn là mua để mời người. Uống ngon không? Lá trà này một lạng một ngàn đồng.” Bạch Đức Luân thân thiết nói với Thiệu Diệp.

Một hồi, hắn lại nghiêm mặt nói: “Ta mới vừa gián đoạn câu chuyện rồi. Người nói người có thể đem tính mạng giao cho Trung Dật cũng không tiếc, là thật chứ?”

“Ân.”

“Nhưng người cho rằng trên thế giới này có nhiều chuyện cần phải hi sinh tính mạng đến vậy sao? Tình cảm trên thế gian hơn phân nửa vốn là rất tầm thường. Không giống như phim nhiều tập, người có thể vì nó đỡ đạn, vì nó cản xe, đem nó từ trong hỏa trận cứu ra... Người hãy tin ta, không có những cơ hội đó đâu. Trên thế gian nhiều người như vậy, người cũng không phải là đặc biệt nhất. Thượng Đế nhân rồi giúp người có gia thế giàu có nhưng hãy tin ta, con người chỉ cần một tấm chân tình là đủ. Không nên một bên nói chuyện yêu đương một bên tạo nghiệt. Người tưởng làm như vậy Trung Dật sẽ yêu người sao?”

“Ta sẽ làm cho hắn phải yêu.” Thiệu Diệp nghiêm túc nói.

“Người nói như vậy thì rõ ràng lần này trở về người vẫn sẽ giẫm vào vết xe đổ thôi.” Bạch Đức Luân không cho đó là đúng.

Thiệu Diệp xiết chặt cái chén rồi đem nước trà nóng bỏng một ngụm uống cạn: “Bạch lão gia có gì chỉ giáo?”

“Người tuổi trẻ không nên tùy tiện nóng giận. Như vậy, cơ thể sẽ không tốt.” Bạch Đức Luân cười cười lần nữa rót cho hắn một ly trà: “Trung Dật luôn cao ngạo. Dù nó bên ngoài thuận theo nhưng trong đầu lại chui vào ngô cụt làm sao cũng không thay đổi được. Ta trước kia cũng có khuyên nó nhưng nó vẫn như cũ khiến người bỏ đi. Người nói người rời khỏi nó có thấy tốt hơn trước không?”

“...” Thiệu Diệp buồn bực uống một ngụm trà.

“Không, chẳng những không tốt lên mà ngược lại càng gay go. Nhìn Ân Kiện Nam bề ngoài tốt bụng nhưng thực tế tâm địa hắn ác độc vô cùng. Ta lớn tuổi rồi nên cũng gặp qua không ít chuyện, quyết không nhìn lầm. Nếu như người chuyển này muốn trở về tìm Trung Dật... Ta e rằng, không biết người có thể tìm được nó hay không đâu.”

“Ta nhất định sẽ trở về.” Thiệu Diệp nói chen vào.

“Đúng, người nhất định phải trở về. Ta thỉnh người nhất định phải đối xử tốt với nó, thực sự đối tốt với nó. Không nên đánh nó, ngược đãi nó, như vậy mới là tình yêu chân chính... Người cũng nói vì nó mà có thể hi

sinh tính mạng. Vậy đối tốt với nó cũng không khó phải không? Không nên dùng vũ lực với nó nếu không nó chỉ biết hận người, vĩnh viễn sẽ không cho người quay về... Vĩnh viễn....”

“Ta cũng không muốn dùng vũ lực với hần. Nhưng cùng Ân Kiện Nam cạnh tranh không có sức mạnh căn bản không có cơ hội. Ta cũng không biết như thế nào lại biến thành như vậy.” Thiệu Diệp lâm vào khổ não.

“Đừng tìm lý do, chẳng lẽ người không thể một mình dẫn Trung Dật đi sao?”

“Ha ha... Chỉ mong ta có thể. Nhưng trước kia bốn người chúng ta đã từng thể nếu trong lòng mang chút ý niệm độc chiếm thì chết sẽ không toàn mạng. Ta quý mạng mình vì ta muốn giữ lại để chiếu cố Trung Dật cả đời.”

“Nói gì thì cũng là vô dụng thôi. Tình hình Ân Kiện Nam cùng Trung Dật bây giờ không phải độc chiếm thì là gì? Quên đi, người dù sao cũng là bại bởi Ân Kiện Nam. Xem ra ta nhờ vả nhầm người.”

“Người không phải dùng phép khích tướng.” Thiệu Diệp cả giận nói.

“Phép khích tướng như thế nào? Ta nói sai cái gì sao? Chỉ được cái mã ngoài mạnh mẽ thì được cái gì? Ngoài mạnh trong yếu chỉ nhìn chứ không thể dùng được, chỉ biết khi dễ Trung Dật nhỏ yếu. Ân Kiện Nam to lớn như vậy người còn có dũng khí sao?” Bạch Đức Luân ngừng cười, thái độ cũng cương quyết hơn.

“Người.” Thiệu Diệp đột ngột đứng lên ngón tay dụng lực liền đem cái chén bóp nát, mảnh vỡ văng khắp nơi.

“Ta làm sao?” Bạch Đức Luân cũng đứng lên, ánh mắt thẳng thắn nhìn Thiệu Diệp.

“Hừ!” Thiệu Diệp một lần nữa ngồi xuống.

“Chẳng lẽ người không cảm thấy mình làm sai cái gì sao? Người đối xử với con ta như vậy người cũng không cảm thấy mình có gì sai sao? Người nói người yêu nó? Người xem nó bị người yêu nhiều đến thế thảm, loại yêu này ai mà dám muốn hả?”

Thiệu Diệp nghe vậy trầm mặc, chẳng lẽ mình thật sự làm sai rồi?

Hay mình đúng như Bạch lão gia nói: ngoài mạnh trong yếu, chỉ nhìn chứ không dùng được?

“Không chiếm được thì cưỡng bức nó, ngược đãi nó. Rõ ràng không bảo vệ được nó còn giả bộ bố thí, người xem người có độc ác không?” Vốn không ngờ nói đến nông nổi này, Bạch Đức Luân vô tình càng nói càng kích động mà đột nhiên đem những lời giấu trong tâm toàn bộ tuôn ra. Khi ý thức được chính mình đã nói ra cái gì, hần mới vội vàng dừng lại. Nhưng lúc này, Thiệu Diệp đột ngột đứng lên. Thân cao gần một mét chín, uy nghi cao lớn. Ông Thừa thấy vậy liền tiến về phía trước che cho Bạch Đức Luân.

Hành động của Ông Thừa làm trái tim Thiệu Diệp có chút nhói. Bọn họ lúc đó yêu nhau đến mức khiến người khác đổ kị. Vừa hồi tưởng thân ảnh cao lớn cũng hướng phía Bạch Đức Luân mà tiến tới, Ông Thừa thân hình thấp bé hơn cũng không lơi là cảnh giác hần.

Đúng lúc đó, thân ảnh cao lớn quỳ xuống. Thiệu Diệp hai đầu gối ngay ngắn quỳ xuống: “Ta sai rồi... Ta đáp ứng người. Lần này trở về ta sẽ hảo hảo đối tốt với Trung Dật. Ta tuyệt đối không phải kẻ chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng. Ta sẽ làm cho người thấy nên cũng thỉnh người tiếp tục ủng hộ ta.” Nói xong, Thiệu Diệp dùng nghi thức võ sĩ Nhật Bản mà hướng Bạch Đức Luân dập đầu.

“Người nói như vậy ta an tâm rồi. Đứng lên đi.” Bạch Đức Luân âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Thiệu Diệp lại hướng Bạch Đức Luân dập đầu mấy cái rồi mới đứng lên. Vừa nghe hần nói như vậy, trước kia mình quả thật đã sai rồi... Sau này, mình sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với hần. Dù cho hần không đáp lại, mình cũng sẽ bảo vệ hần.

...

Thiệu Diệp trong lòng chắc chắn mà đi khỏi...

Cont...

29. Chương 29

“Người muốn đem Trung Dật giao cho Thiệu Diệp hả?” Ông Thừa hỏi.

“Hắn ít ra nhìn còn hợp mắt. Ân Kiện Nam kia luôn cười nói, nhất định là hắn có ý đồ bắt lương.” Bạch Đức Luân trả lời.

“Người có tài ăn nói như vậy, giáo huấn tên nhóc họ Thiệu phải quỳ xuống. Sao trước đây không hảo hảo biểu hiện một phen? Cũng giúp Trung Dật ít phải chịu khổ mấy năm trời.” Qua chuyện này, Ông Thừa đối với Bạch Đức Luân càng thêm sùng bái. Ngày trước, Thiệu lão còn sống luôn đối xử nhân từ với mọi người, đến Thiệu Diệp lại không có chút gì hình tượng của phụ thân. Ông Thừa nhìn qua liền âm thầm gọi hắn là tên nhóc.

“Nói gì cũng phải xem thời cơ. Lúc trước, hắn luôn trưng ra bộ dáng kiêu ngạo, loại này có nói chắc gì đã hiểu? Bất quá lần này việc Thiệu Diệp có thể hiểu được cũng xem như chúng ta gặp vận. Nếu không, hắn nổi điên đến chúng ta cũng không thể ngăn cản được, mà quan trọng nhất lại hại đến Tiểu Dật.”

“Nói như vậy, tên nhóc này luôn dùng lỗ mũi nhìn người. Nếu như không phải hiểu được giá trị của Trung Dật sao tới nơi này tìm chúng ta? Xem bộ dáng của hắn hình như là thành tâm sửa lỗi rồi. Chỉ là, lần này hắn như thế trở về không biết sẽ cùng tên họ Ân làm ra cái sự tình gì. Nhìn hắn bộ dáng tự tin như vậy, Trung Dật lại phải chịu phiền hà lớn...” Ông Thừa lo lắng nói.

“Hoàn hảo, Trung Dật luôn luôn không thiếu phiền toái. Tập quen là được.” Bạch Đức Luân thở dài một hơi: “Xuân hoa thu nguyệt khi nào, muốn lo lắng chuyện cũng không được nên không bằng buông ra cho nhẹ nhõm.”

“Nói rất đúng, phiền muộn nhiều chả khác gì tự mình tìm đến phiền toái.”

“Bất quá ta rất tò mò, người dùng cái gì ngâm thay trà Long Tỉnh thượng đẳng vậy? Bộ dáng hắn xem ra uống rất sáng.” Bạch Đức Luân mở nắp ấm trà ra ngửi. Ông Thừa liền vội vàng đoạt lấy rồi cung kính trả lời: “Nguyên liệu vốn là lá trà bình thường nhưng nước nóng được pha thêm một chén nước tiểu của lão Ông.”

“Ha ha ha ha ha... Khó trách, tiểu tử kia uống vừa sáng lại vừa nghe lời. Thì ra là uống qua nước tiểu của người.”

“Đúng vậy.... ha ha ha ha...”

...

Thừa dịp Ân Kiện Nam ra ngoài, Trung Dật đoạt lấy ba cánh tay cụt Ân Kiện Nam giao cho Trường Bách. Ba cánh tay cụt, ba người bạn tốt...

“Bạch thiếu gia người không nên làm khó ta, Ân tiên sinh mà nhìn thấy thì...”

“Tránh ra.” Trung Dật gắt gao ôm lấy ba cánh tay cụt dựa vào mặt không dứt. Thấy Trường Bách ở bên cạnh mắt nhìn chăm chăm, hắn vội vàng ngồi xổm trên mặt đất đem ba cánh tay cụt gắt gao ôm vào ngực: “Tránh ra, nếu người không đi ta sẽ cắn người.”

“Bạch thiếu gia, ba cánh tay này đã có mùi rồi, nếu không nhanh xử lý sẽ thối rữa mất. Người ôm theo chúng không sợ sao?” Nhìn Trung Dật ánh mắt hoảng hốt, Trường Bách không dám tới gần chỉ dám khuyên nhủ.

“Ba cánh tay này như giò heo, tử khí nặng nề khiến ta rất sợ hãi... Nhưng vốn là cánh tay của bạn bè, ta không thể sợ hãi... Bởi vì là ta làm hại... là ta làm hại họ...” Trung Dật ngơ ngẩn ôm theo ba cánh tay cụt liên tục run rẩy, sợ hãi cùng khổ sở. Tâm khí suy yếu đến ngay cả lệ cũng không rơi ra được.

Nếu như có thể khóc ra được thì tốt rồi...

“Xin lỗi...” Trung Dật thì thào nói. Trái tim hắn co thắt lại. Không biết qua bao lâu, khi muốn đứng dậy thì ngã nhào mấy lần. Cảm giác vô lực như không khí bao phủ xung quanh hắn. Không phải vì ban đêm bị thao khiến thất lực hư nhược, cũng không phải ngồi xổm đã lâu mà bàn chân tê dại, mà là bốn ngón tay

đều tê dại cả rồi. Tê dại đến không dám kêu khóc hỏi ông trời. Hỏi hẳn cuộc sống không giống người này còn tiếp tục đến bao giờ? Chỉ sợ đáp án sẽ là cả đời...

Trường Bách nhìn Trung Dật thà rằng hai tay ôm chặt cánh tay cụt cũng không chịu đưa một tay ra chống giữ cơ thể mình nên hẳn hảo tâm kéo tay Trung Dật. Trung Dật lại như bị điện giật liền rút lại. Trường Bách ngượng ngừng trả lời: “Ta không muốn cướp.”

Trung Dật không để ý đến hẳn mà như cái xác không hồn bước trên hành lang. Trường Bách cũng bước theo. Khi đến phòng trong, Trung Dật quay đầu nói với Trường Bách: “Ân Kiện Nam nói người không thể tiến vào.”

“Ta biết, ta biết... Bạch thiếu gia, người không nên ở trong đó làm chuyện gì điên rồ...”

“Sẽ không...” Trung Dật yếu ớt nói. Tóc dài bạch y, ôm theo ba cánh tay cụt, khí nhược như quỷ mị.

Thần hồn lạc phách tiêu sái tiến vào trong phòng, Trung Dật từ trong ngăn kéo rút ra ba cái khăn lông mới tinh. Hồng, lam, lục, màu sắc tươi sáng thích hợp với sự vui vẻ, không thích hợp với bi thương.

Ba cánh tay lạnh mất đi độ ấm, cũng bắt đầu hư thối...

Lúc ấy trên sân trường trung học Nhã Cách, mình không ngủ mà không ngớt luyện tập bóng rổ... Bắt bóng, xoay người, bỏ rổ.... Thân ảnh mọi người tươi mới rõ mồn một, tựa như mới xảy ra hôm qua...

Khó nhất là đánh một trận với trung học Tương Bắc, đội trưởng chúng ta sẽ thắng sao? Tóc đỏ kia hình như rất lợi hại? Còn có tên lùn kia rất giỏi đoạt bóng... Đoàn kết, chỉ cần kiên trì thêm, chúng ta nhất định sẽ thắng... Đội trưởng cậu nói sai rồi. Chúng ta có kiên trì thêm nữa nhưng cuối cùng vẫn thua...

Ngày mai bầu lại đội trưởng đội bóng rổ. Trung Dật, cậu một năm qua biểu hiện rất tốt. Nếu lấy trình độ năm dưới mà nói là rất đáng khen nên tôi lấy thân phận đội trưởng đem đội bóng rổ phó thác lại cho cậu. Chỉ cần cậu đồng ý, ngày mai mọi người đều bỏ phiếu cho cậu, cậu không được cự tuyệt a... Cảm ơn đội trưởng, tôi nhất định toàn lực ứng phó, lãnh đạo đội bóng rổ đoạt được giải nhất toàn quốc... Tốt lắm, tôi thích cậu như vậy...

Nhã Cách, Nhã Cách, Nhã Cách cố lên cố lên cố lên, Trung Dật, Trung Dật, Trung Dật cố lên cố lên cố lên...

Trung Dật cậu sao lại thôi học rồi? Vậy đội bóng rổ sau này làm sao đây? Chúng ta luyện tập chỉ vì muốn đoạt được giải quán quân toàn quốc, cậu sao đến lúc này lại rời bỏ... Trung Dật cậu là hy vọng của cả đội, đội bóng Nhã Cách không thể thiếu mất cậu... Đúng vậy, chúng ta năm nay đấu lại với Tương Bắc, có cậu lãnh đạo tôi tin tưởng chúng ta nhất định có thể đánh bại bọn họ... Trung Dật cậu mau trở lại đi... mau mau trở lại đi...

Xin lỗi, các cậu tuyển đội trưởng khác đi, tôi không thể chỉ huy các cậu... Vì sao? Bởi vì tôi bị bệnh... Cậu bị bệnh? Bệnh nặng lắm sao? Bọn tôi tới thăm có được không? Không được, không tiện... Vậy cậu nhớ tới xem trận đấu của bọn tôi nhé... Đúng vậy coi như là dùng tinh thần ủng hộ đội bóng... Xin lỗi, sợ rằng không được...

Một cái khăn lông bao lấy một cánh tay cụt. Trung Dật đem ba cánh tay bao bọc thật dày.

Vốn là chưa đủ nghe lời sao? Cho nên ta mới có thể hại bạn bè thâm như thế? Ba người nhất định sẽ nói ta như vậy.

“Nhưng ta không muốn nghe lời nữa rồi.” Trung Dật cầm phần hai tay nắm chặt. Ánh mắt trong phút chốc hiện lên kim quang mãnh liệt. Một loại sắc bén chưa bao giờ xuất hiện nhưng lại tái nhợt như giấy muốn xuất ra khỏi mặt.

“Vì ta mất đi tự do, vì ba người bạn bị hại và vì con ta Nhạc Nhạc, Ân Kiện Nam người khoái bức điên ta rồi. Trung Dật bị buộc nóng tới mức muốn giết người... Ha ha ha ha ha... Người mỗi ngày gối lên người ta nên chỉ cần ta lưu tâm, chẳng lẽ còn không có cơ hội sao?” Trung Dật hai mắt chuyển thành đỏ đậm. Toàn thân bốc lên máu nóng. Hẳn chuyện chú bao ba cánh tay thật tốt.

Hôm nay, ngủ dậy mặc dù trời đã tối. Mặc kệ thế nào mình cũng khó thoát chết nhưng ít ra giết hẳn rồi cho Nhạc Nhạc có cuộc sống bình thường.

“Bạch thiếu gia... có điện thoại. Mau tới nghe...” Trường Bách vừa chạy vừa hô.

Không bình thường, mình cho tới bây giờ vốn không được phép tiếp điện thoại. Trung Dật hướng Trường Bách nhìn: “Trường Bách vừa mới rồi là ai gọi tới?” Trung Dật trong lòng khẩn trương. Trường Bách chỉ một mực lắc đầu không biết.

“Con hiện nay muốn cùng làm bài tập với bạn học... buổi tối... không về nhà...” Thanh âm Nhạc Nhạc từ đầu kia truyền đến.

“Nhạc Nhạc là con à, giọng con sao lạ vậy? Con muốn cùng bạn học nào? Con khi nào mới về?” Trung Dật lo lắng rất nhiều chuyện, trái tim đập mạnh không ngừng. Nhưng đáp lại hắn chỉ có tiếng điện thoại bíp bíp cũng như tần suất và cường độ đập của trái tim hắn.

Trung Dật thất thần đánh rơi điện thoại, ngã xuống ghế sa-lông. Nhạc Nhạc... Trừ phi là... trừ phi là Ân Kiện Nam, nếu không ta có thể nào nhận được điện thoại. Ân Kiện Nam muốn Nhạc Nhạc gọi như vậy cho ta. Chẳng lẽ hắn muốn làm hại Nhạc Nhạc sao?

Trong đầu Trung Dật đột nhiên chợt hiện lên hình ảnh ba cánh tay cụt được cuốn khăn. Trái tim hắn như thất lại: “Không!” Hắn cao giọng kinh hô.

Vì sao? Vì sao? Ân Kiện Nam vì sao ta quyết tâm đưa người vào chỗ chết thì người so với ta còn nhanh hơn một bước?

“Ân Kiện Nam...” Trung Dật nghiêng răng nghiêng lợi hô.

“Bạch thiếu gia ba cánh tay này...” Trường Bách cung kính hỏi.

“Người giúp ta chôn đi.” Trái tim Trung Dật đau đớn rung động, không ngừng kiềm chế. Hai tròng mắt dần dần từ ba cánh tay quần khăn lông cũng mất đi tiêu cự chỉ nói một tiếng: “Đau đau quá.” Người cũng té xỉu tại ghế sa-lông.

Cont...

30. Chương 30

Đêm nay quả là một đêm dài...

Giữa mộng lung như cảm nhận được thứ gì đó mềm mại... Một nụ hôn rất ôn nhu nhẹ nhàng lướt qua từng điểm trên khuôn mặt... Thâm tình ấy... làm do dự hồn phách... Yên tĩnh rồi... khiến thân thể tiếp tục chìm vào cõi mộng...

Trung Dật ngã xuống một vật mềm mại... Chạm phải đôi môi say mê kia khiến hắn vô tình nhẹ nhàng đáp trả... Như uống rượu ngon... Nụ hôn bỗng chốc dừng lại... Bởi lẽ... quý trọng biết bao...

Dưới ánh đèn mờ mịt... Trong đôi mắt chiếu ra hết thấy mặt sắc... Mặt sắc... Nhìn rất dụ tình... Thiệu Diệp đau lòng hôn lên khuôn mặt đang ngủ... Hắn gầy đi rất nhiều...

Qua ngàn ấy thời gian, khuôn mặt hắn vẫn không thay đổi, thanh tú nhưng cũng thật vô hồn... Đôi mắt vẫn hồn nhiên như vậy... Tột cùng hắn là con người như thế nào... Phải trải qua nhiều chuyện tang thương đến thế... Vẫn như cũ có thể ngủ như một đứa trẻ sao...

Trung Dật dần dần tỉnh dậy... Hắn hơi chớp chớp hàng mi dày... Trong mê muội... hắn lơ mơ nhìn thấy một khuôn mặt mơ hồ... Khuôn mặt của một người đã lâu không gặp... Thiệu Diệp...

Đột ngột bừng tỉnh... Trung Dật sợ hãi ngồi dậy... hắn không thể tin nổi...: “Người...”

“Tiểu Dật... Ta quay về tìm người đây...” Thiệu Diệp thâm tình nói.

Một tiếng Tiểu Dật... liên thức tỉnh nhưng ngày thơ trẻ bị lừa gạt... Người trước mắt đã từng là một người phóng túng ngang ngạnh... Dùng bè cánh cường thế của hắn... làm mình trở thành bần tiện... mà cười nhạo...

“Người đi rồi còn rở về làm gì nữa?” Trung Dật lạnh lùng nói như người không quen biết.

“Ta trở về để xin lỗi người, quay lại tìm sự tha thứ của người... Tiểu Dật... Ta yêu người... Chúng ta không nên hành hạ nhau nữa... có được hay không?...” Thiệu Diệp thanh âm rất nhẹ, dường như hẳn chưa bao giờ sử dụng thanh âm yếu ớt này...

Cứ như vậy thân hình cao lớn trịnh trọng quỳ trước mặt Trung Dật, hai đầu gối đều cùng quỳ xuống, đem cái bóng nửa người trên thật lớn của hắn nghiêng vào về mặt tái nhợt của Trung Dật... Mông lưng mờ mịt... giống như mộng mà không phải là mộng... Yết hầu Trung Dật sít chặt...

“Ta trước kia luôn trách người vứt mị nhân khắp nơi, luôn trách người không phân rõ người tốt người xấu, trách người không thể rõ ràng... Nhưng sau khi bỏ đi một năm ta mới phát giác, mình sai lầm rồi, thực sự sai lầm. Là ta vô năng không bảo vệ được người, mới tạo thành cục diện như bây giờ...”

Thanh âm khàn khàn dần dần phát run. Không cách nào bày tỏ được hết tâm tình khiến cho thanh âm hắn dần dần tăng thêm... Rồi lại sợ hù dọa Trung Dật... cho nên đành đau khổ áp chế lại... Không phải từ yết hầu... thanh âm là từ sâu trong nội phủ vọng lại... Hồn hậu mà chân thành...

“Nhưng là rất muốn trách người, gặp phải vấn đề không thể giải quyết, người luôn làm bộ như không có việc gì, không chịu nói với ta... Ta bây giờ hồi tưởng lại, bọn họ dù có làm gì với người, người cũng không thể phản kháng. Vậy mà thân là thiếu gia của người, ta chẳng những không nghe người, chẳng những không tin tưởng người... Mà lại cùng bọn chúng khi dễ người... Cha người nói không sai... ta ngoài mạnh trong yếu, chỉ có thể nhìn chứ không thể dùng...” Thiệu Diệp không thể khắc chế liên tục quát mắng khiến trách chính mình, nước mắt nam nhi nóng hổi từng giọt từng giọt lăn dài trên má hắn.

Có ai từng xem qua sư tử khóc chưa? Sư tử khóc vốn là phong thái cuộn cuộn, đoạt nhiên phóng ra ngoài. Thanh âm của nó đủ làm cho bách thú bỏ chạy, cỏ cây thất sắc...

Nó kêu khóc bi thảm tuyệt như đang nói, vốn là thâm tàng ý tứ móc ra. Một khi phóng ra là khiếp sợ cánh đồng bát ngát, vang vọng thảo nguyên, oanh động vực sâu, khiến kẻ khác choáng váng run rẩy, tê tâm liệt phế...

Vốn là tình cảnh vương giả đơn độc khóc, kinh thiên ám địa đến thương cảm, đủ để cho muông thú cùng khóc, trời đất cùng bi.

Thiệu Diệp như nghẹn lại, bả vai run lên từng đợt. Trông hắn lúc này hết như đứa trẻ tự oán trách chính mình bất lực...

Giữa ánh đèn, Trung Dật lo lắng nhìn Thiệu Diệp, mê mẩn chạm lên khuôn mặt hắn. Thiệu Diệp như bắt được của liền nhanh chóng nắm lấy bàn tay ấy... Trung Dật bối rối đem rút tay lại... Thiệu Diệp để mặc hắn rút tay lại... Ánh mắt quay về về bi thương...

“Tiểu Dật... không cần đồng cảm với ta... Ta đối người động tay động chân, ngay cả chính ta cũng cảm thấy xấu hổ... Ta không bằng loài cầm thú, tội đáng chết vạn lần... Nhưng cầu người cho ta cơ hội... để ta hảo hảo yêu thương người.” Thiệu Diệp hai mắt đầm lệ nói với Trung Dật, ánh mắt dịu dàng tựa như mãnh sư bị thuần phục ngoan ngoãn quỳ gối bên cạnh ghế sa lon Trung Dật ngồi...

“Người đi đi! Người còn nhớ rõ chứ, tình yêu của người bị ta giết chết rồi.” Trung Dật khôi phục vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm.

“Sai rồi, tình yêu của ta vốn là giết không chết, cho dù tính mạng của ta có chết, tình yêu của ta với người vẫn bất tử như xưa. Tình yêu ấy nguyện sẽ ở bên bảo vệ người cả đời.” Thiệu Diệp thành khẩn nói, cả người toát ra không khí nghiêm túc. Vốn là tình yêu cho hắn sức mạnh, khiến đại sảnh tối đen tràn ngập không khí trang nghiêm....

Sau bao nhiêu năm, Trung Dật vẫn không thể quên được, con người ngông cuồng cao quý kia lại quỳ xuống khẩn cầu mình tha thứ, quỳ xuống mà nói yêu mình. Trung Dật tin tưởng lời hắn nói là thật, sau bao nhiêu năm hắn vẫn như cũ không hoài nghi... Thiệu Diệp, thiếu gia của hắn...

“Ta sẽ không rời bỏ người, vĩnh viễn không, bất luận là sinh, hay là tử. Tiểu Dật nghe ta, để ta mang người đi, ta không sợ đắc tội kẻ nào. Cho dù là Ân Kien Nam một tay che lấp bầu trời, ta vẫn có thể cùng người trở mặt với hắn, cho dù là hy sinh tính mạng...” Thiệu Diệp nghẹn ngào nói, nước mắt dề nén như nhiệt tuyến trên mặt hắn, trái tim hắn vô cùng sốt ruột. Còn có... hắn nhất định còn có... cơ hội chuộc lỗi...

Thiệu Diệp vô cùng khiêm ti nói: “Ta xin thề từ nay về sau, đời đời kiếp bên cạnh ngươi, bảo vệ ngươi. Nếu có một câu gian dối...”

Bàn tay Trung Dật dè lại miệng hắn : “Đừng nói diêm xấu.” Hai tròng mắt Thiệu Diệp phát sáng, như tại hố sâu vạn trượng bắt được một sợi tơ nhện cứu mạng. Hắn trân trọng cầm lấy tay Trung Dật, lần này Trung Dật vẫn để yên cho hắn nắm...

“Để cho ta mang ngươi đi, Tiểu Dật, cho dù ngươi không thương ta, ta cũng không bắt buộc ngươi, Ta sẽ dùng tình cảm của ta làm ngươi hồi tâm chuyển ý, ta sẽ chờ ngươi đáp lại, cho dù ngươi cả đời không để ý đến ta, chỉ cần cùng ở một chỗ với ngươi là hạnh phúc của ta...” Thiệu Diệp thao thao bất tuyệt nói. Những lời nói này hắn đã ấp ủ trong hai tháng nay. Ngày qua ngày, hắn chỉ chờ mong được gặp Trung Dật mà bày tỏ tình cảm của hắn.

Lòng bàn tay Thiệu Diệp ảm dày, ngón tay tước thẳng, khớp đoạn rõ ràng, so với Ân Kiện Nam vốn rất khác biệt. Tay Trung Dật ở trong lòng bàn tay hắn cảm thấy một sự yên ổn trước nay chưa từng có. Bất chợt Trung Dật thấy có cái gì đó không đúng, hắn kinh ngạc mở lòng bàn tay Thiệu Diệp ra, dưới ánh đèn mờ mờ trên bàn tay hiện lên hai chữ “Trung Dật”. Hai chữ ấy vừa mềm lại vừa thâm chứng tỏ nó đã có lâu lắm rồi.

Vết thương ấy cùng đường định mệnh, đường trí tuệ, đường tình duyên giao nhau cùng một chỗ, rắc rối như rễ cây... vĩnh viễn không thể tách rời.

Trung Dật chợt phát hiện ra rằng... người đau khổ đâu phải chỉ có mình...

Tái ngộ, hai người thoáng như cách một thế kỷ mới gặp lại....

“Để ta mang ngươi đi, ta sẽ bảo vệ ngươi, quý trọng ngươi, ta nguyện lấy tính mạng của mình ra đảm bảo...”

Trung Dật nhìn hắn, nhất thời không biết phải trả lời thế nào. Sự thay đổi của Thiệu Diệp khiến hắn quá kinh ngạc. Con người cuồng vọng xưa kia lại đối với hắn như vậy... khiến hắn không thể nhẫn tâm cự tuyệt. Không gian trôi vào tĩnh lặng... Bất chợt, một tiếng vỗ tay vang lên...

Thiệu Diệp Trung Dật cùng quay đầu lại, chỉ thấy Ân Kiện Nam đã đứng cạnh cửa từ lâu, tự tiểu phi tiểu nhìn bọn họ.

“Quấy rầy đến các người rồi! Xin lỗi! Xin mời tiếp tục!” Ân Kiện Nam ôn hòa cười, trong nháy mắt nhân tình đồ thả. Hắn nhanh chóng quét mắt liếc Trường Bách đang trốn ở góc phòng : “Vì sao mở cửa cho hắn, không phải ta đã nói bất luận là ai tới cũng không mở cửa cho sao?” Chẳng lẽ do giám đốc Thiệu thị quyền thế huân thiên mà ngươi đem lời ta nói không coi ra gì? Có phải như vậy hay không?”

“Ta...Ta...” Trường Bách không dám trả lời, cúi thấp đầu không dám chống lại Ân Kiện Nam. Hắn biết rõ mở cửa sẽ tự đưa bản thân vào nguy hiểm. Nhưng Thiệu thiếu gia quỳ ở ngoài cửa đã ba giờ, hắn có thể không mềm lòng sao? Mà Bạch thiếu gia lại quá buồn bã, cho nên hắn vì Bạch thiếu gia đánh cược một lần. Huống chi hắn tin tưởng Thiệu thiếu gia có thể bảo vệ mình...

“Còn người, đi thì đi đi còn về làm gì nữa?” Ân Kiện Nam đột nhiên quát lớn, cả người như hung thần đứng sát cửa. Không khí bạo lệ bao trùm toàn bộ căn phòng, quét sạch sự yên tĩnh vừa rồi... khiến cho con người ta phải run rẩy. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện mắt hắn ứa đầy lệ, ngưng lại không chảy...

Thiệu Diệp nghe vậy liền đứng dậy, bước lên che chở trước người Trung Dật. Thế là hai người đại hán thân cao chín thước, cứ như vậy mà mãi miết giằng co. Bất chợt, Ân Kiện Nam bước nhanh về phía trước đem chiếc ghế sa lon trước mặt hướng Thiệu Diệp đánh tới, Thiệu Diệp không dám né tránh sợ hắn sẽ đá thương Trung Dật đang đứng cạnh: “Trung Dật ngươi lui sang một bên.” Thiệu Diệp một bên phân phó, một bên vội vàng vung ra hai tay đỡ lấy ghế sa lon.

Ân Kiện Nam lần này thật sự giận dữ, hắn tuyệt không cần để ý đến thể diện mà đem ghế sa lon đánh người. Như gặp phải cướp mất thế tử, hắn toàn lực muốn giết chết Thiệu Diệp. Thiệu Diệp không dám chậm trễ, trong nháy mắt hít thở, làm cho đan điền khí chạy toàn thân, tức khắc khuôn mặt tràn đầy sinh khí, sinh lực dồi dào.

Trong khoảng thời gian ngắn ghế sa lon dừng giữa không trung giằng co bất phân. Bỗng nhiên Thiệu Diệp rống lên một tiếng, nhanh chóng tiến nhanh về phía trước vài bước, Ân Kiện Nam chống cự không được, ghế sa lon nhất thời đổ lên người hắn. Ân Kiện Nam nhận thấy tình thế không tốt liền nhanh chóng thối lui, trên trán cũng bị chân ghế đụng rách, máu tươi chảy dài xuống. Màu đỏ khuất mục kinh tâm khiến trái tim Trung Dật đập cuống một chút...

Khí tức bạo lệ dị thường không theo máu tươi mà mất đi, ngược lại còn bị máu tươi gây kích động.

“Ân Kiện Nam ta vì Trung Dật cùng ngươi quyết đấu, hôm nay chúng ta hai người sẽ có một kẻ ngã xuống, tử không được oán...”

Thiệu Diệp ý chí phấn chấn mà tuyên kỳ, tỏa ra sự tự tin nắm chắc thắng lợi. Ân Kiện Nam trên trán máu tươi chảy dài, vị đạo máu tanh theo mắt mũi chảy tới trong miệng. Hắn nghe xong lời khiêu chiến của Thiệu Diệp liền mỉm cười, khoe miệng nhếch lên, tà khí cùng quỷ dị nói không nên lời, đồng thời cũng là chưa xốt ...

Hắn ưu nhã khom người đem ghế sa lon nằm dưới đất lần nữa đổ ra, nhanh chóng suy nghĩ. Vụ xung đột lúc này giữa hắn và Thiệu Diệp về thực lực một lần nữa có thể khẳng định, nói đơn giản, hắn tự biết mình đánh không lại Thiệu Diệp. Lúc này va chạm với hắn tuyệt đối không thể thắng: “Ta nhận lời khiêu chiến của ngươi, nhưng ta nghĩ Trung Dật nên rót cho chúng ta mỗi người một chén rượu. Dù sao cũng từng là bằng hữu, sống hay chết cũng phải uống hết chén rượu này đã.”

“Được.” Thiệu Diệp thẳng thắn đáp lại.

“Các ngươi muốn làm cái gì không liên quan đến ta.” Trung Dật lạnh lùng đáp.

“Thiệu Diệp nghe xong trái tim nhói một chút, thần thờ quay đầu lại nhìn hắn. Ngay lúc này trong nháy mắt Ân Kiện Nam nhanh chóng xông lên lướt qua Thiệu Diệp, cánh tay phải duỗi ra kéo lấy xiềng xích trên hạng quyển Trung Dật, ánh mắt hướng Thiệu Diệp thị uy.

Cổ Trung Dật bị ép ngửa lên cao, hắn chỉ có thể bình tĩnh nhìn thẳng Ân Kiện Nam :” Ngươi muốn gì?”

Mặt Ân Kiện Nam bị một đường máu chia thành hai nửa, khiến khuôn mặt vốn tuấn tú càng tăng thêm vị đạo quỷ dị vô cùng lạnh lẽo : “Ta muốn hỏi ngươi, từ một năm trước ngươi có phải so với quá khứ được tự do hơn?”

“Vốn là...” Trung Dật có chút thở dốc, hắn so với Ân Kiện Nam còn kém mười mấy cm, cho nên cả người bị xiềng xích kéo lên, chỉ có thể dùng mũi chân miễn cưỡng đứng thẳng, hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

“Ân Kiện Nam ngươi là nam nhân mau thả Trung Dật ra, chúng ta hai người cùng đánh một trận.” Thiệu Diệp vội vàng nói.

“Ta với ngươi không oán không cừu vì cái gì phải đánh nhau với ngươi? Hắc hắc... càng hướng chi ta đánh không lại ngươi.” Ân Kiện Nam không đồng ý, khuôn mặt đầm máu khiến sự ưu nhã ban đầu đáng sợ đến sồn tóc gáy.

” Ta hỏi ngươi, mới vừa rồi có phải ngươi muốn chấp nhận hắn?”

“Vậy thì sao?” Trung Dật ngắn gọn đáp, khuôn mặt tái nhợt dần dần đỏ lên.

Trái tim Thiệu Diệp kinh hỉ, ánh mắt Ân Kiện Nam trong phút chốc hiện lên âm chất : “Vì sao?”

Thiệu Diệp nhân thời cơ tiến lại gần, Ân Kiện Nam quát lớn: “Đứng lại!” Trong nháy mắt đem xiềng xích trên cổ Trung Dật kéo càng cao, Trung Dật chịu không nổi, hai tay vội vàng kéo xiềng xích chắc chắn ra. Nhưng không khí chảy vào phế bộ càng ít dần, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã.

Thiệu Diệp dừng lại cước bộ, hét lớn một tiếng: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Câm miệng! Bây giờ không tới phiên ngươi lên tiếng!” Ân Kiện Nam quay đầu nhìn, buông ra một đoạn xiềng xích làm hắn thở dốc : “Trung Dật ta đối với ngươi không tốt sao? Ngươi vì cái gì lại chọn hắn? Hắn từng mắng ngươi, đánh ngươi, cười nhạo ngươi... Chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?...Ta cũng không... Nếu không phải... nếu không phải ngươi quá phẫn đối với ta, ta cũng không...” Nói rồi, Ân Kiện Nam cũng khóc, hai hàng nước hòa với hai hàng máu dài... Trông thật khó coi...

Trung Dật lau nước mắt cho hấn : “Đừng khóc, khóc không thể giải quyết vấn đề.”

Như người mộng du tỉnh ngủ, lời Ân Kiện Nam nói làm hấn nhớ tới những việc ác độc ngày trước Thiệu Diệp làm với mình. Đồng thời cũng nhớ tới Nhạc Nhạc, nhớ đến cuộc điện thoại lúc chiều, không thể kích thích hấn....

“Đừng rời khỏi ta.” Ân Kiện Nam hai tay ôm lấy hấn, dùng sức tựa hồ như muốn đem hấn ấn tiến vào trong cơ thể... không thể buông tha, không thể buông tha, không cách nào có thể buông tha hấn... Khó khăn lắm mới đi đến được đây...

Trung Dật thở dốc muốn đẩy hấn ra, nhưng lực bất tòng tâm, lại lo cho an nguy của Nhạc Nhạc. Nhớ tới ba cánh tay kia, Trung Dật nửa đẩy nửa lùi, lo lắng phản ứng của mình có kích thích hấn không. Hấn không thể làm gì khác là để huyết lệ của Ân Kiện Nam in lên vai mình, ẩm ướt thành một mảng... Kỳ thật đẩy không ra, cũng có chút tình cảm không đành lòng, nguyên nhân không thể nói rõ...

Thiệu Diệp im lặng, nhìn bộ dáng Trung Dật với Ân Kiện Nam, không phải không có cảm tình... Vậy còn mình? Còn mình thì sao?

Để hấn khóc một hồi, cũng đem trái tim khóc đến nhuyễn, Trung Dật lặng lẽ suy xét nên dùng ngữ khí như thế nào để hỏi về Nhạc Nhạc. Không ngờ Trương Bách này giờ vẫn đang thò đầu ra thăm dò, đột nhiên lớn tiếng hỏi : “Nhạc Nhạc sao còn chưa về? Cũng đã trễ như thế.” Hấn yêu thương đứa trẻ sớm thành thực kia, không muốn đứa trẻ đáng thương kia gặp phải chuyện gì bất hảo. Cho nên hấn vẫn len lén quan sát bên cạnh, đợi thời cơ nói ra câu này.

“Vậy điện thoại là người bắt Nhạc Nhạc nói? Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì?” Trung Dật ra sức đẩy Ân Kiện Nam ra, đoạt lời hỏi.

“Ta...” Ân Kiện Nam nói không nên lời.

Ân Kiện Nam hành sự trước giờ không từ thủ đoạn, nhưng hôm nay đấu với một người như Thiệu Diệp, làm hấn không thể không bị lấn át.

“Nhạc Nhạc sẽ không xảy ra sự tình gì chứ? Sao nó vẫn chưa trở về? Tài xế phụ trách đưa đón nó nói sao?” Trung Dật hỏi, trái tim lo lắng không yên, nhưng ánh mắt bởi phần nộ mà phải kìm nén lại.

Hận thì sao? Triệt đi tất cả người thân của hấn, hấn hoàn toàn thuộc về ta. Phụ thân cùng bà nội hấn còn đang trong tay ta, cho dù Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì, ta cũng không phải không có biện pháp, tạm thời phải thắng được tiểu tử Thiệu Diệp này. Ân Kiện Nam đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, cuối cùng quyết định trấn an Trung Dật trước : ” Nhạc Nhạc báo cảnh sát bắt ta, ta tức giận, có đánh qua nó một trận. Nó như vậy liền bỏ chạy đi, ta đã phái người đi tìm nó rồi.”

Ân Kiện Nam trừng mắt nhìn Thiệu Diệp một cái rồi lập tức rời đi.

Cont...

31. Chương 31

Lời Ân Kiện Nam nói, Trung Dật hiển nhiên một chữ cũng không tin. Bằng không khẩu khí Nhạc Nhạc tại điện thoại đã không để lộ sợ hãi. Nhưng hôm nay có hỏi thêm cũng vô dụng... chỉ cần Nhạc Nhạc bình yên là đủ rồi...

“Trung Dật người không sao chứ?” Thiệu Diệp ôn nhu tiến lại gần ôm hấn.

Người trước mắt có thể nương tựa được không? Hấn sẽ không liên kết với Ân Kiện Nam mà hại ta chứ?

Có lẽ như thế sẽ gây nguy hiểm cho Thiệu Diệp... Nhưng... xin hãy tha thứ cho người cha bất hạnh này... tất cả chỉ vì đứa con thân yêu...

“Sao ta lại không quan tâm một chút đến Nhạc Nhạc chứ... ta là người cha tồi tệ?” Trung Dật thì thào tự trách, trước mắt Thiệu Diệp giả bộ yếu đuối.

Thiệu Diệp nhẹ nhàng vén tóc mai của hấn lên sau tai: ” Người không có tồi tệ, người chỉ là quá mệt mỏi.”

Hai người lặng im nhìn nhau, bỗng nhiên Thiệu Diệp nghiêng đầu hôn hân, Trung Dật cũng không có đẩy ra....

Ôn nhu mà triển miên, đầu lưỡi Thiệu Diệp liếm qua hàm răng Trung Dật, đưa đẩy lôi kéo mang theo long tiên (nước miếng), bao phủ lấy cái lưỡi thơm tho vô cùng mềm mại của hân. Lưỡi lưỡi cùng nhau giao quần, có chút dòng điện tê dại chạy qua, không tự giác mà rên rỉ, ngâm nga thành tiếng...

Thiệu Diệp càng duỗi vào bên trong, đột nhiên chống đỡ lấy cái lưỡi mềm mại của hân. Miệng Trung Dật run rẩy di chuyển, lại bị cái lưỡi chưa từng rời khỏi ngăn lại, từ răng cửa đến yết hầu, như đầu lưỡi mang theo ngọn lửa yêu đã nuốt tiến vào trong miệng Trung Dật. Nụ hôn quanh quẩn giữa thống khổ và sung sướng, khoái cảm nói không nên lời...

Lúc này Trung Dật thực sự cảm nhận được sự ôn tồn cùng trân trọng của Thiệu Diệp, hân cảm thấy một loại thoải mái trước đây chưa từng có. Thế nhưng sự ôn nhu của hân tới quá trễ, tựa như là mộng ảo...

Sau một trận thổ dốc ngắn ngủi, Thiệu Diệp buông hân ra. Nhìn mặt hân so với son lại càng hồng, mất đi thần sắc tái nhợt ban đầu. Nguyên lai sắc mặt tràn đầy *** của hân vốn phong tình như thế, những năm trước đây sống đều thật uổng phí...

“Tiểu Dật, cho ta được không?” Thiệu Diệp nhấp miệng, khàn khàn hỏi. Vừa hỏi đồng thời cũng vừa nhìn theo đường khối của chính mình đã ngưng ngừng đặt ngay trước bụng.

Đã thế này rồi sao? Trung Dật hai mắt cũng tràn đầy ***. Lúc Thiệu Diệp hỏi như thế, tay hân liền dò xét vào y phục dưới của Thiệu Diệp... hỏa... nhất xúc tức phát (chạm vào là nổ). Sự tình điên rồ không cách nào tưởng tượng được, ngay lúc này lại đang phóng túng diễn ra.

Cả hai lao vào nhau như hai cực nam châm, khó có thể tách rời

Thiệu Diệp cũng không như ngày trước trực tiếp tham nhập cơ thể hân. Ngược lại lại đi lấy lòng hân trước, làm phân thân của hân tại chính lòng bàn tay của mình mà phóng thích dịch thể trong suốt, cứ như vậy mà tham tiến môi mình, thành kính mà liếm, như là nghi thức của thánh giáo đồ...

Thánh Tây ba lương thiện... Ta cuối cùng cũng hiểu rõ người vì cái gì cam nguyện vì thần... dù cho vạn tiền xuyên tâm, tan xương nát thịt...

“Người nói người yêu ta, vậy người đáp ứng ta một chuyện.” Trung Dật nói.

“Được” Thiệu Diệp đáp rõ ràng. Dù không biết Trung Dật đưa ra yêu cầu gì nhưng dù sao mạng này cũng có thể vì hân mà hi sinh. Như vậy còn phải băn khoăn cái gì đây.

“Giúp ta bảo vệ Nhạc Nhạc, dùng năng lực của người, đừng cho bất luận kẻ nào thương tổn hân.” Trung Dật đưa ra yêu cầu, Thiệu Diệp ngạc nhiên, mặc dù yêu cầu này không ngoài ý muốn, nhưng trái tim Thiệu Diệp hoàn lại có chút khổ tâm...

Bỗng nhiên lúc đó, hai cánh tay từ phía sau ôm lấy thắt lưng Trung Dật Trong lòng Trung Dật hiểu rõ, mi mắt mê mị nhìn lại, hai gò má hơi hiện lên lúm đồng tiền.

“Tránh ra.” Thiệu Diệp gằn nhẹ, lập tức muốn ra tay đánh Ân Kiện Nam. Cánh tay Trung Dật trắng nõn chợt nắm chặt lấy Thiệu Diệp, dùng ánh mắt ngăn cản hân. Ân Kiện Nam tâm tình tốt đẹp liền cười theo, nâng đầu Trung Dật lên. Trung Dật biết hân muốn làm gì, khi còn có thể nói chuyện với hân liền ngăn gọn hỏi : “Nhạc Nhạc đâu?”

“Nhạc Nhạc không sao, đã tìm được hân rồi, bây giờ đang lái xe đưa hân về nhà.” Ân Kiện Nam thuận miệng đáp, năng lực của Lý Lập Cảnh không cần nghi ngờ. Nhưng nếu Nhạc Nhạc chết trước khi hân tìm được, thì cũng chỉ có thể trách mình xui xẻo, dù sao mình cũng tha cho hân một mạng rồi. Ân Kiện Nam đem lưỡi dò xét vào trong miệng Trung Dật, cắn một chút lên đầu lưỡi hân, đem mùi của Thiệu Diệp, hảo hảo tẩy sạch...

Nhạc Nhạc không sao rồi?

Thành công rồi sao?

Trung Dật tận lực thả lỏng cơ thể, hạ huyết tiếp nhận ngón tay Thiệu Diệp khuếch trương, trong miệng thì bị răng lưỡi Ân Kiện Nam đem ra cắn nuốt. Hắn bình thần để Thiệu Diệp hôn hắn, hắn bị sự ôn nhu mê hoặc, lúc này trong nháy mắt chính mình trong lòng cũng có điểm động tình... Nhưng là... khi dương khối của hắn đặt trên người mình... hắn cũng hiểu việc này có ý tứ gì...

Cho dù lúc này Thiệu Diệp bày ra sự chăm sóc ôn nhu trước giờ chưa từng có... Hắn cũng hiểu sự ôn nhu đó vì cái gì.... Vì muốn đem dương khối của hắn tham tiến vào cơ thể mình... Tình yêu của sinh vật rớt cuộc cũng là hành vi ***...

Trung Dật không rõ tình yêu của họ bao nhiêu thật giả, nhưng hắn không thể tin được ... Từ tám năm trước tới nay sống kiếp sống không hề có một chút tôn nghiêm, không hề có tự do ngoài sáu mét xiềng xích, không hề có quyền riêng tư cho dù có như thế nào, phải đeo giả dương khối hai mươi phân điện kích...

Bảy năm tiêm chất dinh dưỡng, bị ép ấn chỉ kí tên đồng ý mang theo thân phận tính nô thỏa mãn sắc dục của bọn hắn... Cùng phụ thân ở chung thành phố chỉ được thấy mặt có một lần, không thể cùng Nhạc Nhạc tần tảo phụ tử. Lại còn phải thường xuyên lo lắng đề phòng... Những năm gần đây là những ác mộng mờ mịt...

Thế nhưng hai hàng nước mắt của bọn hắn...

Trung Dật tận lực nhắc nhở chính mình về quá khứ u ám bi thảm... Bởi vì hắn biết... cho dù mình từng bị đối đãi tàn nhẫn như vậy... vẫn không thể sinh ý hận với bọn họ...

Thể xác và tinh thần đều đã chịu đủ ngược đãi, nhưng không cách nào khắc sâu ý hận... Phải chăng linh hồn hắn đã sa đọa mất rồi...

Quên đi... Bị ai cũng được... Dù sao mình cũng là loại không có cá tính, không có nguyên tắc rõ ràng... Ha ha... Nhưng mặc kệ bọn họ đối đãi với ta như thế nào, ta cũng phải nhìn thấy Nhạc Nhạc an toàn. Hơn nữa lấy lại được tự do của ta... Trước khi đạt được... ta sẽ không bao giờ tin tưởng bọn họ.

“Đang suy nghĩ gì mà không chuyên tâm vậy...?” Ân Kiện Nam thì thào oán giận, hướng đôi môi của hắn đã bị tàn phá nửa phần.

“Ách...” Trung Dật bởi đột nhiên bị va chạm nóng bỏng liền sợ hãi kêu lên. Hắn chợt phát hiện mình đã bị đặt ngã xuống thảm, trên dưới hai miệng đều sắp phải tiếp nhận dương khối to lớn. Hắn vì muốn dừng lại đau đớn thống khổ người liền co lại một chút...

Kỳ thật một năm nay Ân Kiện Nam với hắn cũng có chút ít cảm tình. Bình thường, chỉ cần hắn lộ ra thần sắc thống khổ hoặc lên tiếng khẩn cầu, Ân Kiện Nam cũng sẽ không dồn ép hắn nữa. Cùng lắm cũng chỉ làm qua loa cho xong chuyện.

Trái tim Ân Kiện Nam... một phần nào đó... cũng thật mềm mại...

Trung Dật đưa tay muốn ngăn hỏa năng tiến vào trong miệng, Ân Kiện Nam hai mắt hiện lên đầy *** cùng tơ máu, không hiểu nhìn hắn... Đồng thời Thiệu Diệp cũng dừng lại, khàn khàn hỏi : “Dật... Có thể chứ? Có thể chứ?” Hai giả dương khối như xà trong lúc đó nảy bật lên, cấp bách muốn nhảy vào động khẩu.

“Các người cùng yêu ta sao?” Trung Dật đột nhiên hỏi, hai người cấp bách không chịu được liền gật đầu yêu, yên lặng, yêu đến triền miên giao quần. Tình yêu khảm vào cả tinh thần và thể xác, hợp lại làm một.

Trung Dật duỗi cánh tay trắng nõn tinh xảo, vung lên xiềng xích của hạng quyền trên cổ mình: “Các người nói yêu ta, vậy có thể giúp ta tháo xuống cái vòng dành cho chó này không? Cổ ta mang nó tám năm rồi, đã lâu lắm rồi, nếu thật sự yêu ta thì hãy giúp ta tháo xuống. Nếu không dù chỉ một câu của các người ta cũng không tin...”

Lời nói của Trung Dật mang theo sự kiên định. Không dám ôm kỳ vọng quá lớn, hắn nín thở trầm ngâm chờ đợi, tựa như chờ Thượng Đế ra phán quyết cuối cùng. Hắn vẫn mang theo một tia hi vọng, cũng không dám suy nghĩ gì nhiều lắm. Dù sao trừ cái xác này ra hắn không có bất cứ lợi thế nào, dù sao hắn cũng bị đặt dưới thân nam nhân lâu lắm rồi. Lâu đến nỗi hắn không biết giải khai hạng quyền trên cổ có phải một loại yêu cầu xa xỉ, không biết khát vọng tự do có tính là một loại tham đồ quá phận.

Bọn họ cùng lời thề son sắt nói yêu, có thể lập tức chứng minh điều đó không?

Tình yêu cùng tôn trọng, có quan hệ sao?

Nếu như bọn họ cố tình dùng cách của bọn họ mà nói yêu, ta sẽ ra sao đây?

Huống chi, chỉ cần trái tim còn tồn tại nghi hoặc thường không thể thành công. Tựa như không thể thử thách thần linh, trong di huấn của mười hai sứ đồ có nói :” Hết thảy mọi tội đều được xá miễn, duy có tội này là không được...”

Trung Dật tận lực làm cho vẻ mặt của mình bình tĩnh lại, chỉ là cánh mũi tinh xảo của hắn hơi khẽ run, lộ ra bất an trong lòng. Hắn sợ sẽ giống như câu nói kia của Lý Lập Cảnh “Người là một người không thích hợp với tự do..”

Mi mắt Trung Dật buông xuống, không dám nhìn ánh mắt của bọn họ. Lỗ tai mềm mại cố gắng mở rộng, trầm ngâm chờ đợi lời nói từ phía trên. Hắn cảm thấy dương khối tiếp xúc mình nhanh chóng giảm nhiệt độ...

Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam ánh mắt phức tạp nhìn nhau....

Khoảng thời gian này mang theo lo sợ không xác định được... Trái tim Trung Dật ba ba nhảy lên... Cảm giác bất an trong không khí từ từ tản ra... Bọn họ lo lắng cái gì... vì cái gì suốt tám năm nay, mỗi lần nhắc tới chuyện này bọn họ luôn không trả lời ta...?

Tâm trạng Trung Dật phập phồng không yên... Bọn họ không bộc lộ gì... May ra còn có chút hi vọng...

Trung Dật không dám hỏi... Chỉ để ý chờ đợi... nhún nhường mà chờ đợi...

Thiệu Diệp miệng hé ra rồi lại dừng, Ân Kiện Nam quay người đi, hai người cũng không dám nhìn Trung Dật...

Một lúc lâu sau, Thiệu Diệp cùng Ân Kiện Nam nhất loạt quỳ xuống.

“Trung Dật, đã đến nước này chúng ta nên nói thật cho người biết, xiềng xích này vốn là không thể giải khai...”

“Vì...Vì cái gì...?” Trung Dật khinh hãi hỏi, lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận. Sợ rằng bọn họ sẽ nói ra điều mà bản thân hắn không thể nào chấp nhận...

. . .

“Ba, ba...Nhạc Nhạc của ba ở chỗ này, mau tới cứu con đi!” Nhạc Nhạc đấm theo bốn vách hòm sắt. Trời sinh quật cường khiến hắn dự cảm Ân thúc thúc làm hại mình, cũng không chịu yếu thế cầu xin.

Trước mặt Ân Kiện Nam, Nhạc Nhạc trả lời rất cứng rắn. Nhưng khi nắp hòm sắt đóng lại, ôm đầu gối ngồi chồm hổm trong không gian tối tăm chỉ vừa với người, nó bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Hình như lúc còn rất nhỏ cũng có một cánh tay đem mình nhét vào hòm sắt... Nhạc Nhạc nước mắt thành khối đọng lại xung quanh hốc mắt. Nó cố nén lại, khoogn cho nước mắt rơi xuống....

“Ba....Nhạc Nhạc sẽ chết sao?...”

Song, không một ai trả lời...

Không người nào biết một tiểu hải tử yếu ớt bất lực ở chỗ này giãy dụa, la lên, không ngừng chụp đánh....

Trong hòm sắt lạnh như băng, tường đồng vách sắt, không nhìn thấy cả năm ngón tay. Cái rương có chiều dài rộng chừng vừa một đứa nhỏ. Trong đầu Nhạc Nhạc hiện lên hình ảnh tám tối bốn bề... tiềm thức như bị đưa đi xa lắm, cũng chỉ trong chiếc rương này.... Ảo ảnh cùng hồi ức chồng chéo, Nhạc Nhạc không thể xác định được...

“Ba...” Trong đầu bỗng hiện lên khuôn mặt Trung Dật, Nhạc Nhạc nhất thời kích động không nhận được liên ô ô khóc. Thân thể bởi sợ hãi mà rên rỉ theo: “...Ba...Nhạc Nhạc sẽ chết sao? Nhạc Nhạc không muốn chết...” Vừa nghĩ đến cái chết, trong đầu Nhạc Nhạc hiện ra một mảnh ngây thơ...

Người sau khi chết sẽ biến thành quỷ, quỷ không có thân thể cũng không có chân, mặc đồ trắng và để tóc thật dài, bay bay trên đường. Hơn nữa chỉ có thể xuất hiện vào buổi tối, nếu như không cẩn thận bị mặt

trời chiếu đến, quý sẽ bị thiêu chết... Nếu như quý chết rồi sẽ biến thành cái gì? Có thể ngay cả đầu cũng không thấy? Làm sao trở về tìm ba?

Nhưng khi đó ta chết rồi... Cho dù đi tìm ba... ba cũng không nhìn thấy ta nữa rồi...

Không... Ta không muốn biến thành quý.... Ta không muốn ba không thể nhìn thấy ta... Ta không muốn rời khỏi ba... Ta nhất định có thể sống sót... Ân thúc thúc nhất định sẽ thả ta ra... Bởi vì ba không tìm được ta sẽ khóc rất nhiều, Ân thúc thúc không thích ba khóc, cho nên hẳn nhất định sẽ thả ta ra, nhất định, nhất định...

Nhạc Nhạc nghĩ vậy, đột nhiên tăng thêm vài phần can đảm. Ân thúc thúc nhất định sẽ thả ta ra, nhất định chỉ vì ta không nghe lời nên hẳn mới dọa ta thôi...

Lúc đó Nhạc Nhạc cảm thấy tay chân không ngừng chạm vào vách rương sắt, mới phát giác chính mình đang phát run... Vẫn liên tục phát run... Hắn trong miệng thì thầm nói : “Ân thúc thúc nhất định sẽ thả ta ra... Nhất định...”

Rương sắt hiện ra một tia ánh sáng, làm cho hai tròng mắt Nhạc Nhạc chợt phóng đại. Tưởng rằng Ân thúc thúc muốn thả hắn, bản năng muốn sống làm hắn không đợi rương sắt hoàn toàn mở ra đã liền đứng dậy cả nửa người. Nhưng đầu hắn lại đụng phải một hoạt vật lông lá, theo sau là vài tiếng chít chít, hoạt vật lông lá kia đều rơi lên trên người hắn...

“A a...Con chuột con chuột...Có...” Lời còn chưa dứt, nắp rương sắt liền đóng lại...

Đồng thời cũng chứa theo một túi đựng chuột...

Nhạc Nhạc ghét chuột, thậm chí là sợ chuột... Hắn từng nhìn thấy bạn đồng học khi quét dọn, có một con chuột từ trong cống bò ra. Lúc ấy có một nam sinh nghịch ngợm nắm lấy cái đuôi của nó, liền đùa dai mà ném về phía đám nữ sinh. Các nữ sinh hét lên chói tai lập tức tránh ra xung quanh, lúc đó nam sinh lại nhặt con chuột trên đất vẫn còn thất điên bát đảo, ném lên đầu nữ sinh bị ghét nhất lớp. Nữ sinh bị con chuột rơi vào đầu liền hét lên chói tai, cả người nhảy lên, bàn chân béo của nàng đạp xuống mặt đất, nhân tiện đem con chuột trên mặt đất giẫm lòi cả ruột... A... Cảnh ruột trong bụng con chuột chảy ra chợt hiện về... Nhạc Nhạc vẫn như cũ không nhận được mà trong lòng buồn nôn...

Nhưng ngay lúc này hắn lại phải cùng con chuột vùng vẫy trong hòm sắt. Hắn nghĩ đến hình ảnh ở trường, ngồi trong hòm sắt một cử động cũng không dám. Hắn cảm thấy một con chuột loạn bò trên người hắn, con chuột kia dùng móng vuốt đâm chọc, làm người hắn đau quá. Đột nhiên bắp đùi bị một con chuột khác cắn một cái, Nhạc Nhạc đau đến nhăn mặt liền đem nó ném khỏi bắp đùi. Nhưng cái rương lại nhỏ như vậy, mười mấy con chuột cho dù có bị ném đi cũng vẫn bò tới bò lui trên người hắn. Đột nhiên hắn cảm thấy bắp đùi nóng nóng, sờ lên thấy trơn trơn, hình như là mùi máu...

Nhạc Nhạc bỗng nhiên cảm thấy nổi giận... Ta không thương tổn các người, các người còn cắn ta... Vì cái gì người lớn muốn khi dễ ta? Ngay cả con chuột nhỏ cũng muốn khi dễ ta? Nhạc Nhạc tiện tay bắt được một con chuột khác đang cắn vào bắp đùi hắn, dùng sức bóp, con chuột không ngừng ở trong tay phát run. Nhạc Nhạc cảm thấy do dự, nhưng một con chuột khác cũng lại cắn hắn, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng thật đau đớn...

Không biết làm thế nào, tay Nhạc Nhạc bị máu tẩm ướt, hắn mới biết được mình đem con chuột bóp chết rồi. Trên má lại cảm thấy đau buốt, hắn lập tức đem chuột trên mặt bóp trụ, dùng khí lực lớn nhất bóp nó, con chuột giấy dựa, nhất thời trong tay Nhạc Nhạc loạn trảo loạn cắn. Nhạc Nhạc thấy bóp không chết, thế là dùng tay kia bẻ đầu con chuột, bạo phá một tiếng, máu tươi của con chuột liền bắn lên mặt lên mắt hắn, tay có cảm giác vừa trơn vừa ẩm. Nhạc Nhạc chợt có khoái cảm, hắn tưởng tượng Ân thúc thúc vốn là con chuột trong tay, bị hắn vặn gãy đầu...

Trong tay hình như còn có cái gì chuyển động, Nhạc Nhạc nghĩ là do con chuột chết đi nhưng thân thể không biết là mình đã chết, cho nên trái tim vẫn còn nhịp đập. Tựa như con chuột bị nữ sinh kia đạp chết, nội tạng cùng ruột chảy trên mặt đất, trái tim vẫn còn đập vài nhịp...

Lúc này trong bóng tối sợ hãi dần dần bị khoái cảm thay thế, Nhạc Nhạc đem con chuột coi như là Ân thúc thúc, chính mình dùng tay vặn gãy cổ hắn...

Bàn tay cảm nhận được ấm mềm cùng cảm giác nhịp đập, làm cho Nhạc Nhạc cảm giác như bản thân chiến thắng rồi. Nó đã đánh bại được Ân thúc thúc. Giờ khắc này hẳn quên đi cái chết, cũng có ý thức là bản thân đang bị nhốt trong rương sắt, hẳn hai tay loạn cầm, nhanh chóng lôi được những con chuột đang loạn càn trên người, dùng sức bóp trụ cổ chúng, vặn gãy yết hầu chúng.

Càng về sau Nhạc Nhạc càng dụng lực mạnh, con chuột trong tay rất nhanh bị hẳn vặn một cái bạo huyết mà chết. Những con chuột còn sống cũng chỉ dám áp vào vách rương, không dám lại gần người Nhạc Nhạc. Nhưng Nhạc Nhạc dần dần thăm dò bốn vách rương, đem từng con chuột lọt lưới bắt lên, ra sức vặn, huyết hoan bắn tứ tung văng khắp nơi...

Trong lòng hòm sắt tựa như một địa ngục Tu la chuột, so với khoảnh khắc con chuột bị Nhạc Nhạc giết lại vô cùng đối nghịch. Nhạc Nhạc toàn thân trên dưới đều dính đầy máu chuột, mùi máu tươi nồng nặc không mất đi mà lưu lại trong rương sắt không tiêu tan... Nhạc Nhạc lại rờ vào tứ phía rương sắt, xác định không còn một con chuột nào còn sống, yên tâm thở ra một hơi. Cảm giác nôn nửa chột ủa về, nhất thời thực quản dâng lên một trận. Nhạc Nhạc há miệng, hủ vật chua xót từ trong miệng hẳn nôn ra, nôn lên cả người mình. Trong rương sắt lúc này bốc lên mùi vị máu tươi pha lẫn mùi vị thức ăn thừa, thối đến không ngửi được...

Nhạc Nhạc xoa xoa vết bẩn trước ngực, đến khi tạm hết khỏi quần áo. Trong này mùi rất thối, nhưng Nhạc Nhạc không có cách làm cho bản thân không hô hấp. Hơn nữa sau khi giết chết toàn bộ chuột, hẳn cảm thấy những vết thương trên người cực kỳ đau đớn, loại đau đớn này như dùng kim châm vào vết thương. Dần dần, Nhạc Nhạc bắt đầu buồn ngủ, rồi lại không dám thiếp đi, ngủ ở trong này sẽ bị hồn những con chuột chết kia bắt mất, nó tận lực đem hai con mắt của mình mở thật to...

Giữa朦胧 lung, Nhạc Nhạc nghĩ tới ba ba, ba dùng cánh tay mềm mại mà xinh đẹp, giữa bồn tắm liên tục vốc nước lên người mình, đem những dơ bẩn trên người mình rửa sạch sẽ...

Nhạc Nhạc không ngủ, hẳn không muốn hồn ma con chuột bắt được, nhưng toàn thân nó nóng quá. Nhạc Nhạc tận lực duỗi dài chân, để chân lên vách rương. Cho dù đề lên thì thể chuột cũng không quan tâm, nó không ngừng vùng tay lên mặt để lấy gió. Nhưng tay nó cũng có mùi máu tươi, hơn nữa ngày càng không còn khí lực, mí mắt cũng càng ngày càng nặng...

Cont...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-cam-co-dich-ba-ba>